

Med lovforslagene vil tjenestemænd fremover være forpligtet til at overtage en anden passende stilling indenfor det nye ansættelsesområde. Det anføres i bemærkningerne, at det ved en vurdering af, om en anden stilling kan anses for passende vil skulle indgå, at ændringerne i ansættelsesområdet sker som led i den generelle kommunalreform.

Det anføres i den forbindelse, at de pågældende vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling indenfor det nye ansættelsesområde, som de ikke ville være forpligtede til at overtage indenfor rammerne af deres hidtidige ansættelsesområde.

Ifølge bemærkningerne gælder dette dog ikke, hvis forpligtigelsen til at overtage en anden stilling indenfor rammerne af det nye ansættelsesområde er af særlig indgribende karakter for den enkelte.

CFU finder, at det med ovennævnte er højst uklart, hvor grænsen mere præcis går for, hvad den enkelte tjenestemand må tåle i forhold til forpligtigelsen til efter lovforslaget at overtage en anden passende stilling indenfor sit – udvidede – ansættelsesområde.

Det fremgår af lovforslaget, at tjenestemænd, der overføres til en ny ansættelsesmyndighed ved pensionering fra denne ansættelse, får udbetalt en samlet tjenestemandspension af den nye ansættelsesmyndighed.

Som det fremgår af bemærkningerne, vil en del af tjenestemændenes pensionsrettigheder være optjent under ansættelsen hos de hidtidige ansættelsesmyndigheder, mens en del af pensionsrettighederne vil være optjent under ansættelsen hos de myndigheder, som tjenestemændene overføres til.

Vi forudsætter, at lovforslaget ikke indebærer forringelser i de berørte tjenestemænds pensionsforhold i forhold til de berettigede forventninger, de pågældende inden overdragelsen kan have hertil.

Videre forudsættes det, at Personalestyrelsens notat af 29. oktober 2004 om pensions- og lønforhold for kommunale tjenestemænd, der overføres til staten (ToldSkat) i forbindelse med kommunalreformen, jf. bilag 3 til L130, finder tilsvarende anvendelse som uddybning af udkastets bemærkninger, og CFU skal henstille, at bemærkningerne udbygges i overensstemmelse hermed.

Den lukkede gruppe

CFU forudsætter, at amtskommunale tjenestemænd, der er ansat i henhold til lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v., jf. lovekendtgørelse nr. 679 af 1. september 1998, opretholder denne status, når de overgår til en ny ansættelsesmyndighed, herunder pensionsvilkår i henhold til § 12 i samme bekendtgørelse.

CFU skal i den forbindelse henlede opmærksomheden på, at lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v. beror på en aftale mellem Finansministeriet, Kommunernes Landsforening og Lærernes Centralorganisation om kommunalisering af folkeskolens ansatte. I forhold til etableringen af aftalen om folkeskolen af 27. marts 1992 var det en forudsætning, at der blev etableret en "lukket gruppe" af tjenestemænd, der overgik på særlige vilkår.

Det er CFU's opfattelse, at kommunalreformens gennemførelse ikke forudsætter nogen ændring af status for "den lukkede gruppe" af tjenestemænd i folkeskolen, og hvis vilkårene ønskes ændret, kan det alene ske efter forhandling mellem aftalens parter..

CFU skal derfor henstille, at bemærkningen til § 7 om tjenestemænd i den amtskommunale folkeskole, der er ansat efter lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v. fjernes således, at tjenestemændene i den "lukkede gruppe" bevarer den hidtidige status, herunder pensionering i henhold til § 12 i lov om tjenestemænd i folkeskolen m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 679 af 17. september 1998.

Overenskomstansatte medarbejdere

CFU er enig i, at Virksomhedsoverdragelsesloven generelt bør gælde, og på baggrund af lovforslagets bemærkninger også i situationer, hvor der ud fra Virksomhedsoverdragelseslovens bogstav måtte kunne rejses tvivl om et område er inden for lovens rammer eller ej.

Virksomhedsoverdragelsesloven sikrer imidlertid alene den ansattes individuelle rettigheder indtil overenskomstperiodens udløb, og vi skal gøre opmærksom på, at der også på overenskomstområdet er en lang række forskelle i overenskomstgrundlaget for stats- og kommunalt ansatte, idet de fleste af de aftaler, der er nævnt under tjenstemandsafsnittet også gælder for overenskomstansatte.

CFU skal pege på den generelle problematik ved at skulle overføre løn- og pensionsaftaler fra et overenskomstområde til et andet.

Vi finder, at det bør sikres, at de overførte overenskomstansatte efter udløbet af overdragelsesperioden i henhold til Virksomhedsoverdragelsesloven ikke kommer til at opleve en lønnedgang og/eller nedgang til et eventuelt lavere pensionsbidrag som følge af, at de herefter omfattes af de kollektive overenskomster og aftaler herom, der gælder på det statslige område.

Vi vil gøre opmærksom på et enkelt problem, nemlig spørgsmålet om at sikre den enkelte ansatte pensionsmæssig i forbindelse med virksomhedsoverdragelsesloven.

I dag er der ikke mulighed for, at det enkelte pensionsinstitut kan sikre grundlagsrenter, garanteret forrentning af indestående depoter ved overførsel fra et institut til et andet.

CFU skal derfor pege på nødvendigheden af, at de berørte parter i forbindelse med tilpasningsforhandlingerne er opmærksomme på alle relevante aftaler, bestemmelser og lignende.

Afsluttende bemærkninger

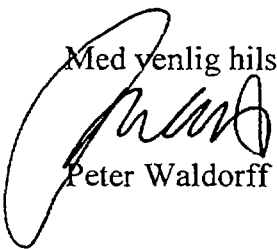
Det er CFU's opfattelse, at lovforslaget for så vidt angår de personalepolitiske og personalejuridiske forhold ikke er tilfredsstillende.

CFU skal derfor foreslå, at der garanteres gennemførelse af tilpasningsforhandlinger mellem de berørte parter både for tjenestemænd og overenskomstansatte således, at det kan klarlægges, hvilke løn- og ansættelsesvilkår, der skal være dækkende for de overførte grupper i fremtiden.

CFU har tilsluttet sig de politiske udmeldinger om tryghed for de berørte personer, og vi skal derfor opfordre til, at der afsættes den fornødne tid til og reel mulighed for dialog og forhandling mellem de berørte parter.

CFU forbeholder sig ret til at komme med yderligere bemærkninger til nærværende lovforslag samt til lovpakken generelt på et senere tidspunkt.

Med venlig hilsen

Peter Waldorff

MODT. I MST.

= 5 JAN. 2005

Centralorganisationen af
industriansatte i DanmarkMiljøstyrelsen
strandgade 29
1401 København KDato : 3. januar 2005
Sagsbeh. : MJ-ama
CO-sagsnr. : 2004-02109
Deres journal nr. :**Høring om ændringsforslag på miljøområdet i forbindelse med gennemførelse af strukturreformen.**

CO-industri har gennemgået forslag til lovændringer på miljøområdet og skal i den forbindelse knytte følgende bemærkninger til forslag om ændring i lov om miljøbeskyttelse. Det fremgår, at tilsyn med og godkendelse af virksomhederne overgår til kommunerne, bortset fra ca. 250 særligt komplicerede virksomheder, som får et statsligt tilsyn. Der etableres en mulighed for at virksomheder sammen med deres tilsynskommune kan søge om at "blive overført til statsligt tilsyn".

Reglerne om tilsyn med virksomhederne er udarbejdet i det såkaldte Myndighedsudvalg, hvor CO-industri har været repræsenteret. CO-industri har her givet udtryk for, at man ønskede at staten skulle varetage ansvaret for alle "bilag 1" virksomheder, dvs. for virksomhedstyper der ifølge godkendelsesbekendtgørelsen skal gennemgå en "fuld godkendelse". Det drejer sig om ca. 1200 virksomheder, de øvrige ca. 5000 godkendelsespligtige virksomheder kan "nøjes med" en standardgodkendelse baseret på generelle brancheregler.

Baggrunden for CO-industris holdning har været ønsket om en ensartet sagsbehandling og ønsket om at sikre en centraliseret kompetence på et højt fagligt niveau, således at tilsyn og godkendelse kan være en udbytterig dialog for virksomhederne. I arbejdet i Myndighedsudvalget stod det dog klart, at det var en del af forliget mellem regeringen og Dansk Folkeparti, at statens rolle skulle være stærkt begrænset. På den baggrund har CO-industri tilsluttet sig flertallet i udvalgets indstilling om, at ca. 250 virksomheder skal have statens tilsynsmulighed og at der skal etableres en mulighed for at virksomheder kan søge om at få staten som tilsynsmulighed.

Med venlig hilsen

Michael Jørgensen

CO-industriVester Søgade 12² · 1790 København V · Telefon: 33 63 80 00
Fax: 33 63 80 99 · e-mail: co@co-industri.dk · www.co-industri.dk

DANMARKS IDRÆTS-FORBUND
Olympisk komite

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K
mim@mim.dk

Høringssvar på "Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område"

Danmarks Idræts-Forbund har på Miljøministeriets område modtaget høringsmateriale vedr. otte lovforslag til udmøntning af kommunalreformen. DIF har hørt sine specialforbund og har følgende kommentarer:

Kommentarer til "Forslag til lov om ændring af lov om planlægning":

Til Nr. 11 § 5 j. stk. 3. 3)

Danmarks Idræts-Forbund er enig i, at de grønne kiler bør friholdes for bebyggelse og anlæg til bymæssige formål. DIF forudser imidlertid, at der i fremtiden kan opstå uklarhed og forvirring, når det nye begreb "*bymæssige fritidsanlæg*" skal bringes i anvendelse. Også bemærkningerne til bestemmelsen: "*offentlige institutioner med idrætsfaciliteter, som har en lukket karakter i forhold til en almen brug*", finder DIF giver anledning til mange fortolkningsmuligheder.

DIF vil foreslå, at den positive formulering fra bemærkningerne overføres til lovbestemmelsen således:

"3) at de grønne kiler ikke inddrages til byzone og at der på baggrund af en vurdering af områdernes følsomhed kun kan placeres fritidsanlæg, som er alment tilgængelige"

Til Nr. 13 § 10a. stk. 3. 1) og 2) sammenholdt med Nr. 14 § 11a. 5), 6), 7), 9), 17 og 18)

Danmarks Idræts-Forbund er enig i, at "*rekreative formål*" og "*turisme*" (§ 10a) kan være emner for regionale udviklingsplaner f.eks. i form af strategier for "grøn og blå turisme". Men DIF finder, at det ikke må medføre en alt for konkret udpegning af arealer, placering af anlæg og faciliteter eller fastlæggelse af aktivitetsomfang i relation til mange idrætsgrene og -klubber. Hvis udviklingsplanerne bliver for konkrete i forhold til eksempelvis placering og antal af golfbaner, bådepladser, flyvepladser, ride- og mountainbike stier, strandaktiviteter, sejlads og evt. vandski på kyster, søer og vandløb, hangglider-flyvesteder, m.fl., og de dermed griber ind i kommuneplan-kataloget (§ 11a), så vil det betyde, at vore forbund og klubber som hidtil skal rette fokus to steder i planlægningsfasen. DIF ønsker, at den alt overvejende del af idrætten i fremtiden kan koncentrere sig om en indgang til det offentlige, også når det gælder idræts- og fritidsplanlægning, nemlig kommunen.

Idrættens Hus
Brøndby Stadion 20 · DK 2605 Brøndby
Tlf. +45 4326 2626 · Fax +45 4326 2628
www.dif.dk

Protoktor Hendes Majestæt Dronningen

Danmarks Idræts-Forbund foreslår, at det skal være tydeligere på hvilken måde regionsrådene kan udforme overordnede planer og på baggrund af disse gribe ind i den konkrete kommuneplanlægning på bl.a. idrættens område.

Såfremt regionale udviklingsplaner får betydelig styring af ovennævnte anlæg og aktiviteter, vil Danmarks Idræts-Forbund finde det rimeligt at organisationerne inddrages i en idéfase forud for udarbejdelse af regionale udviklingsplaner på lige fod med vækstfora. (Nr. 22 § 22 b.)

Men DIF ser hellere, at kommunerne og regionsrådene i dialog med hinanden f.eks. i kontaktudvalget sikrer, at de regionale udviklingsplaner f.s.v. angår sport, idræt og fritid baseres på behov og inspiration fra idrætten gennem kommunernes planønsker. Dertil er kommuneplanlægningens emnekatalog et godt udgangspunkt.

Kommentarer til "Forslag til lov om ændring af en række love på natur- og miljøområdet (samleloven)":

I forbindelse med Lov om beskyttelse af havmiljøet indebærer lovforslaget, at kommunalbestyrelserne overtager amtsrådenes beføjelser til at meddele tilladelse til og føre tilsyn med dumpning af optaget havbundsmateriale (klapning). Danmarks Idræts-Forbund erfarer via Dansk Sejlunion, at reglerne i den nuværende bekendtgørelse om dumpning af optaget havbundsmateriale er upræcise og forældede og således giver anledning til forskelsbehandling fra amt til amt, f.eks. i forbindelse med prøvetagning. DIF og Dansk Sejlunion frygter, at denne uensartede behandling øges med antallet af myndigheder og skal derfor opfordre til, at bekendtgørelsen revideres, så kommunerne får præcise regler at udøve deres beføjelser efter.

Kommentarer til "Forslag til lov om ændring af lov om råstoffer":

Danmarks Idræts-Forbund og flere medlemsforbund bl.a. Dansk Vandski Forbund har hidtil haft gode erfaringer med at kunne øve indflydelse på efterbehandlingsplaner i forbindelse med graveområder. For DIF er det ikke helt tydeligt, hvor og hvornår i planlægningsforløbet det i fremtiden er vigtigt at være med til at fremsætte idéer til efterbehandling af et graveområde. Hvis retningslinierne for retablering besluttet, når regionsrådene udarbejder indvindingsplanerne, så ønsker DIF at organisationerne og klubber inddrages i både en idéfase og en høringsfase. Hvis det i fremtiden i højere grad skal ske i forbindelse med kommunernes udarbejdelse af gravetilladelser, ønsker DIF at der indbygges en offentlighedsfase, der giver forbund og klubber mulighed for at fremkomme med forslag til kommunen. Det kan også være, at opsamling af forslag til efterbehandling er tiltænkt at foregå i kommuneplanprocessen. Men det fremgår efter DIFs opfattelse ikke tydeligt af planlovens bestemmelser herom (forslag til lov om ændring af planloven § 11a).

Danmarks Idræts-Forbund vil anbefale at det tydeliggøres, hvor og hvornår interessegrupper, klubber og organisationer i fremtiden skal fremkomme med forslag til efterbehandling af graveområder.

Danmarks Idræts-Forbund har ingen kommentarer til de øvrige lovforslag.

Med venlig hilsen

Niels Nygaard
Miljøpolitisk ansvarlig

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019460

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. ændring af lov om miljø og genteknologi som følge af kommunalreformen

Danmarks Naturfredningsforening skal hermed erklære sig enig i det hensigtsmæssige i at lade tilsynet med virksomheder, der er godkendt i medfør af lov om miljø og genteknologi, overgå til staten. Foreningen er helt enig i at det er et teknisk lovområde, som kræver en større erfaring end kommunerne vil være i stand til at opbygge.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til lov om ændring af en række love på natur- og miljøområdet (samleloven)

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget samleloven i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelthedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række konkrete bemærkninger til høringsudkastet:

Konkrete bemærkninger:

§ 1:

Forslaget indebærer at kommunerne overtager kompetencen til at meddele klaptilladelser (klapning = dumpning af optaget havbundsmateriale) og fører tilsyn med klapninger inden for 12 sømil, mens kompetencen overgår til staten udenfor 12 sømil.

Det indebærer også at samordning af de kommunale beredskabsplaner overfor alvorlige og omfattende forureninger overgår til staten, mens den konkrete koordinering af bekæmpelsesindsatsen placeres hos kommunerne selv.

I dag giver amterne klaptilladelser til regionplangodkendte klappladser indenfor eget amt, dog efter høring af Skov- og Naturstyrelsen i Habitatområder og på vanddybder under 6 m.

Det kan forventes at kommuner fremover vil søge at få udpeget egne klappladser for dels at undgå at skulle søge tilladelse til klapning hos nabokommuner, dels fordi der vil blive lagt pres på klapmyndigheden fra havnene for at skaffe klappladser så tæt på som muligt af hensyn til omkostningerne.

Der må derfor laves en procedure for udpegning af nye klappladser, som sikrer et tilstrækkeligt fagligt grundlag, en regional afvejning af behov og alternativer og en offentlig indsigelsesprocedure. Det kunne være ophængt i en VVM-procedure.

Mange kommuner ejer havne eller er direkte involveret i havnenes drift, hvilket selvsagt indebærer en stærkt problematisk interessekonflikt mellem en miljømæssigt forsvarlig, men dyrere, løsning eller en billigere løsning. Efter DN's opfattelse kan en kommune ganske enkelt ikke behandle klapsager vedrørende havne, den selv har engagement i.

Kommunerne har som udgangspunkt ingen faglig ekspertise indenfor havmiljøområdet, og klaptilladelser vil antageligt i sig selv være for lille et sagsområde til at en sådan ekspertise opbygges. Dermed vil administrationen af klaptilladelser i mange kommuner foregå på et utilstrækkeligt fagligt grundlag med mindre der indhentes rådgivning udefra.

Desuden må klaptilladelserne styres gennem en så stram central styring og overvågning, at en tilfredsstillende og ensartet praksis bliver resultatet.

Vedrørende beredskabet overfor alvorlige og omfattende forureninger må det forventes, at en manglende ekspertise og vidensopbygning om det lokale/regionale havmiljø i kommunerne vil betyde, at indsatsen i forbindelse med større og alvorlige forureninger ikke bliver optimal. Hertil kræves kendskab til såvel forskellige områders sårbarhed, til strømforhold og til forureningsstofferne virkninger i havmiljøet.

DN foreslår derfor, at regionerne bliver myndighed på havmiljølovens område.

§ 2:

Vandløb er en funktionel økologisk enhed fra udspring til udløb. Den ideelle myndighed for forvaltning af vandløb har derfor kompetence over hele vandløbsoplandet, således at beslutninger omkring vandløbsforhold altid har helheden som udgangspunkt.

Forslaget til ændring af vandløbsloven betyder at antallet af vandløbsmyndigheder i Danmark reduceres fra de nuværende ca. 290 (alle amter og kommuner) til omkring 100 (de nye kommuner). Kommunerne overtager alle opgaver på vandløbsområdet - tilsyn, vedligeholdelse, regulativer, restaurering, regulering, pumpelag.

Det bliver staten, med input i et ubestemt omfang fra regionsrådene, der fastlægger de fremtidige vandløbsmålsætninger og overvåger tilstanden. Det sker via miljømålsloven gennem vandplaner og indsatsprogrammer fra staten, som bliver bindende for kommunernes forvaltning og indsats.

Selvom der bliver færre vandløbsmyndigheder vil de større danske vandløb nu få mange kommuner som myndighed (mod et enkelt amt nu) og selv mindre vandløb som oftest flere kommuner. Det betyder alt andet lige større koordineringsbehov mellem kommunerne og flere konflikter på grund af forskellige interesser og afvejninger i de kommuner vandløbet gennemløber. Der er stor risiko for at vandløbets samlede forvaltning bliver ukoordineret og uden den nødvendige konsekvens og optimering.

Forslaget medfører således et stort - men med forslaget uløst - behov for koordinering og konfliktløsning mellem kommunerne i vandløbsoplandet. Regionerne vil være oplagte til at sikre den nødvendige sammenhæng i indsatsen, hvis de tildeles beføjelser og faglig tyngde på området. Central fastlæggelse af bindende retningslinier for vandløbsforvaltning kan desuden på forhånd minimere mulighederne for konflikter vandløbsmyndigheder imellem.

Tages der ikke hånd om koordineringen og konfliktløsningen må der forudses rigtigt mange vandløbssager i klagesystemet, hos ministeren og ved domstolene.

Det er erfaringsmæssigt kommunerne, der har stået for den mest hårdhændede vedligeholdelse af vandløb, mens amterne har været bedre til at sikre de fysiske forhold. DN frygter at kommunernes overtagelse af amtsvandløbene vil betyde en forværring af de fysiske forhold i disse vandløb.

Amterne har været store nok til at huse en betydelig vandløbsfaglig ekspertise. Det samme gælder kun få store kommuner, og det samme vil gøre sig gældende fremover. I de fleste af de nye kommuner vil den vandløbsfaglige ekspertise (hydraulisk som biologisk) blive for svag til skade for behandlingen af vandløbene. Det forekommer således ikke velovervejet, at tillæggene kommunerne al vandløbsmyndigheden uden samtidigt at sikre tilstedeværelsen af den nødvendige vandløbsfaglige ekspertise. Den må kommunerne nu skaffe sig i kommunale samarbejder, i statsligt regi (DMU f.eks.) eller fra private konsulenter.

Iværksættelse af større vandløbsrestaurerings-projekter vanskeliggøres fremover fordi den enkelte berørte kommune vil finde det for bekosteligt og andre kommuner kan have vanskeligt ved at se hvilken gavn de får af at bidrage til projektet. Skal der ske natur- og miljøforbedringer i og omkring vandløbene - og det skal der i betydeligt omfang hvis vandmiljøplanerne og miljømålsloven skal opfylde deres intentioner - er det afgørende, at der findes en måde at finansiere projekter på, som sikrer at projekterne ikke står og falder med den enkelte kommunes betalingsvillighed.

Det skal afslutningsvis til § 2 bemærkes, at alle de ovenfor nævnte negative virkninger af strukturreformen på vandløbsadministrationen ganske enkelt undgås, hvis regionale vandløbsmyndigheder fastholdes - gerne som eneste vandløbsmyndighed.

§ 4

Forvaltningen af Tøndermarsken har hidtil ikke eller kun på enkelte områder ført til, at målene i loven er blevet opfyldt. Da loven trådte i kraft udgjorde Tøndermarskens ydre koge Danmarks vigtigste yngleområde for engfugle. Nu er 80-90 % af disse fugle forsvundet på trods af store tilskud og investeringer i bevandingsanlæg. Årsagerne til miseren er mange, bl.a. selve lovens konstruktion. DN mener, at Tøndermarsken bør fredes efter naturbeskyttelsesloven eller opkøbes og forvaltes af staten, hvis målene skal nås. En god bestand af engfugle kræver høj vand-

stand, stop for brug af gødning og pesticider i området og en let afgræsning med lav dyretæthed og/eller sen udbinding af dyrene.

Tøndermarskens hidtidige forvaltning, som på sit mest centrale område har været skandaløst dårlig siden lovens ikrafttræden, vil efter DN's vurdering næppe blive hverken dårligere eller bedre ved overførsel af kompetencen til kommunerne.

DN ser en statsligt overtagelse af ejerskab og forvaltning *eller* en fredning som eneste farbare vej til at opnå en langsigtet og holdbar løsning af naturforvaltningsproblemerne i Tøndermarsken.

Forslag: 2 års statslig overvågning af kompetenceændringen vedr. Tøndermarskens forvaltning
DN foreslår, at der i lovændringen indføres en bestemmelse om 2 års statslig overvågning af kompetenceændringen vedr. Tøndermarsken for at sikre kompetenceudvikling og kontrol med områdets forvaltning. Hvis en evaluering efter 2 år viser, at kommunerne har svært ved at forvalte Tøndermarsken i forhold til lovens formål, anbefaler foreningen, at kompetencen i stedet lægges enten i det regionale udviklingsråd eller hos staten.

§ 5

Genoprettelsen af Skjern Å's nedre løb er Danmarks største og dyreste naturgenopretningsprojekt. Projekter har været en succes og området trækker i dag et meget stort antal besøgende. På baggrund af de meget store offentlige investeringer og overvejelserne om f.eks. etablering af en nationalpark i området, bør reglerne om offentlighedens adgang og rekreative brug af områder udformes således, at der bliver taget brede hensyn til såvel lokale, regionale, nationale og internationale interesser. Derfor er det betænkeligt, hvis kommunerne bliver ministerens eneste forhandlingspart i disse spørgsmål. Desuden bør ministerens forhandling være et krav og ikke en mulighed.

Forslag: Ændring af § 13 stk. 2

DN foreslår, § 13, stk. 2, ændret til: "Miljøministeren skal efter forhandling med de berørte kommuner og det regionale udviklingsråd fastsætte nærmere regler om offentlighedens adgang til og rekreative udnyttelse af arealerne, herunder regler der afviger fra § 24 i lov om naturbeskyttelse"

§ 7

Også sommerhusloven foreslås ændret, så det fremover er kommunalbestyrelsen der er myndighed. Det indebærer bl.a. at det fremover er kommunerne der giver tilladelse efter Campingreglementet. I administrationen af Campingreglementet er der en lang række skøn som skal foretages, herunder ikke mindst hensynet til natur og miljø. DN er bekymret for at sådanne skøn foretaget af kommunerne kan risikere ofte at falde ud til fordel for kortsigtede turist- og erhvervsinteresser og ikke sikre naturbeskyttelseshensyn som loven foreskriver, at der skal tages hensyn til.

DN foreslår derfor, at også på dette område gives myndighedskompetencen til regionerne.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019440

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Kommunalreformen - forslag til ændring af Råstofloven

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget råstofloven i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer udfra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt - f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringsudkastet:

Generelle bemærkninger:

Råstofloven er en ressourcehusholdningslov. Dermed varetager loven en række nationale hensyn med henblik på at sikre en økonomisk omgang med vores sparsomme ressourcer og med henblik på at sikre at denne omgang sker i overensstemmelse med natur- og miljøpolitikken i øvrigt:

- Råstofressourcerne skal udnyttes før andre og mere lokalt lukrative arealanvendelser iværksættes – f.eks. byudvikling.
- Antallet af igangværende råstofgrave skal minimeres og deres omfang skal styres med henblik på en løbende efterbehandling.
- Råstofressourcerne skal udnyttes i respekt for de stedlige natur- og miljøforhold.
- Anvendelse til deponering og anden erhvervsmæssig anvendelse skal forhindres.
- Efterbehandlingen skal foretages endeligt når gravningen er afsluttet – fortrinsvis til naturformål, men uden at det udgør et påskud til at efterlade gravene som landskabelige ar.

Ifølge lovforslaget skal regionerne kortlægge råstofindvindingsområder på land, og kommunerne varetager den konkrete administration med tilladelser til og tilsyn med råstofindvindingen. Planlægning og kortlægning skal udmøntes i en sektorplan, som er bindende for kommunernes planlægning efter planloven.

Danmarks Naturfredningsforening finder, at det er et besynderligt tilbageskridt, at man erstatte den unikke sammenfattende regionplan med en sådan sektorplan, men anerkender samtidig behovet for en bindende overordnet planlægning. Danmarks Naturfredningsforening finder det tilsvarende positivt at tilladelse til råstofindvinding kun kan meddeles for de udpegede indvindingsområder. Foreningen finder det omvendt ikke acceptabelt at kommunalbestyrelserne undtagelsesvis, efter samtykke fra regionsrådet, kan give tilladelse til råstofindvinding uden for de udlagte graveområder, når samfundsmæssige interesser taler for det. Erfaringen viser at det samfundsmæssige tarv alt for ofte identificeres som værende den stedlige entreprenørs.

Danmarks Naturfredningsforening imødeser endvidere et behov for, at en række potentielle råstofindvindingsområder – der ikke fremgår af regionplanerne – kortlægges og sikres i forhold til den kommunale planlægning. Det skal forhindre konflikter med f.eks. værdifulde naturområder i perioden efter de gældende regionplaners 12 års perspektiv, hvor kommunerne kan føle sig fristet til at kommuneplanlægge bynære råstofressourcer til andre formål.

Endelig finder Danmarks Naturfredningsforening det foruroligende at kommunerne skal varetage det løbende tilsyn med råstofgravningen. Det har taget mange år at få styr på de eksisterende graveområder og i visse dele af landet kan man næppe sige, at det er lykkedes. Vilkår overholdes kun nødtørftigt og alt for mange råstofområder har i dag karakter af klondyke. Erfaringsmæssigt kræves et ganske tæt tilsyn og politisk vilje til at lægge arm med råstofindvinderne. Deponering af fyld eller forurenede jord i henhold til jordforureningsloven skal overvåges tilsvarende tæt og koordineret, idet råstofgravene i mange tilfælde giver direkte adgang til forurening af grundvandet.

Danmarks Naturfredningsforening frygter at kommunerne ikke får tilført den fornødne faglighed eller er i besiddelse af den fornødne handlekraft.

Danmarks Naturfredningsforening ønsker, at det kommunale tilsyn i medfør af råstofloven (og jordforureningsloven) fremover skal fremgå af de kommunale tilsynsberetninger (se i øvrigt foreningens høringssvar vedrørende naturbeskyttelsesloven).

Konkrete bemærkninger:

§5 stk. 5. ændres til: "Kommunalbestyrelserne er bundet af planen i deres planlægning og administration."

§6 a. ændres til: "Før udarbejdelsen af et forslag til råstofplan eller ændringer hertil indkalder regionsrådet ideer og forslag med henblik på planlægningsarbejdet". Tilvejebringelsesreglerne bør følge de almindeligt kendte fra planloven og råstofplaner er ikke alene af interesse for statslige myndigheder og kommunalbestyrelser, men også for f.eks. museer, naboer, organisationer, og borgere i almindelighed.

Med venlig hilsen

Michael Leth Jess
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 27, mlj@dn.dk

Miljøministeriet
mim@mim.dk

Kommunalreformen – forslag til ændring af Planloven

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget forslag til Planlov i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer udfra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringsudkastet:

Generelle bemærkninger

Regionplanerne afskaffes. Men regionplanerne indeholder en lang række overordnede, administrative retningslinier for f.eks. arealanvendelse, grundvandudnyttelse, -indvinding og -beskyttelse, industriområder, infrastruktur, naturbeskyttelse, råstoffer osv. Alle disse retningslinier, der også er bærende og centrale i en fortsat fremtidig natur- og miljøpolitik, skal skrives ind i alle kommuneplaner. Det er meget uklart, hvordan dette kan sikres på en forsvarlig og entydig måde, så vi ikke på grund af kommunal "slingrekurs" løber ind i natur- og miljømæssige problemer. Regionerne (subsidiært staten) bør fortsat have pligt til at gennemføre en sammenhængende overordnet regionplanlægning, så de væsentlige overordnede natur- og miljømæssige hensyn varetages på en koordineret, konsekvent og forsvarlig måde.

Foreningen er dybt betænkelig ved hvorvidt kommunerne – især de mindste – vil kunne sikre tilstrækkeligt robuste og stærke faglige miljøer, som er forudsætningen for at kunne løse store og komplekse problemstillinger. Selvom man i forslaget lægger op til at kommunerne skal samarbejde om visse opgaver, så vil 5 fagligt svage kommuner ikke blive stærkere af at samarbejde. Foreningen anbefaler derfor at de mere komplicerede natur- og miljøproblemstillinger som kræver specialviden – der ikke kan forventes at kunne findes i kommunerne – altid løses på regionalt niveau. Foreningen anbefaler endvidere, at samtlige sager og emner, som berører flere kommuner lægges i regionerne eller i staten, så der sikres en koordinering kommunerne imellem.

Foreningen anbefaler at lovovervågningsprogrammet fremover ligeledes omfatter både planloven og naturbeskyttelsesloven. Der er ingen umiddelbart klar logik i ikke at medtage disse love.

Konkrete bemærkninger:

Regionale udviklingsplaner:

De regionale udviklingsplaner bliver strategiske og overordnede sigtelinier, som maler med en meget bred pensel. De bliver ikke mere bindende for kommunerne end at kommunerne kan ignorere dem hvis ikke der er en synlig hjemmel i Planloven til at kræve planoverensstemmelse mellem kommuneplan og regional udviklingsplan.

I kommuneplanprocessen står den regionale udviklingsplan således svagt; kommuneplanen må ikke stride imod, men skal på den anden side ikke understøtte den regionale udviklingsplan. Af forslagets § 58 fremgår det således, at kommunalbestyrelsens vedtagelse af en kommuneplan ikke kan påklages til anden administrativ myndighed for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt planen er i strid med beskrivelsen af den ønskelige fremtidige udvikling i den regionale udviklingsplan. Foreningen finder det problematisk at de regionale udviklingsplaner kun har en meget overordnet betydning som retningsgiver, og ikke kan bruges til at sikre en konsistent og sammenhængende udvikling i regionen. Samtidig er det uklart for foreningen, hvad borgernes indsigelsesgrundlag overfor kommuneplanen kan være.

Hvis kommuner vælger at ignorere udviklingsplanen i deres kommune- og lokalplanlægning, er der ikke et regionalt niveau som gør indsigelse. Foreningen anbefaler at regionerne gives kompetence – og gerne pligt – til at gøre indsigelse imod kommune- og lokalplaner som enten er i direkte strid med eller som modarbejder de overordnede retningslinier i den regionale udviklingsplan.

Foreningen finder samtidig at den manglende offentlighed omkring tilvejebringelsen af de regionale udviklingsplaner er et udemokratisk træk ved planerne, som kan medføre at der ikke bliver ejerskab til planerne lokalt. Det ville være ønskeligt, om der blev sikret en mere klar adgang til at påvirke de regionale udviklingsplaner, sådan som det sker omkring tilvejebringelsen af kommuneplanerne. Samtidig bør det sikres, at der skabes divergens mellem de regionale udviklingsplaner og de kommunale planer.

Staten kan gøre indsigelse imod forslag til både kommuneplaner, -tillæg og lokalplaner, hvis man finder at væsentlige nationale interesser er på spil. Det kræver imidlertid for det første, at de statslige myndigheder opdager det, og dernæst at man finder forholdet af så væsentlig betydning at man vil gå ind i sagen. I praksis frygter foreningen at masser af "bagateller" vil slippe igennem i kommunerne, og tilsammen på sigt udgøre et problem i forhold til blandt andet landskabsbeskyttelsen.

Foreningen anbefaler at kommuneplanerne tilvejebringes i en fast kadence på 4 år *koordineret med* landsplanredegørelserne – dels af hensyn til planlægningens kommunegrænseoverskridende karakter, og dels for at sikre en sammenhængende og understøttende effekt planerne imellem. Det bør endvidere sikres at vigtige overordnede dispositioner – f.eks. udlæg af nye byzonearealer kun kan finde sted i forbindelse med den ordinære revision af den samlede kommuneplan og ikke drypvist gennem forskellige tillæg, temaplaner og akutudlæg.

Foreningen har forstået at de statslige myndigheder ikke vil gennemgå samtlige kommuneplantillæg og lokalplanforslag som kommunerne udsender. Det betyder at det i praksis bliver op til frivillige organisationer og opvakte borgere at "fange" sager som strider imod overordnede sigtelinier i de regionale udviklingsplaner eller anden lovgivning. Foreningen anbefaler at de statslige myndigheder pålægges, at gennemgå samtlige planforslag der udsendes fra kommunerne, og gives pligt til at gøre indsigelse imod forslag som strider imod den overordnede planlægning eller ånden heri.

Foreningen anbefaler således at de regionale udviklingsplaner gøres bindende overfor kommuneplanerne.

VVM:

Forslaget lægger op til at stort set alle VVM-sager lægges ud til kommunerne. Kravet om "alternativer" i sager med VVM-pligt begrænses således fremover til en kommunes fysiske udstrækning. Hvis alternativer skal findes indenfor kommunegrænserne, risikerer man at det ikke bliver optimale alternativer ud fra natur- og landskabshensyn. Foreningen anbefaler at VVM-sager i stedet lægges i de regionale udviklingsråd, så alternative placeringer mv. ikke begrænses af en kommunes forholdsvist begrænsede geografiske udstrækning.

Planlovsforslagets § 11 i, stk. 2 lægger op til, at samtlige sager om VVM for intensive husdyrbrug i de kommende 2 år skal godkendes af Miljøministeriet. Baggrunden for det er, at man ønsker at et højt beskyttelsesniveau i disse sager tilsammen med det at kompleksiteten af landbrugets miljøproblemer skal give kommunerne tid til at opbygge de nødvendige kompetencer, inden der tages endelig stilling til, om opgaven kan løses uden statslig involvering. Foreningen foreslår, at dette initiativ udvides til ligeledes at omfatte alle øvrige VVM-sager samt alle sager efter Naturbeskyttelseslovens §3, herunder både dispensationssager og sager om afgrænsning af de naturbeskyttede områder. Hvis en evaluering efter 2 år så viser, at kommunerne har svært ved at håndtere disse sager, da anbefaler foreningen, at de i stedet lægges enten i de regionale udviklingsråd eller hos staten.

Hovedstadsregionen:

Hovedstadsregionen er i den nye struktur skåret af ved "Roskilde-fingeren". Planlovsforslaget erkender til en vis grad at den overordnede regionalisering er meget problematisk i forhold til den fysiske planlægning: Hovedstadsregionen udvides med et antal kommuner beliggende i region Sjælland. Det finder Danmarks Naturfredningsforening ulogisk og ugennemført i lyset af, at der efterhånden pendles fra det meste af Sjælland ind mod hovedstaden. Hovedstadsregionen bør således defineres som det meste af Sjælland så planlægningen bliver sammenhængende, både i forhold til byvækst, infrastruktur og funktioner.

Foreningen skal rose forslaget for, at der reelt lægges op til permanente bygrænser i hovedstadsregionens grønne kiler – og at der i de grønne kiler kun kan placeres fritidsanlæg, der er tilgængelige for almen brug.

Sammenhængende plan for naturen i Danmark:

Der er ikke i planlovsforslaget lagt op til at der laves en overordnet og sammenhængende plan for naturen i Danmark. Samtidig har man ikke lagt op til at de regionale udviklingsplaner skal være bindende overfor de kommunale planer. Foreningen har grund til at frygte at de kommunale naturplaner bliver indbyrdes usammenhængende og uden noget strategisk indhold, der rækker ud over kommunegrænsen.

DN foreslår derfor, at der indarbejdes pligt for staten til at skabe og arbejde for at gennemføre en overordnet og sammenhængende naturplan for hele landet. Planen skal dels være konkret og fysisk, og forholde sig til Danmarks sammenhængende grønne struktur med både kerneområder og sammenbindende grønne spredningskorridorer, og dels indeholde en strategi for hvordan biologisk mangfoldighed og bæredygtighed sikres og forbedres i overensstemmelse med OECD's anbefalinger fra 1999 samt Wilhjelmudvalgets anbefalinger.

Planen - der kan være en del af de styrkede landsplanredegørelser - bør være den overordnede sigtelinie, som de regionale udviklingsplaner og kommuneplanerne har for den fysiske planlægning, naturbeskyttelse og naturgenopretning i de kommende 10-20 år.

Planlægning i det åbne land - landbrug:

Dynamikken i jordbrugslandskabet er blevet stærkere de seneste 20 år. Jordbrugsbedrifterne vokser og bolig- og erhvervsudviklingen sætter områder under pres. Regionplanen har hidtil varetaget den overordnede arealprioritering. Landskabsforvaltningen på ejendomsniveau er meget, meget begrænset. Den er hovedsageligt opsplittet i mere eller mindre isolerede støtteordninger til fremme af f.eks. hegnsplantning, skovrejsning eller naturgenopretning. Desuden forekommer der med de seneste ændringer af planloven en omfattende enkeltsagsbehandling i kommunerne i form af landzonesager og byggesager. Værdier der knytter sig til det lokale landskab behandles utilstrækkeligt og ukoordineret i planlægningen.

DN foreslår på den baggrund - til en begyndelse - at planlovens §15 stk. 5 udgår, således at der kan foretages en delområde- og lokalplanlægning for landbrugsarealer og arealer i det åbne land i øvrigt. DN hilser dog ændringen i §11b stk. 2 velkommen - det er stærkt påkrævet at landbrugets forhold kan blive genstand for kommuneplanlægning.

Differentieret landzone:

I takt med jordbrugserhvervets mindskede betydning for erhverv og beskæftigelse er principet om et åbent landskab forbeholdt almindeligt land- og skovbrug, men fri for bebyggelse og andre aktiviteter, blevet afviklet. Senest med ændringen af planloven i 2002. Det konkrete aktivitetspres i landskabet varierer i dag ikke alene med landbrugsudviklingen, men i mindst ligeså høj grad med forhold som bynærhed, kystnærhed og nærhed til attraktive kyster og naturområder.

På den baggrund kan man foreslå - i landsplanlægningen eller de regionale udviklingsplaner - at differentiere landzonen. Opdelingen kunne f.eks. bestå i:

- Kystzone
- Naturområder
- Bynære områder
- Intensive landbrugsområder

En differentieret landzone vil sikre perspektiv, investeringer, rammer og spillerum til en reel lokal medbestemmelse i landskabsudviklingen. Nyopdelingen af hovedstadsområdet er et lille skridt i denne retning.

Landzonebestemmelserne:

Gennem tidligere frikommuneforsøg og de seneste 2-3 års erfaringer med kommunal landzoneadministration har foreningen erfaret, at kommunerne - med positive undtagelser - indimellem har problemer med at holde kortsigtede økonomiske interesser adskilt fra hensyn til natur og landskab i deres landzoneadministration. På den baggrund anbefaler foreningen, at

der indføres et generelt forbud imod nye selvstændig og uplanlagte boliger i landzonen. Dette princip bør være generelt gældende og kun fraviges når helt specielle, særlige og ikke-præcedensskabende forhold taler for at fravige det generelle forbud.

Danmarks Naturfredningsforening ønsker i øvrigt, at det kommunale tilsyn i medfør af planloven fremover skal fremgå af de kommunale tilsynsberetninger (se i øvrigt foreningens hørings-svar vedrørende en række andre love på miljøministeriets område).

Agenda 21:

§ 33 a indeholder bestemmelser om Agenda 21 redegørelser. Danmarks Naturfredningsforening finder det utilstrækkeligt at alene kommunalbestyrelserne skal forholde sig til "fremme af biologisk mangfoldighed". Biologisk mangfoldighed i et bredere perspektiv – på tværs af kommunegrænserne vurderes således ikke. Danmarks Naturfredningsforening ønsker at "Biologisk mangfoldighed" skal indgå i de regionale Agenda 21 redegørelser – hvilket vil være et naturligt supplement til den statslige naturplan omtalt foroven.

Nabokommuner:

Foreningen anbefaler, at nabokommunebegrebet kommer til at omfatte flere kommuner end blot dem, som fysisk deler kommunegrænse. Kommuner længere væk vil i masser af tilfælde kunne blive berørt af en kommunes dispositioner, og bør derfor kunne inddrages i beslutningerne.

Med venlig hilsen

Michael Leth Jess
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 27, mlj@dn.dk

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget lov om ændring af lov om naturbeskyttelse i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række mere konkrete bemærkninger til høringsudkastet.

Udpegning og justering af beskyttet natur

Det er uhensigtsmæssigt, at kommunerne, der samtidig har store interesser i erhvervs- og byudvikling, har kompetence til at udpege og justere naturbeskyttede områder. Beskyttet natur kan paralleliseres med fredsskov, hvor udpegning og justering alene foretages af staten.

DN mener derfor, at den grundlæggende kompetence omkring udpegning og justering af beskyttet natur efter § 3 i naturbeskyttelsesloven bør placeres i regionerne eller i staten. I statsligt regi vil f.eks. statsskovdistrikterne kunne varetage disse opgaver, hvis de får tilført nye ressourcer.

Overvågning og støtte til kompetenceudvikling er nødvendig i en overgangsperiode

Kvaliteten i dansk naturbeskyttelse skal være i orden, og forudsætningen herfor er gode faglige miljøer. De findes i de nuværende amter, som med kommunalreformen vil blive opløst og spredt ud på kommunerne og staten. I forbindelse med denne proces, er det afgørende, at regionerne eller staten i det mindste i en overgangsperiode får en central rolle i forbindelse med udvikling og overvågning af kommunernes kompetenceudvikling. Udviklingen bør især følges nøje på områder, hvor kommunerne må vurderes at kunne have svært ved at holde væsentlig naturbeskyttelsesinteresser tilstrækkelig fri af økonomiske interesser. Det gælder dispensationssager og i særlig grad kommunernes rolle i forhold til udpegning og justering af områder omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3.

Forslag: 2 års statslig overvågning af kompetenceændringen på naturbeskyttelsesområdet

DN noterer sig, at det af bemærkningerne til lovforslagets nr. 28 vedr. lovens § 65 fremgår, at dispensationsbeføjelsen forudsættes administreret restriktivt som hidtil og efter nærmere retningslinier, som fastsættes af miljøministeren. Efter de eksisterende kommuners manglende efterlevelse af ministeriets retningslinier i forbindelse med udlæg af nye sommerhusområder, er DN ikke så sikker på, at kommunernes dispensationsbeføjelser kommer til at efterleve de statslige retningslinier. Forslaget til planlovsforslagets § 11 i, stk. 2 lægger op til, at samtlige sager om VVM for intensive husdyrbrug i de kommende 2 år skal godkendes af Miljøministeriet. Baggrunden for det er, at man ønsker at et højt beskyttelsesniveau i disse sager tilsammen med det at kompleksiteten af landbrugets miljøproblemer skal give kommunerne tid til at opbygge de nødvendige kompetencer, inden der tages endelig stilling til, om opgaven kan løses uden statslig involvering. DN foreslår på denne baggrund, at en tilsvarende procedurer indføres for at sikre kompetenceudvikling og kontrol med alle sager efter naturbeskyttelseslovens § 3, herunder både dispensationssager og sager om afgrænsning af de naturbeskyttede områder. Hvis en evaluering efter 2 år viser, at kommunerne har svært ved at håndtere disse sager, da anbefaler foreningen, at de i stedet lægges enten i de regionale udviklingsråd eller hos staten.

Forslag: Udgangspunkt i en konkret handlingsplan for natur og naturgenopretning

Der er ikke i planlovsforslaget lagt op til at der laves en overordnet og sammenhængende plan for naturen i Danmark. Samtidig har man ikke lagt op til at de regionale udviklingsplaner skal være bindende overfor de kommunale planer. Foreningen har grund til at frygte at de kommunale naturplaner bliver indbyrdes usammenhængende og uden noget strategisk indhold, der rækker ud over kommunegrænsen. DN foreslår derfor, at der indarbejdes pligt for staten til at skabe og arbejde for at gennemføre en overordnet og sammenhængende naturplan for hele landet. Planen skal dels være konkret og fysisk, og forholde sig til Danmarks sammenhængende grønne struktur med både kerneområder og sammenbindende grønne spredningskorridorer, og dels indeholde en strategi for, hvordan biologisk mangfoldighed og bæredygtighed sikres og forbedres i overensstemmelse med OECD's anvisninger i OECD's vurdering af Danmarks miljøindsats, 1999, samt Wilhjelmudvalgets anbefalinger. Planen bør være den overordnede sigtelinie, som de regionale udviklingsplaner og kommuneplanerne har for den fysiske planlægning, naturbeskyttelse og naturgenopretning i de kommende 10-20 år.

Forslag: Et fredningsnævn pr. region - fast medlem udpeget af det regionale udviklingsråd

DN foreslår en forenkling af fredningsnævnene. Antallet af nævn reduceres til 5, idet der etableres et fredningsnævn pr. region. DN foreslår, at den faste amtslige repræsentant afløses af en fast regionsrepræsentant udpeget af de regionale udviklingsråd. Fredningsnævnene vil således fremover komme til at bestå af en fast statslig repræsentant som formand, en fast regional repræsentant og en kommunal repræsentant valgt i den kommune, en given sag vedrører. DN foreslår samtidig, at de regionale udviklingsråd får ret til at rejse fredningssager.

Forslag: Naturovervågning i samarbejde med kommunerne

Det er af væsentlig betydning for tilrettelæggelse af naturforvaltningen, at overvågningen af Danmarks natur har tilpas bredde og omfang, så forandringer i naturens tilstand løbende bliver opfanget. Det gælder uanset om forandringerne skyldes naturlige svingninger, miljøpåvirkninger, klimaforandringer eller indsatser for at forbedre naturens tilstand. Derfor foreslår DN, at § 62, stk. 1, bliver ændret til: "Miljøministeren overvåger i samarbejde med kommunerne samt andre berørte offentlige myndigheder og institutioner naturens tilstand".

Forslag: Klageret i sager om justering af områder beskyttes efter naturbeskyttelseslovens § 3
Vurderingen af, om områder som følge af deres karakter er omfattet af lovens § 3 eller ej, er ofte vanskelig og fagligt krævende. Med overførsel af denne krævende kompetence fra amter til kommuner, er der risiko for at dette grundlæggende arbejde ikke bliver udført med tilstrækkelig sikkerhed. Derfor foreslår DN, at der bliver indført almindelig klageret på linie med f.eks. dispensationssager vedr. § 3 i forbindelse med kommunernes arbejde med kommunernes vurdering af, hvorvidt et givet område er omfattet af §3 eller ej. I dag tilkommer denne klageret alene ejeren.

Forslag: Naturvejledning i kommunerne

Med kommunalreformen vil enhederne, som bør varetage en væsentlige del af naturvejledningsarbejdet i Danmark, blive langt mindre end i dag. Derfor foreslår DN, at lovens § 63, stk. 2, i forbindelse med kommunalreformen bliver ændret til: "Miljøministeren fastsætter retningslinier for kommunernes naturvejledningsarbejde".

Forslag: Tilsynsberetning

Danmarks Naturfredningsforening foreslår, at der indføres krav om en årlig tilsynsberetning vedrørende det tilsyns- og plejearbejde, de enkelte kommuner foretager med hjemmel i naturbeskyttelsesloven. Det gælder i forhold til såvel bygge- og beskyttelseslinjer, §3-områder, samt fredede områder.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til lov om ændring af lov om miljømål m.v. for vandforekomster og internationale naturbeskyttelsesområder (miljømålsloven) og lov om vandforsyning

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget forslag til ændringer af miljømålsloven og vandforsyningsloven i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, grundvand, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret ved at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringsudkastet:

§ 1 Miljømålsloven

Generelle bemærkninger:

1. Miljøministeren (staten) bliver med forslaget eneste vanddistriktsmyndighed og NATURA 2000 myndighed. Det betyder, at staten skal lave basisanalyser, vandplaner og naturplaner med målsætninger, indsatsprogrammer, forestå overvågningen mv. I stedet for 13 bliver der nu 4 vanddistrikter: 2 meget store (Jylland/Fyn, Sjælland/Lolland-Falster), og 2 meget små (Bornholm og den sønderjyske grænseregion).

Som udgangspunkt sikrer én myndighed en ensartet forvaltning af vandmiljøet og Natura 2000-områderne, hvilket er positivt. Tilsvarende kunne imidlertid være opnået med regionerne som myndighed og statslig styring. I udgangspunktet er det også positivt med et mindre antal vanddistrikter, men det konkrete valg af de 4 forekommer ikke særligt velunderbygget. De afspejler ikke i særlig grad vandområdeoplande eller udpegede regioner.

2. Kommunerne skal nu stå for alt det udførende – herunder lave en kommunal handleplan til udførelse af statens indsatsprogrammer. Kommunen kan f.eks. vælge om en vådeng eller mere spildevandsrensning er bedst til at nå et bestemt statsligt kvælstofmål.

De ca. 100 kommuner udgør for små enheder til økonomisk og fagligt at løfte opgaverne på natur og miljøområdet forsvarligt og hensigtsmæssigt. Hvis ikke strukturreformen således skal føre til markante forringelser og forskelle i natur- og miljøbeskyttelsen landet over kræver det en meget stram central styring og kvalitetssikring og at kommunerne kan skaffe sig den manglende ekspertise hos kommunale fagcentre, konsulenter eller gennem statslig rådgivning. Grundlæggende er det imidlertid stærkt betænkeligt at tildele kommunerne myndighedsopgaver, som de ikke har tilstrækkelige faglige forudsætninger for at administrere.

3. Regionsrådene får høringsret og indspilsmulighed i forhold til statens forslag til planer efter miljømålsloven. Regionerne får en koordinerende rolle overfor kommunernes indspil til den statslige planlægning. Regionerne får en mæglerrolle overfor kommunernes konkrete indsatsplanlægning. Ministeren har det afgørende ord.

Det er imidlertid aldeles uklart hvilke faglige ressourcer regionsrådene vil have for at fylde disse roller ud. Uden særlige myndighedskompetencer indenfor natur- og miljøforvaltningen er det vanskeligt at se hvorledes regionsrådene skal opretholde en faglighed, der gør det meningsfuldt at blive hørt og give indspil til statslig planlægning på området. Tilsvarende er det meget vanskeligt at se med hvilken faglig pondus regionerne kan påtage sig en koordinerende rolle og en mæglerrolle overfor kommunerne. Den rolle regionerne er tildelt er således helt afhængig af, at de får tilført den nødvendige kompetence og faglige ressourcer. Det anbefaler Danmarks Naturfredningsforening at de får.

4. En række mere detaljerede krav til vandplan og Natura 2000-plan og deres revisioner skulle ministeren oprindeligt have udstukket ved bekendtgørelser og vejledninger til amterne. Disse bekendtgørelser og vejledninger bortfalder nu da ministeren overtager amternes myndighed.

Det kan synes logisk at ministeren ikke skal udforme nærmere regler for indhold og revision af de planer efter miljømålsloven, ministeren selv skal udforme, men konsekvensen bliver at uden synlige og mere detaljerede regler mangler offentligheden og klagemyndighederne en "standard" for proces og indhold, som vanskeliggør en vurdering af planernes kvalitet. Planerne får en meget høj grad af statsligt skøn i fraværet af et mere bindende regelsæt – det er hverken godt, gennemskueligt eller nyttigt i klagesager. Generelt bør der være synlige retningslinier og spilleregler som der tidligere var lagt op til. Dem bør ministeren udstikke, f.eks. i cirkulæreform.

5. Klager over vandplaner, indsatsplaner, Natura 2000-planer, kommunale handleplaner mv. til Miljøklagenævn og Naturklagenævn kan med forslaget føre til markante skred i overholdelsen af vandrammedirektivets og miljømålslovens fastsatte tidsrammer. Og klager er der med forslaget og kommunalreformens konstruktion lagt op til rigtig mange af når mange kommuner skal være enige, og når offentligheden har grund til at betvivle overholdelse af armslængdeprincippet i natur- og miljøforvaltningen.

Der må indarbejdes et effektivt konfliktløsningssystem, der sikrer overholdelse af de givne frister. Der kan eksempelvis indlægges tid til behandling af klager i planforløbene og fastsættes (korte) frister for behandlingen af klager.

6. Der indlægges – også for offentligheden – en ekstra idefase med indspil til den statslige planlægning før forslag til vandplan og Natura2000-plan udarbejdes og sendes i høring.

En sådan ekstra idefase hilser DN velkommen. Det bør imidlertid gælde generelt, at klageberettigede organisationer efter gældende lovgivning tilsendes relevant materiale direkte i forbindelse med planers tilblivelse (idefase, forslagsfase og klagefasen for vedtagne planer) i lighed med statslige, regionale og kommunale myndigheder, idet disse organisationer pr definition er berørt heraf.

Konkrete bemærkninger:

§ 21, stk. 2 ophæves, hvilket er uacceptabelt. Ministeren ikke alene bør kunne, men bør være forpligtet til at fastsætte nærmere retningslinier om udpegning af stærkt modificerede vandområder (§ 15), mindre strenge miljømål (§ 16 og 17), strengere miljømål (§ 18), fristforlængelser (§ 19). Fravær af sådanne synlige retningslinier begrænser borgernes muligheder for at vurdere om den resulterende vandplan lever op til standard. Manglende retningslinier begrænser også borgernes klagemuligheder (gør i hvert fald klager mere diffuse og mindre kvalificerede) og vanskeliggør klageinstansens sagsbehandling. § 21, stk. 2 bør fastholdes og "kan" erstattes med "skal". Retningslinierne kan f.eks. fastsættes i cirkulæreform.

§ 27a: Det er uklart om regionsrådet skal koordinere forslag fra borgerne også i den ny idefase. Det bør klart fremgå, hvorledes borgerforslag håndteres.

§ 41, stk. 2 foreslås ændret således at ministeren nu ikke længere "skal", men "kan" fastsætte nærmere regler om fastsættelse af mål for naturtilstanden. Det er uacceptabelt, med samme begrundelse som ovenfor (§ 21, stk. 2). Også her kan der f.eks. anvendes cirkulæreform.

§ 46a, stk. 4 er ny og siger at ministeren kan fastsætte nærmere regler om kommunale handleplaners indhold og tilvejebringelse. Det er helt afgørende at der fastsættes nærmere regler herom i bekendtgørelser og vejledninger til kommunerne. Det vil være at svigte både naturen og kommunerne, hvis ikke der gives retningslinier for kvalitet og indhold af de handleplaner, der skal opfylde vandplan og Natura 2000 plan, som jo er opfyldelse af internationale forpligtelser. § 46 stk. 4 bør afgjort strammes op så "kan" erstattes med "skal".

§ 2 Vandforsyningsloven

Generelle bemærkninger:

1. De foreslåede ændringer i lov om vandforsyning betyder, at amternes nuværende opgaver splittes: Ministeren overtager beføjelser om påbud om forsyningspligt, om sammenlægninger af vandforsyninger, om tilbagekaldelse af indvindingstilladelser, om overordnet kortlægning og tilsyn med vandkvaliteten mv.

Kommunerne overtager resten – herunder oprettelsen af koordinationsfora, udarbejdelsen af indsatsplaner for grundvandsbeskyttelsen og gebyrfastsættelsen i forbindelse hermed. Kommunerne får ansvaret for alle indvindingstilladelser for grundvand og overfladevand (herunder også til dambrug) samt bortlednings- og sænkningstilladelser. Desuden for påbud om sløjfning af borer, indskrænkning af vandforbrug (tørke) mv.

Det er overordentligt uhensigtsmæssigt at kortlægning af grundvandsressourcen og dens kvalitet fremover foretages af staten via miljømålslovens vandplaner, mens indsatsplaner mod forurening af grundvandet, vandforsyningsplaner samt alle indvindingstilladelser fremover ligger i kommunerne. Indsatsplaner skal netop baseres på kendskab til trusler mod grundvandet, til arealanvendelsen og grundvandets sårbarhed og vandforsyningsplaner baseres på en afvejning af vandressourcens udnyttelse til almen forsyning, natur, erhverv mv.

Med 100 grundvandsmyndigheder fremover mod i dag 14 bliver bemandingen og ekspertisen hos den enkelte myndighed (kommune) nødvendigvis betydeligt udtyndet. Det kan heller ikke undgå at få følger for kvaliteten af grundvandsarbejdet. *Grundvandsbeskyttelsen og grundvandsbenyttelsen placeres allerbedst regionalt.*

2. De kommende kommunegrænser afspejler ikke naturlige grundvandsoplande. Der må derfor forudses mange konflikter mellem nabokommuner, som ikke er enige om prioritering, udnyttelse og beskyttelse af den enkelte grundvandsressource. Det undgås med regionerne som myndighed.

3. Regionsrådet får alene en koordinerende, indspillende og mæglende funktion fremover. Hvorledes Regionsrådet skal kunne udfylde en indspillende funktion overfor den statslige planlægning og en koordinerende og mæglende funktion overfor kommunerne står helt uklart. Lovforslaget tildeler hverken beføjelser eller faglige ressourcer til regionsrådene, hvilket er forudsætning for at de kan blive troværdige aktører.

4. Kommunerne skal fremover selv påse at deres indsatsplaner og vandforsyningsplaner er i overensstemmelse med de overordnede statslige vandplaner, andre udmeldte statslige planforudsætninger og kommuneplanen. Det mener Danmarks Naturfredningsforening er stærkt problematisk og i strid med armslængde-princippet. Der er overhængende fare for at afstanden mellem den overordnede statslige planlægning og hvad der konkret realiseres ude i de enkelte kommuner bliver meget stor. Der er overhængende fare for at denne afstand først afsløres og afhjælpes når indsatsplanernes gennemførelse har vist sig utilstrækkelige selvom indblik fra anden myndighed allerede på planstadiet kunne have afsløret dette. Overensstemmelse mellem de kommunale planer og overordnet planlægning bør altid checkes af en anden myndighed.

Konkrete bemærkninger:

§ 12 i forslaget siger, at kommunen - i forbindelse med udarbejdelse af indsatsplaner mod forurening af grundvandet - skal oprette et koordinationsforum med repræsentation fra vandforsyninger, andre myndigheder, jordbruget, industrien og eventuelt andre relevante parter i kommunen. Natur- og miljøorganisationer bør også nævnes specifikt, idet de indlysende er relevant part.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019463

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til Lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse, Miljøministeriets J.nr. D 001-0006.

Danmarks Naturfredningsforening (DN) har modtaget forslag til Lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringsudkastet.

Der er vedhæftet et bilag til vores høringssvar. Bilaget er Danmarks Naturfredningsforenings og Amtsrådsforeningens fælles mindretalsudtalelse i Myndighedsudvalgets rapport: "Rapport fra Myndighedsudvalget om delingen af godkendelses- og tilsynskompetencen efter miljøbeskyttelsesloven mellem stat og kommuner efter den 1. januar 2007", MILJØstyrelsen, Skov- og Naturstyrelsen, 9. november 2004.

Generelle bemærkninger

I dag har vi ca. 6.600 såkaldte listevirksomheder som er omfattet af miljølovens godkendelsesregler. Efter en ændring af miljøloven pr. 1. januar 2005 skal omkring 1.400 af de mest komplicerede og miljømæssigt tungeste virksomheder (bilag 1-virksomheder) stadig have en individuel godkendelse. Resten, omkring 5.200 mindre komplicerede virksomheder (bilag 2-virksomheder), er omfattet af et forenklet system hvor godkendelserne gives efter standardvilkår i såkaldte branchebilag.

Med lovændringen der trådte i kraft den 1. januar 2005 har amterne myndighedskompetencen på ca. 2.400 virksomheder, mens kommunerne har kompetencen for de resterende ca. 4.200 virksomheder. Miljøministeren har kompetencen på nogle ganske få virksomheder.

Med det foreliggende forslag til en ny miljølov, som skal udmønte kommunalreformen, lægges der op til fundamentale ændringer i den hidtidige praksis med godkendelse og tilsyn af danske industrivirksomheder. Fra at have tre niveauer, nemlig et statsligt (miljøministeriet), et regionalt (amterne) og et lokalt (kommunerne) vil vi med lovforslaget gå til kun at have 2 niveauer, nemlig staten og kommunerne, efter den 1. januar 2007.

Der er i forslaget bl.a. lagt op til, at staten skal have kompetencen for omkring 235 virksomheder mens kommunerne skal have kompetencen på resten af virksomhederne.

Lovforslaget er i bemærkningerne vurderet til hverken af have positive eller negative konsekvenser, hverken hvad angår økonomiske eller administrative forhold for stat, kommuner, amter, eller erhvervslivet. Der er angiveligt heller ingen miljømæssige konsekvenser.

Her er det så indledningsvist rimeligt at spørge, om lovforslaget overhovedet har nogen berettigelse. Det er DNS opfattelse, at vi kan takke det eksisterende godkendelsessystem for, at reguleringen af vore industrivirksomheders miljøforhold er velfungerende, og det har på afgørende vis medvirket til at der er godt styr på miljøproblemerne i Danmark. Det er også vores udgangspunkt, at lovforslaget gerne skulle medføre forbedringer, også hvad angår miljøet.

Efter vores opfattelse er der negative konsekvenser af lovforslaget, både miljømæssige, administrative og økonomiske.

Miljømæssige, fordi de faglige miljøer, som er nødvendige for at sikre, opretholde og videreudvikle et forsvarligt offentligt miljøarbejde, bliver atomiseret med lovforslaget og fordi lovforslaget underkender værdien af "armslængdeprincippet", hvor en uvildig behandling af en større forurenende virksomhed bedst garanteres når der er en vis afstand til den ansvarlige myndighed.

Administrative og økonomiske, fordi der lægges op til overførsel af det meste af amternes kompetence og arbejde til kommunerne og staten, og til at Miljøklagenævnet bliver eneste klageinstans. Der er mange tunge og meget omfattende administrative opgaver, herunder IT, som skal køres ind i nyt regi. Det koster både tid, penge og en stor mental indsats. Erfaringerne fra Bornholms regionskommune taler for sig selv.

Vi støtter at Miljøklagenævnet bliver den eneste klageinstans, og vil i øvrigt foreslå, at det fremover bliver muligt også for de grønne organisationer at indstille medlemmer til Miljøklage-

nævnet. Vi kan imidlertid ikke forestille os, at den omfattende klagesagsbehandling, der i dag ligger i Miljøstyrelsen, uden konsekvenser kan føres over i Nævnet.

Vi mener at det er uforsvarligt, såfremt Folketinget vedtager så omfattende ændringer, som der lægges op til med lovforslaget uden at der er foretaget ordentlige konsekvensanalyser. Der er bestemt ikke – som det gøres i bemærkningerne – belæg for at konkludere, at der ingen konsekvenser er af lovforslaget.

Vi finder i DN, at det kan være en god idé at reducere antallet af kommuner. Men vi mener ikke vi kan undvære et regionalt niveau til at tage sig af de overordnede, tværgående og grænseoverskridende miljøopgaver der åbenlyst er på f.eks. vand, jord og virksomhedsområdet.

Vi mener ikke det er acceptabelt, at lægge kompetencen for godkendelse og tilsyn af langt de fleste af vore virksomheder hos kommunerne. Derimod vil vi foreslå, at de mest komplicerede, største og potentielt mest miljøfarlige virksomheder placeres i regionerne, eller alle i staten. Det er samtlige virksomheder, som i dag er opført som bilag 1-virksomheder til miljøloven samt de virksomheder, som i bilag 2 er a-mærkede, dvs. hvor amterne har kompetencen.

Vi vil i denne sammenhæng også foreslå, at regionerne bliver VVM-myndighederne, da vi mener, at kommunerne ikke vil kunne sikre de påkrævede og geografisk dækkende VVM alternativvurderinger.

Vi mener, at beføjelserne til at give tilladelser til havbrug skal lægges i regionerne eller i staten. Forureningen fra havbrugene holder sig ikke inden for snævre kommunegrænser, men spredes over store havområder. Hvis det – som foreslået – er kommunerne, som skal give tilladelser til havbrug er der en stor risiko for, at lokale hensyn til f.eks. arbejdspladser vil overtrumfe de nødvendige overordnede miljø- og naturhensyn. Dette er ikke acceptabelt og kan komme i konflikt med vore internationale hav-retlige forpligtelser.

Med lovforslaget lægges der op til, at kommunerne kan påklage miljøministerens afgørelser, men ikke det omvendte. Det mener vi er en uacceptabel ændring og indskrænkning af den gældende retstilstand. Vi mener, at alle kompetente myndigheder skal kunne påklage alle andre kompetente myndigheders afgørelser. Altså kommunernes afgørelser skal kunne påklages af regionerne og miljøministeren, regionernes af kommunerne og miljøministeren og endelig miljøministerens af regionerne og kommunerne.

Af generelle bemærkninger vil vi desuden fremføre, at princippet om, at en myndighed ikke kan give sig selv tilladelse til en aktivitet eller en virksomhed, bør opretholdes. Det kunne f.eks. være spildevandsudledning, et kommunalt affaldsanlæg eller et kraft-varmeanlæg.

Med lovforslaget lægges der imidlertid op til, at kommunerne kan give sig selv tilladelser til at udlede spildevand til vandløb, søer eller havet og til spildevandsanlæg. Dette er uacceptabelt. Kommunal virksomhed skal godkendes af regionerne (eller staten), som også skal føre tilsyn med godkendelserne.

Til slut vil vi tilføje, at vi bakker miljøministeren op i, at husdyrbrug bør reguleres som industri hvor udgangspunktet for udeledninger er recipienternes konkrete tålegrænser. Derfor vil vi foreslå, at husdyrbrugenes miljø- og naturforhold reguleres samlet under én og samme lovgivning og ikke som nu, hvor reguleringen er spredt over flere lovregler og flere ministerier. Vi anbefaler, at reguleringen af husdyrbrug kommer til at ske samlet under miljøloven på lige vilkår med andre virksomheder.

Havmiljølovens tilladelser til at oprense sedimenter fra f.eks. havne og deponere sedimenterne andre steder på havbunden (klapning) ligger i dag hos amterne. Det fungerer godt, bl.a. fordi amterne har et godt overblik over deres region og er i stand til at afgøre, hvor en klapning gør mindst skade på havmiljøet. Det kan sagtens være i et område som ligger uden for den kom-

mune, hvor sedimentet er kommet fra. Derfor mener vi, at tilladelser til klapninger fortsat skal gives af regionerne, ellers må staten overtage området. En situation, hvor kommunerne hver for sig måske begynder at udlægge nye klappladser vil være helt grotesk, og gå stik imod af, hvad men gør på landjorden. Her går udviklingen – ikke mindst af miljøhensyn – mod en overordnet koordinering og en kraftig reduktion i af antallet af lossepladser.

Konkrete bemærkninger

P. 6 nederst plus p. 7 øverst: Vi mener det på mange måder er yderst problematisk, at ansvaret og tilsynskompetencerne hvad angår grundvandsbeskyttelse, vandindvinding, spildevandsudledning samt visse særligt miljømæssigt tunge og komplicerede virksomheder overgår til kommunerne. Ansvar og tilsynskompetencen bør ligge i Regionerne, subsidiært staten (jf. bilaget).

P. 8 øverst: Miljøklagenævnet (MKN) bliver eneste klageinstans. Vi finder det er i orden med kun én klageinstans. Men der må forudses at skulle tilføres mange ressourcer til MKN for at Nævnet kan varetage opgaverne som klageinstans. Der er ikke redegjort for hvordan dette skal ske, eller noget om tidsrammer osv. Vi mener derfor, at der må forventes store administrative ændringer, som teksten ikke forholder sig til.

Vi mener desuden at ændringen til, at vi fremover kun skal have én klageinstans, er så væsentlig, at reglerne om indstilling af medlemmer til MKN skal moderniseres. Ifølge den nugældende miljølovs § 105, Stk. 2, 1) kan forskellige erhvervsorganisationer indstille medlemmer til MKN. Dette ønsker vi udvidet, så også de grønne organisationer, herunder bl.a. DN, kan indstille medlemmer til Nævnet.

P. 8, 2. afsnit i nummer 3: Overdragelse af sager, dokumentation og IT-systemer må forudses at blive meget dyrt, dvs. at få omfattende økonomiske konsekvenser. Dette forholder teksten sig heller ikke til.

P. 8, nummer 6: Forslaget må forventes at kunne få omfattende miljømæssige konsekvenser, sådan som vi har peget på i vores mindretalsudtalelse, se bilaget.

Vi vil fremhæve, at det kræver en række faglige kompetencer at sikre myndighedsbehandling på højt niveau og derved sikre og forbedre miljøet. Vi mener ikke det er forsvarligt at sprede den faglige ekspertise, som amterne besidder i dag, på kommunerne. Faglige miljøer vil gå tabt, og det forbedrer i realiteten ikke kommunernes mulighed for at løfte opgaven på en miljømæssigt forsvarlig måde.

Med andre ord: Det er vores opfattelse, at kun såfremt kompetencerne samles i regionale enheder, kan de nødvendige faglige miljøer sikres bevaret. En atomisering af amternes kompetencer på 3 statslige enheder og 100 kommuner vil ikke gavne det faglige niveau og derfor heller ikke miljøet.

P. 8, nummer 7: Forslaget må forudses at kunne få EU-retlige konsekvenser i det øjeblik de små enheder, kommunerne, ikke vil være i stand til eller ikke vil gennemføre tilstrækkeligt brede og geografisk dækkende VVM alternativvurderinger, som de skal ifølge VVM-direktivet. Det er derfor tvivlsomt om vi (Danmark) i sådanne situationer vil kunne leve op til vore EU-retlige forpligtelser. For at råde bod på sådanne muligt kommende situationer foreslår vi, at regionerne bliver VVM-myndighederne, men såfremt dette ikke bliver resultatet af forhandlingerne vil vi foreslå, at alle VVM sager (screeninger og vurderinger) godkendes af staten i en periode på 2 år. Dette kunne afhjælpe et muligt boom i klager over utilstrækkelige eller manglende VVM-processer. DN har stillet det samme forslag i Myndighedsudvalget.

P. 9, skemaet med vurdering af konsekvenserne: Miljøstyrelsen vurderer tilsyneladende, at der hverken er positive eller negative konsekvenser af de fundamentale ændringer, der lægges op til med lovforslaget. Så kan man med rimelighed spørge hvorfor vi så i det hele taget skal "lave denne øvelse"?

Men DN har både ovenfor og i mindretalsudtalelsen, jf. bilaget, peget på nogle mulige og sandsynlige negative konsekvenser, både for miljøet, økonomien samt administrative konsekvenser. Der er ikke lavet analyser, som med rimelighed retfærdiggør eller sandsynliggør, at de konklusioner, som der her træffes om konsekvenserne af ændringerne med lovforslaget holder stik. Vi efterlyser sådanne analyser, idet vi mener det er uforsvarligt at lave så omfattende lovændringer som der her lægges op til uden ordentlige konsekvensanalyser.

P. 10, 2. afsnit i Til nr. 3: Vi mener, at beføjelserne hvad angår beskyttelse af jord og grundvand bør lægges i regionerne (subsidiært staten). Grundvandet og grundvandsforurening fra f.eks. forurenede jord respekterer ikke snævre kommunegrænser, heller ikke selv om kommunerne nogle steder bliver større. Beføjelserne bør følge de naturlige grundvandsoplande (vandområder) som er af meget større geografisk udstrækning end en kommune.

Arbejdet fremover med beskyttelse af grundvandet (og andet vand) er knyttet meget tæt sammen med vandrammedirektivet, der bl.a. fastlægger udarbejdelse af vandplaner, Natura 2000-planer og indsatsplaner. En overordnet og koordineret indsats på hele grundvandsområdet er derfor af helt central betydning.

P. 11 nederst plus p. 11 øverst i afsnit Til nr. 5: Beføjelserne til at give vandindvindings-tilladelser bør af samme grunde som nævnt lige ovenfor lægges i regionerne (subsidiært staten).

P. 11, afsnit Til nr. 11: Beføjelserne til at give tilladelser til havbrug bør lægges i regionerne (subsidiært staten), da det er for snævert for den enkelte kommune at skulle holde styr på den grænseoverskridende forurening fra havbrug, jf. også bemærkningerne nedenfor til § 27.

P. 11, afsnit Til nr. 12 og nr. 13: Det fremgår, at kommunerne skal give sig selv tilladelser til at udlede spildevand til vandløb, søer eller havet og til spildevandsanlæg med staten som tilsynsførende. Dette er ikke holdbart. Tilladelserne bør gives af regionerne (subsidiært staten).

P. 14, afsnit Til nr. 23: Det fremgår, at der ikke længere skal laves regionplaner, og at forpligtelserne i de gældende regionplaner vedr. spildevandsplaner skal overføres til kommuneplanerne. Det er ikke nærmere beskrevet hvordan dette skal ske og hvilke konsekvenser af forskellig art dette vil få.

P. 18, sidste afsnit i Til nr. 39 og nr. 45-56: Det anføres, at når der kommer et system med kun én klageinstans, MKN, så vil det bidrage til nedbringelse af tiden til sagsbehandling. Dette er fuldstændig udokumenteret. DN må efterlyse analyser af hvordan dette nye system vil fungere, se også tidligere bemærkninger ovenfor.

Til §§ 22 og 23: Der mangler helt en forklaring på, hvad det betyder, at man indsætter et nyt pkt. 2, som blot henviser til vandforsyningslovens § 20. Vi efterlyser en forklaring også hvad angår de miljømæssige konsekvenser.

Til § 26a: På lignende måde efterlyser vi en vurdering af konsekvenserne af at 2. pkt. ophæves.

Til § 27: Med hjemlen i stk. 3 kan beføjelserne til at give tilladelser til havbrug henlægges til kommunerne. Det mener vi er uacceptabelt. Vi har nogle internationale forpligtelser i havretlig sammenhæng, som vi i DN ikke kan se på nogen fornuftig måde kan varetages eller "håndhæves" af kommunerne. Forureningen fra havbrugene, hvoraf mange i dag er meget

store, holder sig ikke inden for en snæver kommunegrænse, men påvirker og spredes med havstrømmene til store og tit højt målsatte havområder. Disse forhold skal der tages hensyn til når der gives tilladelser til havbrug. Hvis kompetencen ligger i kommunerne er der en nærliggende risiko for at hensyn til lokale arbejdspladser kommer til at veje tungere end de nødvendige overordnede miljø- og naturhensyn. Derfor mener vi, at beføjelserne til at give tilladelser til havbrug skal ligge i regionerne, eller i staten.

Til § 32: Regionplanerne afskaffes. Men regionplanerne indeholder en lang række overordnede, administrative retningslinier for f.eks. arealanvendelse, grundvandudnyttelse, -indvinding og -beskyttelse, industriområder, infrastruktur, naturbeskyttelse, råstoffer osv. Alle disse retningslinier, der også er bærende og centrale i en fortsat fremtidig natur- og miljøpolitik, skal skrives ind i alle kommuneplaner. Det er meget uklart, hvordan dette kan sikres på en forsvarlig og entydig måde, så vi ikke på grund af kommunal "slingrekurs" løber ind i natur- og miljømæssige problemer. Regionerne (subsidiært staten) bør fortsat have pligt til at gennemføre en sammenhængende overordnet regionplanlægning så de væsentlige overordnede natur- og miljømæssige hensyn varetages på en koordineret, konsekvent og forsvarlig måde, jf. bemærkningerne ovenfor til p.11, afsnit Til nr. 11.

Til § 66: Ændringerne forekommer uoverskuelige. Også her må vi efterlyse en ordentlig forklaring på, hvad ændringerne går ud på, og hvilke konsekvenser de får. Et af hovedspørgsmålene er hvem der fører tilsyn med hvad.

Til § 77 (og §99): Vi foreslår, at ordet "skriftlige" udgår.

Til § 83: DN ønsker at det skal fastholdes, at der er oplysningspligt til regionerne/Regionsrådet. Derfor foreslår vi, at der i stk. 1 efter ".....kommunes område" tilføjes "eller inden for den enkelte region". Vi foreslår desuden stk. 2 bibeholdt, således, at der efter ".....efter anmodning" tilføjes "fra Miljøministeren", "amtsråd" erstattes med "Regionsrådene" og "den enkelte kommunes område" erstattes af "de enkelte regioners områder".

Til § 98: Det fremgår, at kommunerne kan påklage miljøministerens afgørelser. På samme vis skal det også være muligt for miljøministeren at påklage kommunernes afgørelser; ellers bliver retstilstanden i forhold til i dag ændret ganske betydeligt. DN mener desuden, at alle afgørelser ligeledes skal kunne påklages af regionerne, som efter vores opfattelse bør have flere af de koordinerende og overordnede sagsområder inden for loven og i det hele taget inden for natur- og miljøbeskyttelsesområdet.

Vi vil i denne forbindelse fremhæve, at en sådan beføjelse til på kryds at kunne påklage andre kompetente myndigheders afgørelser er medtaget i forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord, pkt. 41, § 82, stk. 2.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

Bilag til:

Danmarks Naturfredningsforenings høringssvar til: Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse - Udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område, J.nr. D 001-0006

Mindretalsudtalelse fra Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen til rapport fra Myndighedsudvalget om delingen af godkendelses- og tilsynskompetencen efter miljøbeskyttelsesloven mellem stat og kommuner efter den 1. januar 2007. Kommissoriet

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder, at udvalgsarbejdet er gennemført på et mangelfuldt grundlag.

Kommissoriet har begrænset udvalgsarbejdet til, at udvalget kun skal komme med anbefalinger om, hvilke virksomheder henholdsvis staten og kommunerne skal godkende og føre tilsyn med. Udvalget har ikke haft mulighed for at vurdere en placering i fremtidige regioner, selv om det er amterne, der i dag som regionale myndigheder har ansvaret for godkendelse og tilsyn med ca. 2400 større, miljøbetydende virksomheder, mens kommunerne er myndighed for de ca. 4200 øvrige, mindre miljøbetydende virksomheder.

Kommissoriet er endvidere begrænset til kun at omfatte de ca. 1.400 virksomheder, som er optaget på bilag 1 i godkendelsesbekendtgørelsen, det vil sige kun en fjerdedel af de virksomheder, der er omfattet af godkendelsespligt. I kommissoriet fastlægges således uden videre, at op til 5.200 virksomheder, der er opført på bilag 2 i godkendelsesbekendtgørelsen, fremtidigt skal være under kommunal godkendelse og tilsyn, herunder også de ca. 1.600 virksomheder, der i dag har amterne som myndighed.

Tidsfristen på kun ca. 6 uger har efter Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningens opfattelse umuliggjort, at udvalget har kunnet gennemføre sit arbejde på et fagligt kvalificeret grundlag.

Amtsrådsforeningen og Danmarks Naturfredningsforening finder, at udvalgsarbejdet ikke er et forsvarligt grundlag for ny lovgivning i Folketinget.

Fordeling af myndighedskompetencen

Der er ikke i udvalgsarbejdet eller i forbindelse med arbejdet i strukturkommissionen fremkommet belæg for, at de fremtidige kommuner i sig selv fagligt og økonomisk på en bæredygtig måde kan løfte ansvaret for de foreslåede mere end 2.000 større, miljøtunge virksomheder, som flertallet foreslår overført til kommunerne.

Den anvendte metode for fordelingen af virksomheder mellem staten og kommunerne er ikke velargumenteret og gennemarbejdet. De kriterier, udvalget har drøftet for fordelingen, giver ikke et bestemt facit. Det er en mangel, at sammenhængen med forvaltningen af hele miljø- og naturområdet ikke har kunnet indgå i forbindelse med overvejelserne om en fordeling af virksomhederne. Herved har de ulemper, der er forbundet med, at ansvaret for visse miljø- og naturopgaver efter det indgåede forlig ligger i staten, mens andre ligger i kommunerne, ikke kunnet belyses. Der er ikke i udvalgsarbejdet fremkommet nye synspunkter i relation til den fremtidige myndighedsfordeling efter en kommunalreform i forhold til de synspunkter, som ligger til grund for den nuværende fordeling, som er udmøntet i den nye godkendelsesbekendtgørelse.

Den nye godkendelsesbekendtgørelse træder i kraft 1. januar 2005 og udmønter forslag fra Virksomhedsudvalget, som blev afgivet i enighed i efteråret 2003. Bilag 1 omfatter virksomheder, som er vurderet til at være større, miljøbetydende virksomheder, og som derfor fortsat skal reguleres af det hidtidige godkendelsessystem. Håndteringen af disse virksomheder forudsætter særlig sagkundskab og specialviden, som mest hensigtsmæssigt må være samlet hos forholdsvis få myndigheder, mest naturligt i de fem regioner.

De a-mærkede virksomheder på bilag 2 er vurderet i den nuværende lovgivning til at være så komplekse eller så miljømæssigt betydningsfulde, at myndighedskompetencen skulle placeres på det regionale niveau. Som følge af kommissoriets begrænsninger har virksomheder på bilag 2 ikke været drøftet i udvalget. Bilag 2-virksomheder skal fremtidigt omfattes af en forenklet godkendelse, som er en nydannelse i miljøreguleringen. Regeringen vil foretage en evaluering af ordningen senest i 2008. Det anbefales derfor, at også disse virksomheder fastholdes på regionalt niveau, indtil fordelingen af myndighedskompetencen vurderes igen i 2008. Frem for at fordele ansvaret for miljøreguleringen af større komplicerede virksomheder på staten og kommunerne, hvorved faglig ekspertise og faglige miljøer vil gå tabt, finder Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen, at det er en enklere og billigere løsning samt en miljømæssig fordel at samle ansvaret for godkendelse og tilsyn med de større miljøtunge virksomheder i de nye regioner. Alternativt bør samtlige virksomheder på bilag 1 og a-mærkede virksomheder på bilag 2 samles under statsligt ansvar.

Miljømæssige konsekvenser

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen gør opmærksom på, at udvalget ikke har haft grundlag for at foretage en vurdering af de miljømæssige konsekvenser af flertallets anbefaling.

Det kræver en række faglige kompetencer at sikre myndighedsbehandling på højt niveau og derved sikre og forbedre miljøet. Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder det uforsvarligt at sprede den faglige ekspertise, som amterne besidder i dag, på kommunerne. Faglige miljøer vil gå tabt, og det forbedrer i realiteten ikke kommunernes mulighed for at løfte opgaven på en miljømæssigt forsvarlig måde.

Kun såfremt de samles i regionale enheder, kan disse kompetencer sikres bevaret. En atomisering af amternes kompetencer på 3 statslige enheder og 100 kommuner vil ikke gavne det faglige niveau og derfor heller ikke miljøet. Strukturreformen indebærer, at kompetencerne på mange andre myndighedsopgaver, f.eks. skat og sygehusvæsenet, samles.

Efter Danmarks Naturfredningsforenings og Amtsrådsforeningens vurdering vil der i gennemsnit blive mindre end én fagspecialist fra de nuværende amter til fordeling i hver af de nye kommuner. Ca. 160 fagspecialister er beskæftiget med godkendelse og tilsyn i amterne i dag. Med et kvalificeret skøn vil omkring 70 af disse medarbejdere skulle overføres til staten til miljøtilsyn med de ca. 235 tungeste virksomheder, som flertallet foreslår overført til staten. Det betyder, at der er ca. 90 medarbejdere tilbage til de ca. 100 fremtidige kommuner. Mange kommuner vil således slet ikke blive styrket med fagspecialister fra amterne, og en kvalitetsstyringsordning kan ikke råde bod på manglende faglig kompetence.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder ikke, at der i udvalgsarbejdet er tilvejebragt et tilstrækkeligt grundlag for at vurdere de økonomiske og administrative konsekvenser. Udvalgsflertallets overvejelser består væsentligst af udokumenterede påstande. Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen bemærker at f.eks.:

- Opgaverne bliver ikke i realiteten samlet hos én myndighed med én indgang. Driften og dele af myndighedsarbejdet vedrørende spildevand, vandforsyning og affald er i dag organiseret i fælleskommunale samarbejder/selskaber. Kommunerne vil sikkert finde det nødvendigt også på virksomhedsområdet at inddrage ekspertise fra kommunale samar-

bejder/fællesskaber. Mange virksomheder vil opleve en opsplittet myndighedsfordeling mellem staten og kommunerne og inddragelse af flere kommuner i kommunegrænseoverskridende sager.

- Der er ikke belæg for, at virksomhederne som påstået kan forvente positive administrative konsekvenser for erhvervslivet. Den nye struktur, herunder opbygning af nye (statslige) enheder må tværtimod forventes at komplicere, forsinke og fordyre, også på længere sigt.
- Mange virksomheder efterspørger dialog og sparring om f.eks. miljøvurderingen af procesoptimerende teknologi hos amterne som stærke faglige myndigheder. Bedre løsningsmuligheder for virksomhedernes miljøforhold og teknologisk udvikling giver konkurrencemæssige fordele. Disse fordele må forventes forringet, hvis miljøregulering af de større virksomheder uddeles på kommunerne.

Udvalget har været afskåret fra at foretage en økonomisk og administrativ vurdering for den offentlige sektor. Det er Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningens opfattelse, at den myndighedsstruktur og opgavefordeling som kommissoriet forudsætter, vil medføre en betydelig fordyrelse for den offentlige sektor til denne opgave.

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019420

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord (Miljøministeriets J.nr. 3013-0003).

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget Jordforureningsloven i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening. Dette gælder ligeledes for forurennet jord der ofte bliver transporteret over større eller mindre afstande for at blive genanvendt eller deponeret. Ligeledes vil stoffer der udvaskes fra den forurenede jord kunne sive ned i grundvandet og på denne måde spredes over store afstande.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed, der har den fordel, at myndigheden er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening kan frygte, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringsudkastet:

Generelle bemærkninger:

Danmarks Naturfredningsforening finder at det er positivt at hovedparten af områderne på jordforureningområdet er samlet og stadig ligger i på det regionale niveau.

Når det er sagt skal det understreges at vi finder det bekymrende at man fremover har opsplittet myndighedskompetencen på grundvands- recipient og jordforureningsområdet. Disse områder har utallige berøringsflader og en samlet administration giver den bedste planlægning, overvågning samt forebyggende og afhjælpende indsats. Ved at lægge myndigheden på to forskellige niveauer skal der bruges uforholdsvist mange ressourcer på at sikre samarbejde og koordinering.

DN's foreslår således at myndighedskompetencen for grundvands- recipient- og jordforureningsområderne også fremover ligger samlet på det regionale niveau.

Konkrete bemærkninger:

I § 8 har kommunerne nu fået tildelt myndighedsrollen og skal give tilladelser til ændret anvendelse af forurenede grunde. Dette er bekymrende da man nu får kommuner der er både grundejer og bygherre og som samtidigt skal give sig selv en byggetilladelse for en forurennet grund.

Kommunerne har ofte store økonomiske interesser ved nybygninger på forurenede grunde og det kan ikke undgås at der vil være modsat rettede interesser i forhold til kommunens økonomi og graden af oprensning på ejendommen. Dette er også gældende ved private bolig- og erhvervsbygninger i kommunen.

Princippet om at en myndighed ikke kan give sig selv tilladelser til en aktivitet eller virksomhed bør opretholdes.

For at hindre konflikter mellem en mere kortsigtet økonomisk beslutning og langsigtede miljøinteresser mener DN at administrationen af §8 skal ligge i regionsrådene.

I § 39 har man jf. miljølovens nye myndighedsfordeling for industrivirksomheder valgt, at overføre denne myndighedsfordeling til også at gælde jordforureningsloven.

Det fremgår dog ikke af loven hvem der skal træffe afgørelser for så vidt angår kommunalt ejede virksomheder og anlæg.

Kompetencen til at træffe afgørelser på dette område skal ligge i staten eller i regionerne. DN ønsker at det nuværende stk. 3 genindføres med ordlyden: *Miljøministeren (alternativt Regionsrådene) træffer afgørelse vedrørende jordforurening på kommunalt drevne virksomheder*

§ 50 stk. 5 er ændret til at det kun er kommunerne der kan gøre indsigelse mod genanvendelse af forurennet jord på en given lokalitet. Ofte vil jord blive genanvendt indenfor kommunegrænsen og der vil der være et økonomisk incitament til at genanvende så meget jord som muligt. Der er således en risiko for at vi fremover vil se flere genanvendelsesprojekter af tvivlsom kvalitet da man derved kan spare på rensnings- og deponeringsafgifter.

Da det er regionsrådet der har myndighedskompetencen på jordforureningsområdet ønsker DN at det er regionerne der giver tilladelserne.

Der er indført en ny tilføjelse til § 82 nemlig stk. 2, der siger at alle tre myndighedsniveauer kan påklage afgørelse foretaget af de to øvrige myndighedsniveauer. Dette ser vi i DN på med glæde. Man har valgt at sprede myndighedsbeføjelsen på grundvand-, recipient- og jordfor-

urenings områderne og dermed reduceret en samlet og sikker styring og tilføjelsen til § 82 til jordforureningsloven kan blive til gavn i fremtiden.

Samtidigt vil vi opfordre til at denne tilføjelse om at de kompetente myndigheder kan påklage hinandens afgørelser på kryds også indføres i Miljøbeskyttelsesloven.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

**Mindretalsudtalelse fra Danmarks Naturfredningsforening og
Amtsrådsforeningen til rapport fra Myndighedsudvalget om delingen af
godkendelses- og tilsynskompetencen efter miljøbeskyttelsesloven mellem stat og
kommuner efter den 1. januar 2007.**

Kommissoriet

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder, at udvalgsarbejdet er gennemført på et mangelfuldt grundlag.

Kommissoriet har begrænset udvalgsarbejdet til, at udvalget kun skal komme med anbefalinger om, hvilke virksomheder henholdsvis staten og kommunerne skal godkende og føre tilsyn med. Udvalget har ikke haft mulighed for at vurdere en placering i fremtidige regioner, selv om det er amterne, der i dag som regionale myndigheder har ansvaret for godkendelse og tilsyn med ca. 2400 større, miljøbetydende virksomheder, mens kommunerne er myndighed for de ca. 4200 øvrige, mindre miljøbetydende virksomheder.

Kommissoriet er endvidere begrænset til kun at omfatte de ca. 1.400 virksomheder, som er optaget på bilag 1 i godkendelsesbekendtgørelsen, det vil sige kun en fjerdedel af de virksomheder, der er omfattet af godkendelsespligt. I kommissoriet fastlægges således uden videre, at op til 5.200 virksomheder, der er opført på bilag 2 i godkendelsesbekendtgørelsen, fremtidigt skal være under kommunal godkendelse og tilsyn, herunder også de ca. 1.600 virksomheder, der i dag har amterne som myndighed.

Tidsfristen på kun ca. 6 uger har efter Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningens opfattelse umuliggjort, at udvalget har kunnet gennemføre sit arbejde på et fagligt kvalificeret grundlag.

Amtsrådsforeningen og Danmarks Naturfredningsforening finder, at udvalgsarbejdet ikke er et forsvarligt grundlag for ny lovgivning i Folketinget.

Fordeling af myndighedskompetencen

Der er ikke i udvalgsarbejdet eller i forbindelse med arbejdet i strukturkommissionen fremkommet belæg for, at de fremtidige kommuner i sig selv fagligt og økonomisk på en bæredygtig måde kan løfte ansvaret for de foreslåede mere end 2.000 større, miljøtunge virksomheder, som flertallet foreslår overført til kommunerne.

Den anvendte metode for fordelingen af virksomheder mellem staten og kommunerne er ikke velargumenteret og gennemarbejdet. De kriterier, udvalget har drøftet for fordelingen, giver ikke et bestemt facit. Det er en mangel, at sammenhængen med forvaltningen af hele miljø- og naturområdet ikke har kunnet indgå i forbindelse med overvejelserne om en fordeling af virksomhederne. Herved har de ulemper, der er forbundet med, at ansvaret for visse miljø- og naturopgaver efter det indgåede forlig ligger i staten, mens andre ligger i kommunerne, ikke kunnet belyses. Der er ikke i udvalgsarbejdet fremkommet nye synspunkter i relation til den fremtidige myndighedsfordeling efter en kommunalreform i forhold til de synspunkter, som ligger til grund for den nuværende fordeling, som er udmøntet i den nye godkendelsesbekendtgørelse.

Den nye godkendelsesbekendtgørelse træder i kraft 1. januar 2005 og udmønter forslag fra Virksomhedsudvalget, som blev afgivet i enighed i efteråret 2003. Bilag 1 omfatter virksomheder, som er vurderet til at være større, miljøbetydende virksomheder, og som derfor fortsat skal reguleres af det hidtidige godkendelsessystem. Håndteringen af disse virksomheder forudsætter særlig sagkundskab og specialviden, som mest hensigtsmæssigt må være samlet hos forholdsvis få myndigheder, mest naturligt i de fem regioner.

De a-mærkede virksomheder på bilag 2 er vurderet i den nuværende lovgivning til at være så komplekse eller så miljømæssigt betydningsfulde, at myndighedskompetencen skulle placeres på det regionale niveau. Som følge af kommissoriets begrænsninger har virksomheder på bilag 2 ikke været drøftet i udvalget. Bilag 2-virksomheder skal fremtidigt omfattes af en forenklet godkendelse, som er en nydannelse i miljøreguleringen. Regeringen vil foretage en evaluering af ordningen senest i 2008. Det anbefales derfor, at også disse virksomheder fastholdes på regionalt niveau, indtil fordelingen af myndighedskompetencen vurderes igen i 2008. Frem for at fordele ansvaret for miljøreguleringen af større komplicerede virksomheder på staten og kommunerne, hvorved faglig ekspertise og faglige miljøer vil gå tabt, finder Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen, at det er en enklere og billigere løsning samt en miljømæssig fordel at samle ansvaret for godkendelse og tilsyn med de større miljøtunge virksomheder i de nye regioner. Alternativt bør samtlige virksomheder på bilag 1 og a-mærkede virksomheder på bilag 2 samles under statsligt ansvar.

Miljømæssige konsekvenser

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen gør opmærksom på, at udvalget ikke har haft grundlag for at foretage en vurdering af de miljømæssige konsekvenser af flertallets anbefaling.

Det kræver en række faglige kompetencer at sikre myndighedsbehandling på højt niveau og derved sikre og forbedre miljøet. Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder det uforsvarligt at sprede den faglige ekspertise, som amterne besidder i dag, på kommunerne. Faglige miljøer vil gå tabt, og det forbedrer i realiteten ikke kommunernes mulighed for at løfte opgaven på en miljømæssigt forsvarlig måde.

Kun såfremt de samles i regionale enheder, kan disse kompetencer sikres bevaret. En atomisering af amternes kompetencer på 3 statslige enheder og 100 kommuner vil ikke gavne det faglige niveau og derfor heller ikke miljøet. Strukturreformen indebærer, at kompetencerne på mange andre myndighedsopgaver, f.eks. skat og sygehusvæsenet, samles.

Efter Danmarks Naturfredningsforenings og Amtsrådsforeningens vurdering vil der i gennemsnit blive mindre end én fagspecialist fra de nuværende amter til fordeling i hver af de nye kommuner. Ca. 160 fagspecialister er beskæftiget med godkendelse og tilsyn i amterne i dag. Med et kvalificeret skøn vil omkring 70 af disse medarbejdere skulle overføres til staten til miljøtilsyn med de ca. 235 tungeste virksomheder, som flertallet foreslår overført til staten. Det betyder, at der er ca. 90 medarbejdere tilbage til de ca. 100 fremtidige kommuner. Mange kommuner vil således slet ikke blive styrket med fagspecialister fra amterne, og en kvalitetsstyringsordning kan ikke råde bod på manglende faglig kompetence.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder ikke, at der i udvalgsarbejdet er tilvejebragt et tilstrækkeligt grundlag for at vurdere de økonomiske og administrative konsekvenser. Udvalgsflertallets overvejelser består væsentligst af udokumenterede påstande. Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen bemærker at f.eks.:

- Opgaverne bliver ikke i realiteten samlet hos én myndighed med én indgang. Driften og dele af myndighedsarbejdet vedrørende spildevand, vandforsyning og affald er i dag organiseret i fælleskommunale samarbejder/selskaber. Kommunerne vil sikkert finde det nødvendigt også på virksomhedsområdet at inddrage ekspertise fra kommunale samarbejder/fællesskaber. Mange virksomheder vil opleve en opsplittet myndighedsfordeling mellem staten og kommunerne og inddragelse af flere kommuner i kommunegrænseoverskridende sager.

- Der er ikke belæg for, at virksomhederne som påstået kan forvente positive administrative konsekvenser for erhvervslivet. Den nye struktur, herunder opbygning af nye (statslige) enheder må tværtimod forventes at komplicere, forsinke og fordyre, også på længere sigt.
- Mange virksomheder efterspørger dialog og sparring om f.eks. miljøvurderingen af procesoptimerende teknologi hos amterne som stærke faglige myndigheder. Bedre løsningsmuligheder for virksomhedernes miljøforhold og teknologisk udvikling giver konkurrencemæssige fordele. Disse fordele må forventes forringet, hvis miljøregulering af de større virksomheder uddeles på kommunerne.

Udvalget har været afskåret fra at foretage en økonomisk og administrativ vurdering for den offentlige sektor. Det er Danmarks Naturfredningsforening og Amdsrådsforeningens opfattelse, at den myndighedsstruktur og opgavefordeling som kommissoriet forudsætter, vil medføre en betydelig fordyrelse for den offentlige sektor til denne opgave.

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Vejle, den 6. januar 2005

Vedr. lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Danmarks Sportsfiskerforbund har modtaget og gennemgået de forskellige lovforslag på Miljøministeriets område og skal i den anledning fremføre en række bemærkninger af mere principiel karakter vedrørende de ændrede myndighedsbeføjelser som konsekvens af kommunalreformen.

Specielt forekommer overdragelse af vandløbsmyndighed fra amt til kommune særdeles uhensigtsmæssig og i et længere tidsperspektiv temmelig uigennemtænkt på baggrund af bestemmelserne i EU's vandrammedirektiv, videreført i Lov om Miljømål, om en hollistisk tilgang til vandløbskvaliteten i vandløbssystemer i deres helhed.

Forbundet har begrundet frygt for, at overdragelsen af vandløbsmyndigheden til kommunerne for alle offentlige vandløb vil medføre kaos i forhold til implementeringen af bestemmelserne i Lov om Miljømål om opnåelse af god økologisk tilstand for alle vandløb. Ganske vist fastlægger staten de overordnede rammer for de nødvendige vandplaner, men det bliver kommunerne, der skal udarbejde indsatsplanerne. Da stort set alle vandløb vil være grænseoverskridende i forhold til kommunegrænserne, skal de kommunale indsatsplaner afstemmes med hinanden, hvis kravet om god økologisk tilstand for vandløbssystemer i deres helhed skal nås.

Denne afstemning af indsatsen kommunerne imellem forudser forbundet kan blive endog meget vanskelig og i hvert fald medfører langsommelig og bureaukratisk sagsbehandling, idet der ikke som udgangspunkt kan forventes overensstemmelse mellem landkommuner og bykommuner om omfanget af den nødvendige indsats og/eller den økonomiske byrdefordeling.

I det hele taget er det forbundets opfattelse en uheldig fragmentering af forvaltningen af miljø- og naturværdierne, der vil følge af kommunalreformens overdragelse af myndighedsbeføjelser til kommunerne. En nødvendig stringent og koordineret forvaltningspraksis af naturværdierne i dette land vil formentlig blive sat over styr på grund af mere erhvervsrettede prioriteringer i de enkelte kommuner.

Kommunerne kan være gode til at løse en masse lokale opgaver, men forbundet kan være bekymret for, om kommunerne vil afsætte de fornødne midler til naturgenopretning og naturpleje, når de skal træffe konkrete beslutninger, og ikke kan give naturen og miljøet den fornødne vægt, men i stedet imødekommer ønsker fra virksomheder.

Dette gælder ikke kun i forhold til implementering af Lov om Miljømål for vandforekomster og internationale naturbeskyttelsesforekomster, men eksempelvis også i forhold til udpegning af § 3 beskyttelse, sejladsregulativer, vandkvalitetsmålsætninger, forvaltning af havbrug og dambrug, vandindvinding, vandløbsregulativer, vandløbsvedligeholdelse mv.

Problemet med denne fragmenterede forvaltning af kommunegrænseoverskridende naturværdier i kommunerne er åbenbart også delvist erkendt, idet det angiveligt er hensigten at lade staten gennemføre og forvalte de grænseoverskridende Vandmiljøplan II og III projekter, gennemførelse af naturforvaltningsprojekter samt indsatser omkring natura 2000 planer.

Forbundet må endvidere pege på problemer med at sikre den faglige ekspertise i kommunerne til løsning af miljøopgaverne på en kvalificeret måde. Ganske vist vil den tilstedeværende ekspertise i de nuværende amtskommuner blive opsuget – helt eller delvist!? – af de nye kommuner, men også på dette område vil der ske en fragmentering af ekspertisen, fordi det faglige udviklingsmiljø, amternes miljømedarbejdere indgår i, ikke i samme grad vil være til stede, når ekspertisen fordeles ud i langt flere enheder.

Endelig skal forbundet konstatere, at lovforslagene indeholder ganske mange ministerbeføjelser, hvilket gør det vanskeligt at gennemskue konsekvenserne af lovændringerne, før disse ministerbeføjelser udmøntes i bekendtgørelser mv.

Med venlig hilsen

Danmarks Sportsfiskerforbund

Jens K. Thygesen
Forretningsfører

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Silkeborg den 7. januar 2005

Vedr.: Høringssvar til lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Dansk Akvakultur er generelt positive overfor kommunalreformen. Vi støtter de politiske intentioner om at forbedre virksomhedernes rammevilkår, og i særdeleshed kan vi tilslutte os målsætningen om, at virksomhederne skal have en hurtigere og mere effektiv sagsbehandling på ikke mindst miljøområdet.

Vi kan derfor tilslutte forslaget om at reducere antallet af administrative lag fra nuværende tre til to, men der er flere forhold som giver anledning til bekymring.

Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse

Akvakultur er et niche erhverv. Med den nye struktur vil der i mange kommuner kun være ganske få opdrætsvirksomheder. Vi frygter, at kommunerne ikke vil have den nødvendige faglige kompetence til at kunne betjene vores medlemmer. Opdræt er et kompliceret fagområde, også miljømæssigt. Det er derfor bydende nødvendigt, at der i god tid inden den 1. januar 2007 udarbejdes bindende retningslinier for regulering af især dambrug og havbrug der sikrer en både ensartet og smidig sagsbehandling i kommunerne. Vi tænker her i særdeleshed på forhold og sager der vedrører produktionsudvidelser. Fra 1. januar 2005 ændres reglerne for brugerbetaling for godkendelse og tilsyn efter miljøbeskyttelsesloven til en ren timebetalingsmodel, hvorfor virksomhederne med rette kan stille krav til de nye kommuner om en hurtig og kompetent sagsbehandling. Fælles retningslinier vil kunne forenkle og ensarte sagsbehandlingerne. I den forbindelse skal vi opfordre til, at den nye § 82 ("call-in") ændres, således at den også vil kunne anvendes på brancher og ikke, som nu, alene på virksomhedsniveau. Det er nemlig vores erfaring, at de principielle problemstillinger skal løses på brancheniveau. Vi finder derfor, at væsentlighedskriterierne i bemærkningerne til lovforslaget justeres således, at der skal være tale om en væsentlig sag "samlet

set" dvs. kriteriet omfatter også tilfælde der er begrundet i behov/ønsker om en mere rationel tilrettelæggelse af miljøarbejdet.

Forslag til Lov om ændring af lov om planlægning

Med en mere fragmenteret struktur bliver det sværere for mindre erhverv som vores at få indflydelse. Vi tænker her på de nye vækstfora som ifølge forslaget kun skal besættes med 6 medlemmer fra erhvervsorganisationerne. Vi opfordrer til, og deltager gerne i overvejelser om, hvordan det sikres, at også mindre brancher kan komme til orde så de også sikres mulighed for reel indflydelse.

Vi må protestere mod, at de regionale udviklingsplaner ikke kommer ud i en bredere høringskreds. Som erhverv har vi, ifølge forslaget, kun en indirekte mulighed gennem de kommende vækstfora. Det finder vi er både utilstrækkelig og utilfredsstillende.

Vi er bekymrede over den lange overgangsperiode. Der er en reel risiko for at sagsbehandlingerne går mere eller mindre i stå. I særdeleshed er vi bekymrede for, at de nuværende regionsplaner tillægges retsvirkning. Dambrugserhvervet står i den specielle situation, at amterne netop nu udarbejder regionplans tillæg for den fremtidige administration af to meget væsentlige forhold (vandindvinding og medicin og hjælpestoffer). Skal disse tillægges retsvirkning i de nye kommuner må det forudsætte, at de er ens og lovmedholdige. Vi opfordrer derfor til at staten, med udgangspunkt i kommunalreformen, formulerer fælles sigtelinier for de to nævnte forhold.

Vi savner en forenkling af regelsættet om VVM sager. I den forbindelse har vi med stor interesse læst Miljøministerens indlæg i Berlingske Tidende den 30. december. Vi er meget enige i betragtningerne om at samle miljøgodkendelser hos én myndighed. Den nuværende praksis, hvor VVM sager behandles under planloven og den efterfølgende miljøgodkendelse under miljøbeskyttelsesloven er meget u hensigtsmæssigt. Det er både for dyrt og langsommeligt og klart i modstrid med regeringens ønsker om regelforenkling. Vi vil derfor stærkt opfordre til, at der findes en model som tillader en samlet sagsbehandling af VVM- og godkendelsessager. Vi er opmærksomme på, at det kræver grundige overvejelser, men det vil være hensigtsmæssigt (nødvendigt) at få forholdet afklaret inden den 1. januar 2007. Vi deltager selvfølgelig gerne i et sådant arbejde

Forslag til ændring af lov om vandforsyning m.v.

Vi finder forslaget om ændringen i vandforsyningslovens § 52 c stk. 4 uacceptabel. Vi kan ikke tiltræde, at mængdegrænsen på 25.000 m³ ændres fra amt til kommune. Det vil betyde, at langt færre virksomheder vil kunne gøre brug af loftet. Vi anbefaler, at kommunen fastholdes om opgørelsesenhed men med en

regel om, at en virksomhed højst skal betale i én kommune for sine vandindvindingstilladelser over 25.000 m³

Med venlig hilsen,

Dansk Akvakultur

Brian Thomsen

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Modtaget i departementet

- 5 JAN. 2005

04-01-2005
Sagsnr.: 34453

Høring over forslag til Lov om ændring af lov om planlægning

Dansk Byggeri har modtaget ovennævnte lovforslag i høring.

Generelt støtter Dansk Byggeri planlovssystemet. Beslutninger om byggeri og anlæg rækker langt ud i fremtiden. Når et byggeri eller et anlæg først er opført, kan man ikke vende tilbage til den oprindelige tilstand. Derfor er det nødvendigt med en overordnet planlægning af, hvor og hvordan der må bygges. Ellers får vi en rodet og usammenhængende udvikling i byerne, landskabet og naturen, som ingen kan være tjent med

Dansk Byggeri finder det positivt, at planlovssystemet med det aktuelle lovforslag forenkles, og at den primære plankompetence samles hos kommunerne.

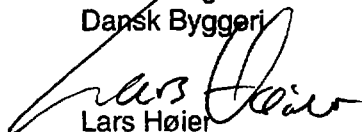
Det er endvidere positivt, at der med de regionale udviklingsplaner sikres en vis dialog og koordinering på tværs af kommune- og sektorgrænser i de enkelte regioner.

Dog bør det sikres, at den regionale udviklingsplanlægning ikke udvikler sig til et nyt administrativt tung system, som bremser kommunernes muligheder for at håndtere aktuelle udfordringer. I en dynamisk verden, hvor udviklingen går stærkt, er der generelt brug for et fleksibelt planberedskab, som giver plads til dialog og individuelle løsninger.

Hvad angår planlægning i hovedstadsområdet, beklager Dansk Byggeri, at lovforslaget cementerer stationsnærhedsprincippet. Det er ikke hensigtsmæssigt i forhold til fremtidige manøvre muligheder.

Derudover har Dansk Byggeri ingen bemærkninger til lovforslaget.

Med venlig hilsen
Dansk Byggeri

Lars Høier

Dansk Byplanlaboratoriums høringssvar til forslag til planlov

Forslaget til en ny planlov markerer den største reform af plansystemet i 30 år.

Dansk Byplanlaboratorium hilser en reform af planloven velkommen, men finder det samtidig vigtigt, at reformen både viderefører væsentlige principper – ”arvesølvet” – fra de sidste 30 års planlægning i Danmark samtidig med, at der fornyes på en fremtidssikret måde.

De væsentligste principper i det nugældende system er, at offentligheden inddrages i planlægningen på alle niveauer, at der er politisk ejerskab til planlægningen, samt at der er en passende balance mellem at beslutningerne tages tættest muligt på borgerne, samtidig med at overordnede hensyn varetages. Herunder er det særlig vigtigt, at planloven sikrer, at kyster og åbne landskaber generelt friholdes for bebyggelse.

Ud over at de nødvendige beskyttelsesmæssige hensyn varetages er det vigtigt, at planloven samtidig kan fungere som et dynamisk og tidssvarende redskab til fremme for landets udvikling lokalt, regionalt og nationalt.

Generelle bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget viderefører en række af de principper, som Byplanlaboratoriet mener bør videreføres, men bærer samtidig præg af, at der er tale om en ”konsekvenstilretning” af loven til den aktuelle, ændrede kompetencefordeling mellem stat, regioner og kommuner. Problemstillinger i den gældende lov, som ikke har direkte relation til strukturreformen, er ikke behandlet.

Byplanlaboratoriet efterlyser derfor en mere gennemgribende reform af planloven på en række områder – f.eks. kommuneplanens fremtidige struktur, lokalplanens fremtidige status og rolle i den samlede plan- og byggelovgivning, en bedre håndtering af den gradvise urbanisering i de bynære dele af landzonen omkring de større byer, samt en videreudvikling af planlægningens strategiske og mere policyorienterede elementer.

Forslaget til en ny planlov er i sin opbygning og de enkelte elementers struktur desuden mere kompliceret end den gældende planlov. Dette gør loven sværere at forstå og anvende for ikke-eksperter.

Der lægges op til, at planlægningen på en række punkter bliver mere regel- og kontrolorienteret. Dette sammenholdt med at staten overtager en række af amternes opgaver på miljø- og naturområdet kan det få den konsekvens, at planlægningen generelt bliver mere ”sektortung”, og at den sammenfattende, helhedsorienterede planlægning på statsligt niveau dermed kommer til at stå langt svagere end på nuværende tidspunkt.

Man kan derfor frygte at det samlede system bliver mere bureaukratisk og mindre strategisk og dynamisk, hvilket er den stik modsatte udvikling af, hvad man kunne ønske sig.

Det bør derfor overvejes, om der f.eks. på nogle punkter i stedet for detailstyring og kontrol kan arbejdes med kvalitetssikringsordninger, hvor kommunerne i stedet for kontrol skal dokumentere, at de overholder intentionerne i lovgivningen og den nationale planlægning.

I det hele taget bør der arbejdes mere grundlæggende og mere fremadrettet med spørgsmålet om, hvordan overensstemmelse mellem planer på forskellige administrative niveauer sikres på en måde som fremmer en dynamisk og mindre bureaukratisk planlægning end den der lægges op til i lovforslaget. I den forbindelse er det vigtigt at holde sig for øje, at ændringer ikke kun skal kunne foretages top - down!

Den statslige sektorplanlægning i forhold til den sammenfattende planlægning bør også gøres til genstand for en samlet vurdering med henblik på at sikre sammenhæng og helhedsorientering i den statslige planlægning.

Statens rolle i varetagelsen af overordnede beskyttelsesinteresser

Det er positivt, at lovforslaget lægger op til at staten spiller en mere aktiv rolle på natur- og miljøområdet. Det må således forventes, at der formuleres mere substantielle, statslige politikker på dette felt.

Det vurderes også positivt, at landsplanlægningen bliver mere policyorienteret og nu rettes direkte til kommuner og regioner frem for mod Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

At landsplanlægningen ifølge forslaget nu også skal følge de almindelige procedureregler om offentlighed vurderes at styrke den brede dialog om landsplanlægningen.

Planlægningen i hovedstadsområdet

Byplanlaboratoriet er enig i, at det er af national interesse at fingerbystrukturen og de grønne kiler i hovedstadsområdet sikres på overordnet niveau.

Men lovforslaget lægger op til en meget detaljeret regelstyring af byudviklingen i Hovedstadsområdet. På den ene side sikrer det den nuværende struktur, men på den anden side bliver det vanskeligt at tage højde for en nødvendig dynamik og fleksibilitet i Hovedstadsområdet. Det bliver ligeledes vanskeligt at fremme det politiske ejerskab og ansvar blandt kommunerne i regionen. Statens detaljerede styring fratager, om man så må sige kommunerne, for ansvar.

Byplanlaboratoriet opfordrer derfor til, at lovteksten kun fastlægger fingerbystrukturen på helt overordnet niveau, men at der samtidig fastlægges en mere dynamisk proces som sikrer at staten løbende udstikker retningslinier for byudviklingen i Hovedstadsområdet i en dialog med kommunerne og organisationer.

Processen skal fremme det politiske ejerskab til planlægningen og forståelsen for varetagelsen af regionale hensyn i Hovedstadsregionen.

Byplanlaboratoriet opfordrer videre til, at der nedsættes et mere bredt sammensat og uafhængigt rådgivende udvalg, som skal følge udviklingen i Hovedstadsregionen, og som skal kunne komme med forslag til de statslige udmeldinger til Hovedstadsregionen.

Udvalget bør også forholde sig til den "snigende" urbanisering af bynære områder i landzonen i Hovedstadsregionen, som underminerer fingerbystrukturen.

Udvalget kan også gøre forsøg med f.eks. konsensuskonferencer, som skal skabe fælles folkelig forståelse for de overordnede hensyn i hovedstadsområdets byudvikling.

Endeligt er det vigtigt at Øresundssamarbejdet bliver synligt og integreres i den regionale planlægning.

Den regionale udviklingsplan

Byplanlaboratoriet ser den regionale udviklingsplan som en interessant nyskabelse, men vurderer at der er behov for at understrege, at der ikke er tale om en plan i traditionel forstand, men en fælles vision, som udvikles i tæt samspil mellem region, udviklingsfora og kommuner.

Hvis den nye plantype skal blive en succes kræver det at alle parter – stat, region og kommuner – fuldt ud anerkender plantypens muligheder, begrænsning og juridiske status.

Staten skal give regionerne og kommunerne reel handlefrihed til at udvikle regionale visioner og sikre, at der kan kobles økonomiske midler til initiativerne.

Det videre en forudsætning, at kommunerne anerkender at regional udvikling betinges af et regionalt samarbejde om visioner og handlinger. Kommunerne bør samtidig være bevidste om, at den regionale udviklingsplanlægning kan være en væsentlig inspiration i kommuneplanlægningen.

Lovforslagets beskrivelse af samspillet mellem regionale erhvervsudviklingsstrategier, regionale udviklingsplaner og kommuneplaner synes dog at være kompliceret, og funktionaliteten er alene baseret på vilje og evne til dialog mellem de mange aktører. Aktører, som ikke nødvendigvis alle opfatter sig selv som aktører i den regionale udviklingsplanlægning. Der er derfor en fare for, at de regionale udviklingsplaner ikke får nogen reel betydning, hvis én af parterne ikke bakker op om arbejdet.

Derfor bør de regionale udviklingsplaners placering i planhierarkiet genovervejes. Måske skal der oprettet et særskilt kapitel i planloven, som mere klart beskriver de regionale udviklingsplaner som visioner om udvikling. Loven kan så fastslå, at hvis der foretages arealmæssige disponeringer eller prioriteringer, eller hvis der forslås lokalisering af funktio-

ner eller byudvikling, så må disse disponeringer ikke være i modstrid med den statslige planlægning. Men regionerne bør i øvrigt gives frie hænder til at udvikle visionerne.

Behovet for at have fælles, regionale, kortbaserede oversigter over arealanvendelse og natur- og miljøinteresser i det åbne land kunne så varetages som en sideløbende opgave, og dermed ikke nødvendigvis som en del af den regionale udviklingsplan.

Endvidere bør planloven fastslå, at det er de regionale råds pligt at fremme forståelsen for og samarbejdet om den regionale udvikling.

Fremtidens kommuneplan

Af lovforslaget fremgår, at kommuneplanen bliver det centrale plandokument i den nye struktur.

Byplanlaboratoriet ser muligheder for at tænke by og land i en større helhed i den nye kommuneplan. Men det bliver samtidig en meget stor udfordring at udarbejde de nye kommuneplaner – såvel politisk som planfagligt.

Udarbejdelsen af 1. generation af de nye kommuneplaner er det måske mest kritiske punkt i reformen på planområdet. Det er af afgørende betydning for funktionen af det fremtidige plansystem, at kommunerne inden for en overskuelig årrække når gennem denne proces.

Derfor er der behov for metodeudvikling og vejledning om udarbejdelsen af de nye kommuneplaner. Byplanlaboratoriet deltager gerne i en sådan proces.

Det er Byplanlaboratoriets opfattelse, at det allerede nu bør overvejes om den beskrevne opdeling af kommuneplanen i en hovedstruktur, retningslinier for arealanvendelsen samt rammer for lokalplaners indhold er hensigtsmæssig. Der er en risiko for at opdelingen "konserverer" den hidtidige planlægningspraksis på regionalt og kommunalt niveau:

- Hovedstruktur = mål for kommunens overordnede udvikling samt byudvikling,
- retningslinier for arealanvendelsen = regionplanens retningslinier for det åbne land,
- rammer for lokalplanlægningen = rammer for byområderne

Herved er der en risiko for, at synergieffekterne ved at sammenfatte planlægning for byerne og det åbne land i én plan ikke realiseres.

Byplanlaboratoriet opfordrer til, at der igangsættes et arbejde, som sikrer en langsigtet udvikling af kommune- og lokalplanlægningen. I den forbindelse er det vigtigt, at den positive proces omkring udvikling af de kommunale planstrategier videreføres, bl.a. i forhold til at sætte ord og billeder på den fysiske rumlige fremtid for både by og land i den enkelte kommune.

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Vor ref. CM/BD

Sag 2004/00373-004

J.nr. 452-00

Deres ref.: J.nr. D 001-0006

7. januar 2005

Høringssvar vedrørende lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Dansk Energi, Elsam og ENERGI E2 har modtaget ovennævnte lovforslag samt Myndighedsudvalgets rapport i høring den 2. december 2004. De tre parter har følgende kommentarer til udkastet.

Vi støtter intentionerne i reformarbejdet om at skabe en mere enkel og effektiv offentlig sektor. Det skal dog samtidig understreges, at Elsam og Energi E2 har et konstruktivt samarbejde med miljøforvaltningen i de enkelte amter. Amternes sagsbehandling er generelt karakteriseret ved høj faglighed og professionalisme kombineret med forståelse for kraftværkernes specielle forhold.

For Elsam og Energi E2 er det naturligvis vigtigt, at de opgavemæssige forandringer kommunalreformen medfører i offentligt regi, ikke medfører en svækkelse af den gode faglige dialog, vi hidtil har haft med myndighederne, ej heller skader den generelle indsats på miljø- og planområdet.

Vi mener, at myndighedsbehandlingen af Elsams og Energi E2s store kraftværker bør håndteres af de centrale myndigheder, idet miljø- og planforholdene for disse anlæg indgår i en national dagsorden.

Rapport fra myndighedsudvalget

Indtil nu har amterne behandlet alle større kraftværksanlæg over 50 MW_{indfyret effekt}, uanset hvilke brændsler disse måtte anvende. Kommunerne har behandlet anlæg under denne grænse. På ingen af Elsams eller Energi E2s værker er miljømyndighedsbehandlingen delt mellem flere administrative instanser.

I Myndighedsudvalgets rapport bilag 7 foreslås det, at myndighedsbehandlingen af kraftværker/varmeproducerende anlæg over 50 MW_{indfyret effekt}, der fyres med kul eller Orimulsion varetages af staten, mens myndighedsbehandlingen af alle øvrige kraftværker med over 50 MW_{indfyret effekt} sker i kommunerne.

Vi henleder opmærksomheden på, at såfremt dette forslag tages for pålydende, så vil det indebære, at der på flere kraftværker vil ske en meget uhensigtsmæssig deling af myndighedsbehandlingen. Eksempelvis vil det for Avedøreværkets vedkommende medføre, at værkets kulfyrede blok 1 skulle behandles i statsligt regi, mens den biomasse/gas/oliefyrede blok 2 skulle behandles af den stedlige kommune. Efter vores opfattelse vil en sådan situation være uholdbar, og vi antager, at en sådan procedure ikke er tilsigtet.

Vi vil foreslå, at der i stedet tages udgangspunkt i den eksisterende regulering af Store Fyringsanlæg, således at alle anlæg over 50 MW_{indfyret effekt}, uanset hvilket brændsel anlæggene anvender, reguleres af staten, mens anlæg under 50 MW_{indfyret effekt} reguleres af kommunerne. Udover at løse ovennævnte uhensigtsmæssighed vurderer vi, at en opdeling efter indfyret effekt vil skabe færre problemer i forhold til fremtidige EU direktiver.

Under henvisning til myndighedsudvalgets kriterier for placering af tilsynet vil vi pege på, at det vil være lettere for kraftværkerne at tilrettelægge miljøarbejdet, hvis vore større anlæg har samme tilsynsmyndighed. Elsam og E2 har en række anlæg fordelt over hver sin landsdel, og der registreres allerede i dag en forskel i administrationen af miljølovgivningen. En samling af tilsynet for anlæg over 50 MW_{indfyret effekt} vil kunne medvirke til en væsentlig mere rationel tilrettelæggelse af miljøarbejdet i vore virksomheder.

Samme problematik findes i forbindelse med oplag af mineralolieprodukter. Oplag større end 25.000 tons findes på bilag 1, mens oplag mellem 2500 og 25.000 tons findes på bilag 2. For begge gælder, at kommunen er myndighed. Her må vi anbefale, at godkendelse og tilsyn foretages af værkets overordnede godkendelsesmyndighed, uanset om dette måtte være kommune eller stat. Dette kan ske med henvisning til Godkendelsesbekendtgørelsens § 4 om godkendelsespligtige aktiviteter.

Med reference til Lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse anbefaler vi, at myndighedsbehandling af anlæg til deponering af restprodukter samt etablering af nye anlæg til deponering af restprodukter fra forbrænding på anlæg, der producerer elektricitet eller varme, overgår til staten. Dette vil også generelt harmonere med Elsams og E2s ønske om, at staten skal være godkendelsesmyndighed på anlæg over 50 MW_{indfyret effekt}, idet restproduktopfyldningerne, såfremt de er etableret på kraftværkspladser, er lokaliseret på kraftværkspladser med kulfyrede anlæg på over 50 MW_{indfyret effekt}.

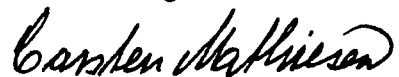
Hvad angår restprodukterne fra Elsams og E2s produktion, er der tale om komplekse massestrømme, ekstern/intern genanvendelse, mellemdeponering etc., som skal ses og forstås

i en større sammenhæng, det vil sige på koncernniveau, hvilket efter vores opfattelse matcher, at staten får det myndighedsmæssige ansvar.

Skulle De have spørgsmål til vores høringssvar, er De velkommen til at rette henvendelse til undertegnede.

Med venlig hilsen

Dansk Energi

Carsten Mathiesen

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K
Mrk: Kommunalreform

Modtaget i departementet

- 7 JAN. 2005

6. januar 2005
lag

Deres sagsnr.:
D 001 0006

Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Miljøministeriet har den 1. december 2004 sendt lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område i høring.

DI støtter, at miljøopgaverne så vidt mulig fordeles på de kommende kommuner og staten. Den samlede reform udgør et godt grundlag for håndtering af de store udfordringer, som den offentlige sektor står overfor de kommende år med øget pres på den offentlige sektors produktivitet og stigende forventninger til kompetencen hos de offentligt ansatte. DI forventer, at den samlede reform vil betyde en mere effektiv og kompetent miljøforvaltning.

DI er meget tilfreds med, at klagesystemet nu gøres énstrengt og dermed meget nemmere for virksomhederne at overskue. I forventning om, at Miljøklagenævnet i denne forbindelse får tilført de nødvendige ressourcer, ser DI frem til, at sagsbehandlingstiderne for klagesager kan nedbringes væsentligt. DI finder dog fortsat behov for en revision af miljølovgivningen med hensyn til hvilke afgørelser, der kan påklages og af hvem.

Miljøbeskyttelsesloven

I forhold til placering af ansvaret for miljøgodkendelser og -tilsyn tilslutter DI sig anbefalingerne fra Myndighedsudvalget. DI finder, at det er positivt, at opgaven frem over fordeles mellem staten og kommunerne, og at det fastlagte snit rummer mulighed for opbygning af en kompetent forvaltning på både statsligt og kommunalt niveau. Endvidere finder DI det positivt, at snittet mellem stat og kommuner er fastlagt, så der er taget hensyn til en rationel tilrettelæggelse af miljøarbejdet hos virksomhederne, herunder at listepunkter bestående af virksomheder med ensartet produktion flere steder i landet kan få staten som myndighed.

DI er meget tilfreds med, at lovgivningen fremover åbner op for en udvidet adgang til, at virksomheder og kommunerne kan anmode ministeren om, at Miljøministeriet overtager myndighedsansvaret. DI har noteret sig, at justeringen i miljøbeskyttelseslovens §82 nævner listevirksomhederne generelt. Det støtter DI, da der også blandt virksomheder uden for godkendelsesbekendtgørelsens bilag 1 vil være tilfælde, hvor en placering af ansvaret hos staten vil styrke miljøarbejdet hos virksomheder, og sikre en mere rationel tilrettelæggelse af myndighedernes indsats.

Lov om planlægning

I forhold til lov om planlægning hilser DI det velkomment, at såvel staten og kommunerne får et større ansvar for den fysiske planlægning. DI er tilfreds med, at kortbilaget til den regionale udviklingsplan ikke tillægges retsvirkning, og at virksomheder og borgere fremover vil komme til at opleve "en indgang" til det offentlige på planområdet.

DI hilser det velkomment, at det af bemærkningerne fremgår, at for så vidt angår erhvervsfremme, så skal regionsrådet basere den regionale udviklingsplan på vækstforaenes erhvervsudviklingsstrategier. DI skal opfordre til, at dette ikke alene fremgår af bemærkningerne, men også fremhæves direkte i lovteksten under §10a.

DI støtter, at VVM sagsbehandlingen følger myndighedsansvaret som fastlagt i Miljøbeskyttelsesloven. Derved sikres det, at virksomhederne på miljøområdet så vidt muligt kan få sin myndighedsbehandling et sted.

DI vil gerne benytte lejligheden til at opfordre til, at der frem mod kommunalreformens implementering igangsættes et regelforenklingsarbejde i relation til at skabe bedre sammenhæng mellem VVM reglerne og reglerne for miljøgodkendelse. I dag oplever en del virksomheder, at de skal igennem en VVM screening, hvor en væsentlig del af indholdet gentages i forbindelse med Miljøgodkendelsen. Den procedure er urimelig administrativ tung. Reglerne kunne ændres så VVM og godkendelsessager for eksisterende anlæg i byzoner, som er omfattet af direktivets bilag 2, samles under miljøbeskyttelsesloven. Derved sikres en sammenhængende sagsbehandling efter et regelsæt.

Lov om råstoffer

DI havde gerne set, at hele kompetencen på råstofområdet blev placeret hos staten. Det gælder både planlægningsopgaven og opgaverne i relation til tilsyn og kontrol. Baggrunden er opgavens særlige karakter som kræver en kompetence på området som ganske få besidder, og at opgaven har en meget begrænset størrelse. Tilsammen taler det for, at råstofområdet

fuldt og helt placeres hos staten, således at de praktiske opgaver kan fordeles mellem de statslige miljøcentre. Agter regeringen ikke at imødekomme det synspunkt, er det helt afgørende, at det i lovgivningen fastholdes, at planlægningen i regionerne bliver bindende for kommunerne. Der henvises i øvrigt til høringssvar fra foreningen af danske grus og sten industrier for detailbemærkninger til lovforslaget.

Lov om miljømål

DI finder det positivt, at staten overtager de nuværende amters planlægningsopgaver efter miljømålsloven. Det vil sikre ensartede miljømålsætninger for vand og natur over hele landet i modsætning til nu, hvor der gælder forskellige mål i de forskellige amter.

Lov om vandforsyning (sammen med ændring af lov om miljømål)

DI finder det problematisk, at §52c i Lov om vandforsyning er udformet, således at virksomheder fremover skal betale gebyr af en tredjedel af 25.000 m³ indvundet/tilladt i samme kommune, frem for som det var tidligere i samme amt. At anvende de kommende kommuner som afgrænsningsområder er problematisk set i lyset af de meget betydelige forskelle, der bliver på deres arealmæssige størrelse. DI finder derfor, at det var mest naturligt om grænsen blev fastsat i relation til de kommende regioner, der i forvejen får en koordinerende rolle på vandområdet.

Jordforurening

DI finder det positivt, at staten overtager ansvaret for jordforurening på anlæg og virksomheder, som staten overtager tilsyns- og godkendelseskompetencen for. DI bifalder den forenkling der ligger i, at §8 tilladelser fremover kan behandles samtidig med og af samme myndighed som byggetilladelserne. DI er dog forbeholden overfor, at kommunens sagsbehandling efter §8 skal afvente regionsrådets udtalelse i op til 4 uger. DI nærer en bekymring for, at dette vil sinke behandlingen af ansøgninger i en sådan grad, at gevinsten går tabt. DI foreslår, at kommunerne gives elektronisk adgang til de nødvendige oplysninger hos regionen, således at de kan træffe afgørelsen på egen hånd. Da afgørelser efter kapitel 2 kan være meget indgribende og have væsentlige økonomiske konsekvenser, finder DI det mest rigtigt, at der åbnes klageadgang for disse afgørelser. Således bør §16 udgå.

I forlængelse af anbefalingerne på råstofområdet anbefaler DI, at myndigheden for forureninger i råstofgrave jf. §39, stk. 3, også overflyttes til staten.

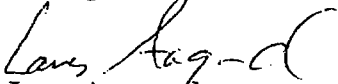
Lov om miljø og genteknologi

DI støtter, at ansvaret for tilsyn med produktion af genetisk modificerede planter, dyr, og mikroorganismer overgår til staten.

Lov om naturbeskyttelse

DI har ingen bemærkninger til lovforslaget.

Venlig hilsen

Lars Aagaard
Miljøchef

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

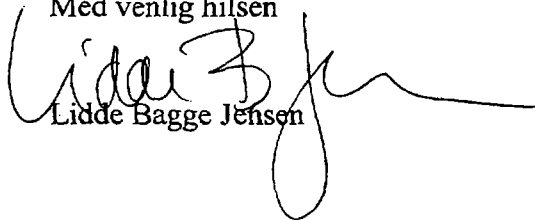
Modtaget i departementet

- 7. JAN. 2005

7. januar 2005

Vedlagt fremsendes til orientering kopi af høringssvar vedr. kommunalreformen, som er fremsendt til Indenrigs- og sundhedsministeriet.

Med venlig hilsen

Lasse Bagge Jensen

Dansk Landbrug
Vesterbrogade 4A
1620 København V
Telefon 33 39 46 00
Telefax 33 39 46 06

Landbrugsraadet
Axeltorv 3
1609 København V
Telefon 33 39 40 00
Telefax 33 39 41 41

Dato 7. januar 2005

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotholmsgade 10-12
1216 København K

Høringssvar vedr. udmøntning af Kommunalreformen

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug skal i det efterfølgende komme med bemærkninger til lovforslag udsendt fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet med henblik på udmøntning af kommunalreformen.

Indledningsvis skal Dansk Landbrug beklage, at organisationen ikke har modtaget og heller ikke er nævnt blandt de organisationer, som har modtaget ovennævnte forslag til lovændringer i høring med anmodning om bemærkninger. Det kan skyldes manglende kendskab til landbrugets organisationer i Indenrigs- og Sundhedsministeriet. Dansk Landbrug lægger dog vægt på at blive nævnt direkte under hørte myndigheder og organisationer i det endelige lovforslag.

Høringssvar til forslag til lov om regional statsforvaltning

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug kan overordnet tilslutte sig oprettelsen af regionale statsforvaltninger i forbindelse med gennemførelse af kommunalreformen.

Vedr. lovændringer under Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (§ 32 i lovudkastet) lægger vi vægt på at der i statsforvaltningen – mindst en gang i hver valgperiode - udarbejdes en analyse af jordbrugserhvervene, således at de jordbrugsmæssige interesser indgår i de regionale udviklingsplaner. Vi lægger især vægt på, at der er den fornødne kompetence til stede i de regionale statsforvaltninger, som blandt andet også varetager sekretariatsfunktionen for jordbrugskommissionerne.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug kan tilslutte sig, at der kan oprettes en eller flere jordbrugskommissioner i de enkelte regionale statsforvaltninger. Dette for at tage hensyn til arbejdsbelastning og lokalkendskab i jordbrugskommissionerne.

En konkret stillingtagen til, om der skal oprettes flere jordbrugskommissioner under den enkelte regionale statsforvaltning, bør først ske, når der er indhøstet erfaringer med administration af den nye landbrugslov fra 2004. Dette bør præciseres i lovforslagets bemærkninger, ligesom det bør præciseres i bemærkningerne, at spørgsmålet vil blive drøftet med landbruget. Vi lægger i den forbindelse afgørende vægt på at få indflydelse på den geografiske opdeling af jordbrugskommissionerne.

Hvis der etableres flere jordbrugskommissioner under den enkelte regionale statsforvaltning må det være en klar forudsætning, at der sker betjening af disse kommissioner fra et samlet sekretariat. Det må også være en klar forudsætning, at der kun er en formand for jordbrugskommissionerne under den enkelte regionale statsforvaltning. Dette bør ligeledes fremgå af bemærkningerne til lovforslaget.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til konsulent i Dansk Landbrug, Lars Eghøj, tlf. 33394673 eller leg@danisklandbrug.dk

Høringssvar til forslag om lov om forpligtende kommunale samarbejder

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug bakker helt op om kommunalreformens model, hvor der på miljøområdet arbejdes med en model med kun to niveauer i den offentlige forvaltning som udgangspunkt.

Med lovforslaget gives der indenrigsministeren hjemmel til at pålægge kommuner forpligtende samarbejde, hvor disse ikke omfattes af kommunesammenlægninger og ikke derved opnår en tilstrækkelig størrelse. Ved de forpligtende samarbejder er det meningen, at personale overføres mellem de kommunale forvaltninger, så faglig ekspertise samles, og det bliver tydeligt, hvor opgaverne udføres. De forpligtende samarbejder skal gælde en omfattende række emner på miljø- og naturområdet.

Helt overordnet finder Landbrugsraadet og Dansk Landbrug, at kommunerne efter kommunesammenlægninger skal have tilstrækkelig tyngde til at sikre effektivisering, faglig bredde og dermed sikre en hurtig sagsbehandling for virksomheder, landbrug og andre borgere. Det er imidlertid organisationernes holdning, at kommunale samarbejder i form af § 60-fællesskaber er uønskede.

Organisationerne konstaterer, at der i lovforslaget er givet en "kattelem", idet kommuner, der ikke indgår i kommunesammenlægning og derved ikke opnår en tilstrækkelig størrelse, og som skal indgå i forpligtende kommunale samarbejder, stadig kan indgå i § 60-fællesskaber, hvis disse er etableret i forvejen. Anvendelsen af § 60-fællesskaber er allerede stærkt udbredt i den kommunale administration på miljøområdet i form af miljøcentre. Vi finder det vigtigt, at denne "kattelem" bliver lukket.

Det er væsentligt, at der ikke med et forpligtende samarbejde opstår en situation, hvor den uddelegerende kommune ikke har demokratisk indflydelse på opgavevaretagelsen indenfor egen kommune. Samtidig er det afgørende, at der ikke opstår forvaltningsområder i kommunerne, der både er omfattet af et kommunalt fællesskab (§ 60-fællesskaber) og et forpligtende kommunalt samarbejde, idet overblikket over et forvaltningsområde dermed vil blive vanskeligt at sikre. Denne situation vil kunne opstå for kommuner der benytter sig af lovens § 14 om undtagelse fra et forpligtende kommunalt samarbejde, hvor kommunen allerede deltager i et kommunalt fællesskab.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug finder det således stærkt uhensigtsmæssigt, at kommunerne ifølge § 14 i forslaget kan undslå sig den nye samarbejdsform, for så vidt angår miljø- og natursagsbehandlingen, hvis kommunen i forvejen har indgået aftale om et kommunalt fællesskab i form af et miljøcenter oprettet som et § 60-fællesskaber. Som udgangspunkt finder Landbrugsraadet og Dansk Landbrug det uhensigtsmæssigt med "kattelemme" til flere modeller. Miljøforvaltningen bør ikke deles på flere forvaltningsled end forudsat ved strukturaftalen. Hvis analysen for den enkelte kommune viser, at de ikke kan klare opgaven selv

bør opgaven lægges op til staten og ikke til en lukket kommerciel instans med indirekte valgt bestyrelse, som et kommunalt § 60-fællesskaber ofte er. Hvis en kommune eller det forpligtende samarbejde, den bliver pålagt, ikke besidder den nødvendige ekspertise, bør denne indkøbes gennem det almindelige rådgivermarked. Det bemærkes, at den demokratiske styring af opgaveløsningen, særligt på miljø- og naturområdet, hvor helhedsbetragtninger er vigtige, er bedre indpasset i den model for forpligtende samarbejder, som er lovforslagets grundmodel. Miljøopgavers løsning er ofte både faglige og politiske, hvorfor det er vigtigt, at der er en god kontakt mellem kommunalbestyrelse og den pågældende forvaltning. Da der hos kommunerne er mulighed for at uddelegere afgørelseskompetence, er det vigtigt, at dette sker til en forvaltningsenhed, som i det daglige opererer i et kommunalt regi med tæt kontakt til det politiske niveau. Allerede i dag opleves der eksempler på, at opgaven ikke håndteres optimalt ved anvendelse af disse miljøcentre. Virksomheder og landbrug skal ofte både forklare sagens sammenhæng og faglige aspekter for miljøcentrets medarbejdere og for kommunens sagsmedarbejdere med dobbelt arbejde til følge. En vigtig anke mod miljøcentrene er, at de virker som selvstændige økonomiske enheder, som skal have deres budgetters indtægtsside udfyldt med fare for, at der igangsættes flere miljøtilsyn, end faglige hensyn kan begrunde.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug har noteret sig, at der, hvis muligheden for at kommunerne kan opretholde deres engagement i disse miljøcentre, kan opstå samarbejder, der omfatter geografiske områder på størrelse med de nuværende amter eller større, idet en del af de eksisterende miljøcentre i dag er ganske store. I bemærkningerne til lovforslaget nævnes størrelser fra 2 til 58 kommuner i samarbejderne! Dette forhold finder Landbrugsraadet og Dansk Landbrug ikke stemmer overens med intentionen i strukturaftalen.

Endvidere finder Landbrugsraadet og Dansk Landbrug følgende uhensigtsmæssigt:

- Fra 1. januar 2005 er der med en bekendtgørelse fra miljøministeren indført time-til-time-baseret direkte brugerbetaling for miljøtilsyn og miljøgodkendelser fra kommunerne. Samtidig foreslås med § 4, at der skal ske en betaling mellem kommunerne for udførte opgaver. Det er derfor væsentligt at påpege, at opgaver, der gennemføres med brugerbetaling, kun igangsættes fra myndighedernes side, når der er en sikker faglig begrundelse herfor. Det vil være uacceptabelt, at der gennemføres mange tilsynsbesøg betalt af virksomhederne sidst på året for at generere budgetterede indtægter til forvaltningen.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til konsulent i Landbrugsraadet, Morten Løber, tlf. 33394294, mol@landbrug.dk eller konsulent i Dansk Landbrug, Lidde Bagge Jensen, tlf. 33394660, lbj@dansklandbrug.dk

Høringssvar til forslag til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug skal til ovennævnte lovforslag komme med enkelte overordnede betragtninger.

I henhold til lovforslagets §4 er det forudsat, at den myndighed, hvortil en opgave overføres i henhold til lovgivningen vedr. kommunalreformen også overtager de ansatte, der udelukkende eller overvejende er beskæftiget med varetagelsen af den pågældende opgave.

Det er Landbrugsraadets og Dansk Landbrugs opfattelse, at det for visse områder ikke er muligt med udgangspunkt i de foreliggende lovforslag at gennemføre dette tiltag. Der er således indenfor Miljøministeriets område om varetagelse af planlægningen for og reguleringen af arealanvendelsen tale om, at amterne i dag varetager denne opgave, men at den fremover

overføres til kommunerne. Ikke desto mindre vil den væsentligste del af denne opgavevaretagelse reelt blive foretaget i staten, der skal gennemføre den overordnede planlægning efter Lov om miljømål m.v. Det vil derfor være mest hensigtsmæssigt, at den del af VVM-sagsbehandlingen for husdyrbrug (Vurdering af Virkning på Miljøet), der vedrører arealanvendelsen varetages af staten. Regulering af landbrugets arealanvendelse for opfyldelsen af fastlagte natur- og miljømål er særdeles kompleks. Derfor skal staten sikre arealreguleringen gennem indsatsplanlægning, herunder planlægning i medfør af Lov om miljømål m.v. Først når arealreguleringen herigennem er lagt helt fast, vil det være muligt for kommunerne at varetage myndighedsbehandlingen af de godkendelsespligtige landbrug samt VVM-behandlingen af landbrug, som det er forudsat i aftalen om strukturreformen. Derfor er det bydende nødvendigt, at staten allerede ved kommunernes overtagelse af kompetencen fra 1. januar 2007 har udarbejdet *bindende* retningslinier for arealreguleringen til kommunerne, der sikrer en ensartet sagsbehandling i kommunerne. Hvis det ikke er muligt fra statens side at udarbejde sådanne præcise og gennemarbejdede bindende retningslinier til kommunerne, er det strengt nødvendigt, at staten overtager sagsbehandlingen for arealanvendelsen i kap. 5- og VVM-sager for husdyrbrug, herunder VVM-screeningen. Dermed vil staten skulle tilføres de nødvendige ressourcer og ansatte til at gennemføre denne opgave.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til konsulent i Landbrugsraadet, Morten Løber, tlf. 33394294, mol@landbrug.dk eller konsulent i Dansk Landbrug, Lidde Bagge Jensen, tlf. 33394660, lbj@dansklandbrug.dk

Høringssvar til forslag til lov om et evalueringsinstitut for kommuner m.v.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug støtter idéen om at etablere et evalueringsinstitut for kommuner m.v.

Instituttet bør sikres en tilstrækkelig stor mængde opgaver, til at kompetencen kan fastholdes. Der vil være en fare ved, at instituttet udfører opgaver med meget vekslende indsatsområder, lige fra sundhedssektoren til miljø. Dette vil kræve en stor kapacitetsomkostning at sætte sig ind i disse emner på ad hoc basis. Landbrugsraadet og Dansk Landbrug finder, at det er relevant, at det foreslåede institut påtager sig opgaver omkring udvikling og evaluering af den kommunale forvaltning af række opgaver fx på miljøområdet. Det vil være naturligt, at instituttet sikrer ensartede evalueringsprincipper, tværfaglig erfaringsopbygning samt benchmarking af den kommunale forvaltning på et tværfagligt niveau. Såfremt der kan skabes ressourcemæssige muligheder for det, kan instituttet derudover påtage sig andre mere fagspecifikke evalueringsopgaver af forvaltningen, eventuelt efter kontraktmæssige aftaler med de enkelte ministerier og styrelser.

For at sikre en effektiv bestyrelse for instituttet vil det være nødvendigt, at de berørte brugere af de forvaltningsområder, som evalueres, inddrages i arbejdet gennem følgegrupper m.v.

Ved at etablere instituttet skabes der en berettiget forventning om, at der ligeledes formuleres, hvordan der skal reageres overfor kommuner, som ikke lever op til de forudsatte krav, ellers bliver instituttets resultater uden værdi.

Landbrugsraadet står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til konsulent i Landbrugsraadet, Morten Løber, tlf. 33394294, mol@landbrug.dk.

Høringssvar til forslag til lov om regioner og om nedlæggelse af amtskommunerne, Hovedstadens Udviklingsråd og Hovedstadens Sygehusfællesskab

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug skal komme med enkelte overordnede betragtninger om lovforslaget med hovedvægt på regionsrådenes rolle.

Organisationerne bakker fuldt ud op om at reducere myndighedsniveauerne fra 3 til 2. Vi anerkender dog, at der især på sundhedsområdet har været behov for at opretholde et regionalt myndighedsniveau, men at det er organisationernes synspunkt, at regionernes rolle indenfor miljøområdet skal begrænses mest muligt.

I forhold til lovforslagets §5 om regionsrådets opgaver skal vi derfor understrege følgende:

§5, nr. 2 a): Regionale udviklingsplaner skal alene udarbejdes på et overordnet niveau, der ikke får direkte betydning for den konkrete regulering af arealanvendelsen. De regionale udviklingsplaner skal omfatte visioner for landbrugserhvervets udvikling indenfor regionen, såvel i det primære erhverv som i landbrugets forarbejdningsevner.

§5, nr. 2 b): Organisationerne anser det som positivt, at de regionale vækstfora får en central rolle i udmøntningen af det regionale udviklingsbidrag og strukturfondsmidler. Organisationerne mener derimod ikke, at de regionale vækstfora skal underlægges de nye folkevalgte regioner. Organisationerne finder det afgørende, at vækstforas sekretariater kan fungere fagligt og politisk uafhængigt af regionsrådet. Det er endvidere afgørende, at jordbrugs- og fødevarerhvervets organisationer direkte indstiller erhvervsrepræsentanter til de regionale vækstfora med henblik på at give disse den nødvendige kompetence, idet landbrugets interesser i høj grad bliver berørt af vækstforas arbejde. Her skal det særligt understreges, at landbruget som erhverv har væsentlig betydning for udviklingen af landdistrikterne.

§5, nr. 6 a-c): Det er organisationernes synspunkt, at regionsrådene alene skal varetage opgaver indenfor planlægnings- og miljøområdet, der har direkte relation til udarbejdelse af regionale udviklingsstrategier. Øvrige planlægnings- og miljøopgaver skal foretages af kommunerne eller staten. Opgaverne under §5, nr. 6 skal derfor udgå.

§6 og §7: Det er uklart, hvilken funktion de nævnte kontaktudvalg reelt har, samt hvilke opgaver udvalget reelt skal varetage. Dette ønskes præciseret.

§13: Det fremgår, at der alene nedsættes et forretningsudvalg i regionsrådet. Der nedsættes ingen andre direkte udvalg under regionsrådet. Dette er en hensigtsmæssig form i lyset af, at regionernes opgave især vil være koncentreret om sundhedsområdet. Det er således organisationernes synspunkt, at regionernes politiske opgaver indenfor miljø- og planlægningsområdet vil være særdeles begrænsede.

Organisationerne billiger den foreslåede proces, hvor det første regionsråd efter valget i november 2005 fungerer som et forberedelsesudvalg for regionernes dannelse frem til 2007.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til miljøkonsulent i Landbrugsraadet, Morten Løber, mol@landbrug.dk eller konsulent i Dansk Landbrug, Lidde Bagge Jensen, tlf. 33394660, lbj@dansklandbrug.dk

Høringssvar til forslag til lov om revision af den kommunale inddeling

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug skal indledningsvist rose, at regeringen har lagt stor vægt på frivillige kommunesammenlægninger i forbindelse med gennemførelsen af kommunalreformen.

Den kommunale inddeling søges gennemført ved sammenlægning af hele kommuner. Kun hvor særlige forhold gør sig gældende kan dele af en kommune indgå i en kommunesammenlægning. Samtidig er den særlige ordning om ikke at indgå i kommunesammenlægninger for

enkelte kommuner primært forbeholdt kommuner der udgøres af øer. Organisationer er som udgangspunkt enig i disse bestemmelser.

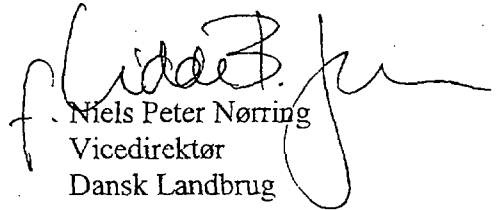
Som nævnt i bemærkninger til ovenstående lovforslag kan organisationerne også her billige forslaget om, at de valgte kommunalbestyrelser ved valget i november 2005 fungerer som forberedelsesudvalg for kommunernes sammenlægning (Sammenlægningsudvalg). Sammenlægningsudvalget har bl.a. en væsentlig funktion i overvågning af de kommunale budgetter i forbindelse med sammenlægningen.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til miljøkonsulent i Landbrugsraadet, Morten Løber, mol@landbrug.dk eller konsulent i Dansk Landbrug, Lars Eghøj, tlf. 33394673, leg@dansklandbrug.dk

Med venlig hilsen

Claus Søgaard-Richter
Vicedirektør
Landbrugsraadet

Niels Peter Nørring
Vicedirektør
Dansk Landbrug

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

7. januar 2005

J.nr. -

Vedr. forslag til lov om ændring af lov om miljø og genteknologi

Med henvisning til Miljøministeriets skrivelse af 1. december 2004 (j. nr. D 001-0006) skal Landbrugsraadet og Dansk Landbrug herved meddele, at man kan støtte forslaget om, at staten overtager amternes tilsyn med produktion af genetisk modificerede planter, dyr og mikroorganismer og amternes tilsyn med, at vilkårene i godkendelser til forsøgsudsætning af genetisk modificerede organismer overholdes.

Med venlig hilsen

Ole Kjeldsen Rasmussen

Dansk Land og Strandjagt.

Miljøministeriet.

Departementet.

J.nr. D 001-0006

Ref.. BNI

Ulbølle 040105

Dansk Land- og Strandjagt af 1991 (DLS) er indbudt til afgivelse af høringssvar til det omfattende materiale i forbindelse med kommunesammenlægningerne.

DLS har tidligere afgivet høringssvar til enkelte af de fremførte forslag til forskellige myndigheder. DLS kan sammenfattende udtrykke betænkelighed ved muligheden for, at der bliver en større afstand fra beslutningstagere til borgere og borgergrupper. Det er vort ønske at lokalbefolkningen og de nedsatte brugergrupper i forbindelse med reservater og andre natur- og miljømæssige foranstaltninger forbliver stærke og hørte for tiltag, der udføres i deres område.

Vi henviser til enkelt høringssvar, som har forbindelse til de enkelte forslag:

291104 Hav- og Habitatskontoret. J.nr.SN 2001-403-0073, Ref. AGR/STA/EPI.

Høringssvar vedr. "udkast til opdateret udpegningsgrundlag for EF-fuglebeskyttelsesområder".

100504 Skov- og Naturstyrelsen Friluftsf- og Vildtforvaltningskontoret. J.nr.SN.2001-3445-0012

Høringssvar vedr. Forslag til ændring af bekendtgørelse nr. 821 af 18 sept. 2001 om jagtmåder og jagtredskaber – opstilling af skydetårne og –stiger (§1,stk2) samt udsætning af agerhøns og fasaner (§12,stk. 2).

060104 Ref. J.nr.M 1011/17-0013, 1011/17-0014, 1011/17-0012

Høringssvar vedr. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet KOM (2003) 624 endelig, Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets forordning til anvendelse af Århuskonventionens bestemmelser på Det Europæiske Fællesskabs institutioner og organer KOM (2003) 622 endelig og

Kommissionens forslag til Rådets afgørelse om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af Århuskonventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet KOM (2003) 625.

041004 Skov- og Naturstyrelsen, Friluftsf- og Vildtforvaltningskontoret., J.nr.SN.2001-0019/FVK-0001

Høringssvar vedr. ændring af bekendtgørelse om offentlighedens adgang til at færdes i naturen.

061103, Miljøstyrelsen. Spildevands- og vandforsyningskontoret. J.nr.M 2011/17-0008.

Dansk Land- og Strandjagt af 1991 (DLS) er indbudt til at afgive høringssvar til "Forslag til Europaparlamentets- og Rådets direktiv til beskyttelse af grundvandet mod forurening".

280804 DMU, Afdeling for systemanalyse. J.nr 051/1-0106

Høringssvar vedr. Miljøtilstandsrapport 2005.

På vegne af DLS' høringsudvalg Karl Johan Rasmussen.

DANSK MAGISTERFORENING

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K
att: Marianne Thyrring

Modtaget i departementet

7 JAN. 2005

*Nimbusparken
Peter Bangs Vej 32
2000 Frederiksberg
Telefon: 38 15 66 00
Telefax: 38 15 66 66
E-mail: dm@magister.dk
www.magister.dk*

6. januar 2005

Sagsnr. 0401343

Høringssvar vedrørende lovforslag i forbindelse med strukturreformen på Miljøministeriets område

Dansk Magisterforening har gennem AC modtaget fremsendte lovforslag, modtaget d. 1. december 2004 til udmøntning af kommunalreformen i høring.

Dansk Magisterforening har i den forbindelse følgende bemærkninger til lovforslagene:

DM bemærker med bekymring, at det desværre ikke ser til, at regeringen har forsøgt at tage højde for de indsigelser en lang række organisationer, deriblandt DM, har haft.

Opsplitningen af de faglige miljøer og dermed ekspertisen inden for en lang række områder vil gå tabt hvis regeringen fastholder, at placeringen af langt de fleste opgaver skal ligge i den enkelte kommune.

Foretages en opsplitning af ekspertisen og fællesindsatsen, vil der ske et stort tab af det faglige niveau. Herunder vil de synergi- og rationaliseringseffekter, der gennem tiden er opnået i amterne blive mindre. Mange af specialområderne, som det er tænkt at overføre fra amterne til kommunerne, varetages bl.a. af så få specialister i amterne, at der populært sagt ikke kan blive en specialist til hver kommune. Der er simpelthen ikke specialister nok.

Da en lang række af de forhold, der reguleres gennem lovgivningen på miljø- og planlægningsområdet er dynamiske med effekter, der ikke respekterer administrative grænser, bør lovgivningen og den fortsatte udmøntning af kommunalreformen sikre sammenhæng inden for og imellem natur-, miljø- og planlægningsområdet.

Løsningen af miljømæssige problemer med regionale og nationale aspekter bør ikke varetages af en række lokale myndigheder, men samles i statslige, regionale eller fælleskommunale centre, hvor der kan skabes bæredygtige faglige miljøer.

Til illustration af problemstillingen kan peges på implementeringen af vandrammedirektivets handleplaner, der efter planen skal varetages af kommunerne. Disse planer skal udmøntes fra 2009 og vil kræve aktiviteter på en lang række felter, hvor den alt overvejende del af den faglige ekspertise findes ved amternes medarbejdere inden for natur- og miljøområdet. Splittes denne ekspertise ved, at en del overgår til staten for at arbejde med den overordnede indsatsplanlægning, og resten af medarbejderne fordeles til kommunerne "så langt som de nu kan række", vil arbejdet blive vanskeliggjort og fordyret ganske betydeligt.

Der er således al mulig grund til ved den fortsatte udmøntning af kommunalreformen at sikre, at ekspertisen på natur-, miljø- og planlægningsområdet holdes samlet, så det sikres at hele landet kan leve op til nationale og internationale forpligtelser på natur- og miljøområdet, og således at der sker en ensartet håndtering af natur- og miljøproblemerne baseret på et fagligt bæredygtigt grundlag.

Dansk Magisterforening skal derfor på baggrund af ovenstående anmode regeringen om at tage højde for ovennævnte i det videre arbejde med udmøntningen af kommunalreformen.

Med venlig hilsen

Ingrid Stage

MST LMST.

10 JAN. 2005

Miljøstyrelsen
Strandgade 29
1401 København K

DANSK METAL
Nyropsgade 38
1780 København V
Postboks 308
Tlf 33 63 20 00
Fax 33 63 21 00
E-mail:
metal@danskmetal.dk

København den 7. januar 2005

Vort ref. nr.: TEJ/AJ/ss
(Anføres ved besvarelser)

Journal nr.:

Vedr.: Bemærkninger til lovforslag på miljøområdet i forbindelse med gennemførelsen af strukturreformen

Hermed Dansk Metals bemærkninger i forbindelse med de fremsatte forslag:

Lov om planlægning:

Ifølge lovforslaget skal kommunerne som hovedregel overtage ansvaret for VVM-godkendelser af projekter m.m., dog således at Miljøstyrelsen får ansvaret for særligt komplicerede projekter.

Det er Dansk Metals opfattelse, at det vil være ønskeligt med en centraliseret behandling af VVM-vurderinger, således at Miljøstyrelsen overtager ansvaret for samtlige vurderinger. Hver af de ca. 100 nye kommuner vil have et ganske begrænset antal VVM-vurderinger, og der er grund til at frygte, at det ikke vil være muligt for kommunerne at opretholde den fornødne kompetence på området. Dansk Metal finder endvidere, at hensynet til en ensartet behandling af projekterne taler for en samling af sagsbehandlingen i én enkelt instans.

Generelt kan Dansk Metal i øvrigt have betænkeligheder ved at henlægge sagsbehandlingen af en række miljøsager til kommunerne, idet en afgrænsning af en del miljøindsatser til at holde sig inden for kommunegrænserne ikke levner muligheder for den nødvendig sammenhængende behandling. Dette vil bl.a. være tilfældet i forhold til vandløb, spildevandsafledning og en række luftbårne miljøproblemer. Vi skal derfor anbefale, at sagsopdelingen mellem staten og kommunerne revideres under hensyn hertil.

Lov om Miljø og genteknologi:

Bioteknologiske virksomheders markedsvilkår gør, at de i ganske særlig grad er afhængige af en effektiv og smidig sagsbehandling. En samling af tilsyns- og godkendelsesopgaver i statsligt regi er derfor en gunstig udvikling, der vil sikre ensartethed og faglig kompetence. Dansk Metal kan derfor støtte den foreslåede ændring.

Med venlig hilsen

Thorkild E. Jensen
Thorkild E. Jensen

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

7. januar 2005

Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreform på Miljøministeriets område.

J.nr. D 001-0006

Dansk Ornitologisk Forening (DOF) sender hermed høringssvar for udvalgte love under Miljøministeriets område.

Indledningsvis skal det fremhæves at DOF er meget betænkelig ved at nedlægge natur- og miljøforvaltningen i amterne, det vil sige på det regionale niveau. Den nuværende faglige ekspertise vil blive splittet, og det vil ikke inden for en længere årrække være muligt at genskabe noget tilsvarende i de ca. 100 kommuner der skal overtage hovedparten af amternes natur- og miljøopgaver. Foreningen skal derfor opfordre til at de overordnede og de meget specialiserede opgaver opretholdes i amterne, jf. DOF's høringssvar fra april 2004 til Indenrigsministeriet i forbindelse med høring om strukturkommissionens rapport. Den indgåede aftale mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti taget i betragtning har DOF valgt i det følgende at kommentere lovudkastene under hensyntagen til at amterne/regionerne i realiteten nedlægges for så vidt angår natur- og miljøopgaverne.

Lov om naturbeskyttelse

Forslaget til ændring af lov om naturbeskyttelse vil medføre en uheldig opsplitning af den faglige viden i natur- og miljøforvaltningerne i de 14 amter, når de splittes op på ca. 100 kommuner.

Indsatsen for at redde de mange beskyttede arter og naturtyper i Danmark kræver specialviden, og den vil mangle i de meget små og dermed snævre faglige miljøer, der vil være i kommunerne. Alle kommuner vil have forskellige naturtyper, men ofte kun én eller ganske få lokaliteter med en af de sjældne naturtyper, og de vil ikke have ekspertise på alle naturtyperne. Det vil svare til, at man pålagde alle landets sygehuse at foretage alle typer af operationer vel vidende, at der kun findes læger og faglige miljøer, der har den fornødne viden og erfaring inden for nogle få typer af operationer.

Kommunerne har i modsætning til amterne meget store interesser i by- og erhvervsudvikling og opkøber ofte arealer til disse formål. Da der ofte vil være en direkte modstrid mellem naturbeskyttelsesinteresser og by- og erhvervsudviklingsinteresser, vil resultatet være en forringelse af naturbeskyttelsen.

DOF anbefaler på den baggrund, at regionerne overtager amternes opgaver i naturbeskyttelsesloven. Herved vil man kunne styrke de faglige miljøer omkring naturbeskyttelsen, sikre et fortsat højt vidensniveau i naturbeskyttelsen, sikre et højt beskyttelsesniveau for naturen samt opnå yderligere stordriftsfordele i naturbeskyttelsen.

Der er et særligt problem i forhold til de afgørelser som kommunerne fremover skal kunne træffe uden at orientere andre. Det drejer sig fx om udpegning af arealer omfattet af bl.a. § 3. Disse afgørelser kan ikke påklages, og på grund af kommunernes interesser i by- og erhvervsudvikling, må det frygtes at en lang række afgørelser vil være til skade for naturen og miljøet. Det manglende offentlige indsigt og klagemulighed for fx DOF er et særligt problem i den forbindelse.

Kommunerne ejer i langt højere grad end amterne selv § 3 arealer og vil derfor i langt højere grad end amterne skulle give sig selv dispensationer. Erfaringerne viser, at kommunerne giver langt flere dispensationer end amterne, når de overtager deres sager, og det vil uden tvivl også ske i naturbeskyttelsessager.

Lovforslaget bemyndiger ministeren til at beslutte, at ministeren skal høres, inden kommunerne kan dispensere fra fortidsmindebeskyttelseslinien. Baggrunden for denne bemyndigelse må skyldes tvivl om, hvorvidt kommunerne er i stand til at varetage de hensyn, der skal varetages i henhold til fortidsmindebeskyttelseslinien. Men denne tvivl må gælde alle dispensationer fra naturbeskyttelsesloven og ikke kun fortidsmindebeskyttelseslinien dvs. også den beskyttede natur, sten- og jorddiger og bygge- og beskyttelseslinierne.

Ifølge forslaget § 19a overtager kommunerne fra amterne forpligtelsen til at gennemføre de foranstaltninger, som fremgår af Natura 2000-planen (Vandrammedirektivet samt Habitat- og Fuglebeskyttelsesdirektivet). Det bliver således kommunerne, der skal iværksætte de foranstaltninger, der er nødvendige for

- at undgå forringelse af naturtyper og levesteder for arter, som området er udpeget for,
- at undgå betydelig forstyrrelse af arter, som området er udpeget for, og
- at sikre eller genoprette naturtypernes eller arternes bevaringsstatus.

For at kunne iværksætte disse foranstaltninger, er det nødvendigt med et stærkt fagligt miljø, og det forhindrer man ikke ved at flytte opgaven ud til ca. 100 kommuner.

Erfaring og viden om de mange forskellige naturtyper kan ikke ske i ca. 100 kommuner, da der er et stort antal naturtyper, der kræver specialiseret pleje.

Der er oplagte stordriftsfordele ved at stå for naturplejen på 10.000-50.000 ha end på 1.000-5.000 ha. Hvor amterne i dag højst kan have 14 forskellige standarder, vil der i fremtiden kunne være op mod 100 forskellige standarder.

DOF anbefaler på den baggrund, at det bliver Skov- og Naturstyrelsen, der overtager amtens forpligtelser efter § 19a.

Lov om Tøndermarsken

Specielt hvad angår Lov om Tøndermarsken finder DOF det særdeles problematisk og i strid med naturbeskyttelseshensynene, at kompetencen nu forslås overført til Tønder Ny-kommune. Nyligt er administrationen af loven overført fra staten til amtet. Da kommunen er ejer af en betydelig del af Tøndermarsken må det frygtes at der bliver en uheldig sammenblanding af lokale landbrugsinteresser og overordnede nationale og internationale beskyttelseshensyn. DOF's erfaring siger, at de lokale myndigheder og ejerne alene ikke har kunnet varetage de overordnede hensyn i forbindelse med beskyttelse af Tøndermarsken.

Lov om miljømål m.v.

DOF er tilfredshed med at de hidtidige 14 vanddistrikter reduceres til 4 vanddistrikter, og at miljøministeren bliver vanddistriktsmyndighed, da det giver bedre muligheder for at gennemføre en sammenhængende planlægning og beskyttelse af vandmiljøet.

Det er imidlertid ikke hensigtsmæssigt at det bliver de ca. 100 kommuner, der kommer til at stå for udarbejdelsen og gennemførelsen af handleplanerne i henhold til vandplanen og Natura 2000-planen. Det er alt for små enheder til at sikre et højt fagligt niveau og stordriftsfordele ved gennemførelsen af planerne.

DOF anbefaler på den baggrund, at udarbejdelsen og gennemførelsen af handleplanerne overføres til regionerne eller alternativt til en regional institution under Miljøministeriet.

Med venlig hilsen

Dansk Ornitologisk Forening
BirdLife Danmark

Knud N. Flensted
Biolog

FLID
Foreningen af Lystbådehavne
I Danmark

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Brøndby, den 7. januar 2005

Høringssvar vedr.:

"Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område"

Dansk Sejlunion (DS) og Foreningen af Lystbådehavne I Danmark (FLID) skal hermed komme med fælles kommentarer til lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på miljøområdet:

Vedr. lov om beskyttelse af havmiljøet

I forbindelse med Lov om beskyttelse af havmiljøet indebærer lovforslaget jf. §26, at kommunalbestyrelserne overtager amtsrådenes beføjelser til at meddele tilladelse til og føre tilsyn med dumpning af optaget havbundsmateriale (klapning).

DS og FLID har blandt vore medlemmer konstateret, at reglerne i den gældende bekendtgørelse, der er fra 1986, om dumpning af optaget havbundsmateriale er upræcise, forældede og mangelfulde.

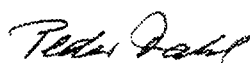
Vore havne og sejlklubber oplever derfor en forskelsbehandling fra amt til amt f.eks. i forhold til de kriterierne, der gives klaptilladelser efter samt til prøvetagning.

DS og FLID frygter, at denne uensartede behandling øges med antallet af myndigheder og skal derfor opfordre til, at bekendtgørelsen revideres, så kommunerne får præcise regler at udøve deres beføjelser efter.

Med venlig hilsen

Foreningen af Lystbådehavne I Danmark /

Dansk Sejlunion

Peder Dahl
Formand

Jesper Højenvang
Miljøkonsulent
Tlf. 4326 2190
E-mail: jesper@sejlsport.dk

DANSK SKOVFORENING

Amalievej 20
1875 Frederiksberg C

Telefon 3324 4266
Telefax 3324 0242

Giro: 9 00 19 64
CVR-nr.: DK 591 985 13
E-mail: info@skovforeningen.dk

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K

07-01-2005

Vedr.: Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Med skrivelse af 1. december fremsendte departementet en række lovforslag, idet departementet samtidig udbad sig Skovforeningens kommentarer hertil senest den 7. januar 2005.

Skovforeningen skal i det efterfølgende alene fremkomme med tekniske kommentarer/spørgsmål til det fremsendte materiale, idet der for størstedelens vedkommende er tale om konsekvensrettelser i forhold til den valgte fremtidige kommunale struktur. Hovedvægten i Skovforeningens kommentarer lægges på planloven.

Planloven

Skovforeningen finder, at der i § 5j, stk. 4, nr. 1 sker en sammenblanding af eksisterende og fremtidige anlæg. Foreningen mener derfor, at ordet "har" bør erstattes af "vil have".

Foreningen savner endvidere i samme stk.'s nr. 2 en definition på "knudepunktsterminaler".

I forslaget til § 10a stk. 4-7 fastslås det, at regionsrådet i den regionale udviklingsplan skal redegøre for de handlinger, som regionsrådet **vil foretage** som opfølgning på udviklingsplanen. Hertil kan regionsrådet i **det omfang det er muligt** efter anden lovgivning yde økonomisk støtte til fremme af realiseringen, og regionsrådet kan **stille forslag** til kommune- og lokalplanlægningen.

Hvilke økonomiske muligheder har regionsrådet for at yde tilskud? Således kan regionsrådet ikke længere som amtsrådene efter reglerne i naturbeskyttelsesloven yde tilskud til konkrete projekters gennemførelse.

Med andre ord: Hvad er indholdet af regionsrådenes kompetencer og beslutninger ?

Skovforeningen skal endvidere foreslå, at regionsrådene i forbindelse med udarbejdelsen af de regionale udviklingsplaner bliver forpligtet til at indhente inspiration, ideer o.l. fra organisationer m.v. og at beskrivelsen af den ønskelige fremtidige udvikling af natur og miljø sker under hensyntagen til en fortsat erhvervsmulighed for de erhverv (jordbrug), der er afhængige af arealerne i deres produktion.

Skovforeningen skal af overskuelighedsgrunde foreslå, at der i udkastets §11a sker en opdeling mellem på den ene side konkrete områdeudpegninger og på den anden side de interessevaretagelsesområder, som områdeudpegningerne skal ske under hensyntagen til.

Efter forslaget § 11c skal kommunalbestyrelsen tilvejebringe rammer for indholdet af lokalplaner, som sikrer, at der er udlagt bynære arealer til kolonihaver. Skovforeningen mener, at det må være behovet, der er styrende for, hvorvidt der skal udlægges bynære arealer til kolonihaver, således at der ikke unødigt reserveres jordbrugsarealer til en anden anvendelse, hvis behovet herfor ikke er til stede. At de kommunale myndigheder skal medtage en vurdering af behovet kan derimod synes rimeligt.

Efter § 11 g, stk. 3 gælder pligten til at tilvejebringe et forslag til et kommuneplantillæg og herefter fremme planen ikke ved ønske om anlæg, der ikke kan opnå tilladelse efter § 35. Men efter § 35, stk. 2 kan tilladelsen efter § 35 først meddeles, når de fornødne bestemmelser i kommuneplanen er endeligt vedtaget og den fornødne lokalplan er offentligt bekendtgjort. Skovforeningen finder ikke, at disse bestemmelser tidsmæssigt hænger sammen.

I forslagene til §§ 29, 29a og 29 b benyttes begrebet "kan fremsætte indsigelse" efter Skovforeningens opfattelse med forskelligt indhold.

Således fastslås det i § 29 b, stk. 3, at uafklarede spørgsmål, hvor en kommunalbestyrelse har fremsat indsigelse afgøres af regionsrådet. Der er altså ikke i denne situation (§ 29,b) tale om en veto for kommunalbestyrelsens vedkommende.

Derimod må Skovforeningen opfatte den statslige myndigheds ret til at fremkomme med en indsigelse (§ 29) og regionsrådets ret til indsigelse (§ 29 a) som et reelt veto på trods af, at formuleringerne i de tre paragraffer er enslydende.

Skovforeningen finder endvidere ikke, at et regionsråd bør have en veto i relation til konkrete kommuneplaner, idet de regionale udviklingsplaner skal udarbejdes meget overordnet og ikke med henblik på en egentlig myndighedsforvaltning.

Naturbeskyttelsesloven

Efter § 35, stk. 6 kan miljøministeren tillade, at det hidtidige fredningsnævn færdigbehandler en verserende fredningssag – også i perioden efter sammensætningen af

et nyt fredningsnævn. Dette kan Skovforeningen støtte, da dette vil bidrage til at begrænse sagsbehandlingstiden for fredningssager.

Men da gennemførelsen af fredningssager ofte tager flere år, og fredningssager rejses jævnt fordelt over fredningsnævnenes funktionsperiode – og dermed kan der være sager, der er rejst umiddelbart før et nyt fredningsnævns funktionsperiode starter – bør forslaget § 35, stk. 6 forholde sig til, om tidligere fredningsnævns færdiggørelse af verserende fredningssager er tidsbegrænset eller bliver begrænset til en bestemt periode, hvorefter fredningssagen overgår til det nye fredningsnævn.

Hvis der fastsættes en sådan tidsbegrænsning bør forslaget samtidig forholde sig til et væsentligt spørgsmål, der har betydning for sagsbehandlingstiden: Skal fredningssager gå om, hvis repræsentationen i nævnene ændres under sagsbehandlingen? Med andre ord: Kan der *kun* afsiges en kendelse, hvis samtlige medlemmer alternativt disses suppleanter har deltaget i *hele* sagens behandling?

Skovforeningen skal i den anledning henvise til Naturklagenævnets forretningsordens bestemmelser, hvoraf det fremgår, at kun medlemmer, der har deltaget i tidligere drøftelser og besigtigelser, kan deltage i voteringen.

Skovforeningen lægger vægt på, at fredningssager afsluttes så hurtigt som muligt for at mindske ejernes usikkerhed om retstilstanden. Såfremt nye medlemmer af fredningsnævnene først skal besigtige arealerne og herefter sætte sig ind i en – måske meget kompliceret og stor – fredningssag, vil dette unødigt forlænge sagsbehandlingstiden. Uden garanti for, at fredningssagen overhovedet kan afsluttes i det nye fredningsnævns funktionsperiode.

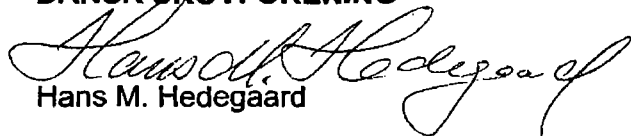
Dette fører til, at Skovforeningen skal anbefale, at rammerne for gamle fredningsnævns færdiggørelse af verserende fredningssager gøres rummelige, såfremt der indføres en tidsbegrænsning for de gamle fredningsnævns færdiggørelse af verserende fredningssager.

Når amtskommunerne udgår – og ikke erstattes af regionsrådene – i § 55, stk. 1, nr. 2 og 3, vil regionsrådene have vanskeligt ved at leve op til de intentioner, der ligger i planlovforslagets regler om regionrådenes tilskyndelse til en bestemt udvikling i kommunerne gennem ydelsen af tilskud.

Tilskudsmuligheden nævnes også i § 55a. Hvorledes skal disse finansieres?

Med venlig hilsen

DANSK SKOVFORENING

Hans M. Hedegaard

Fra: Anna-Kathrine Hauborg [akh@dvl.dk]

Sendt: 7. januar 2005 11:51

Til: 'mim@mim.dk'

Cc: 'Maiken Holst'; 'Klaus Groos'

Emne: Høring over udkast til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse

Høring over udkast til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse (Udmøntning af kommunalreformen)

Miljøministeriet har i et brev af 1. december 2004 (j.nr. D 001-0006) anmodet bl.a. Dansk Vandrelaug om eventuelle bemærkninger til et antal lovforslag i forbindelse med kommunalreformen.

Dansk Vandrelaug vil for sit vedkommende begrænse sig til bestemmelserne om offentlighedens adgang til naturen i naturbeskyttelseslovens kapitel 4. Det vil sige § 1, nr. 10, 11 og 12, i lovudkastet.

Vi må imidlertid konstatere, at det ligger uden for vores muligheder at vurdere, om kommunalbestyrelserne realistisk vil være "klædt på" til at håndtere de afgørelser om offentlighedens adgang, som i dag ligger hos amtsrådene. Dansk Vandrelaug lægger derfor vægt på, at kommunalbestyrelsernes afgørelser ifølge lovens § 78 vil kunne indbringes for Naturklagenævnet.

Specielt med hensyn til nedlæggelse af veje og stier efter lovens § 26 a finder Dansk Vandrelaug dog, at reformens omfordeling af opgaverne nødvendiggør følgende ændringer:

Når ejeren har indsendt meddelelse om at ville nedlægge en vej eller sti, skal kommunalbestyrelsen så hurtigt som muligt offentliggøre meddelelsen i dagspressen og eventuelle lokalaviser samt videresende meddelelsen til Danmarks Naturfredningsforening, Friluftsrådet og Dansk Vandrelaug. Fristerne på 4 uger i § 26 a, stk. 1 og 2, skal regnes fra offentliggørelsen.

Med venlig hilsen

Maiken Holst
Landsformand

DanskVandrelaug
Kultorvet 7
1175 København K
Tlf. 3312 1165
e-mail: dvl@dvl.dk

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K

Modtaget i departementet

6. december 2004

- 7 JAN. 2005

Deres sagsnr.:
D 001 0006

Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på råstofområdet. Forslag til Lov om ændring af lov om råstoffer

Miljøministeriet har den 1. december 2004 sendt lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område herunder råstofloven i høring.

Foreningen af Danske Grus- og Stenindustrier havde gerne set at hele kompetencen på råstofområdet bliver placeret hos staten. Den offentlige medarbejderstab, som forestår kortlægning, planlægning, godkendelse og tilsyn i dag er cirka 50 personer ansat i amterne og Skov- og Naturstyrelsen. For at sikre en høj faglig kompetence bør disse få ressourcer i fremtiden placeres på så få geografiske enheder som muligt.

Råstofplanlægning er som nævnt i bemærkningerne til lovforslaget en statsopgave, fordi der til råstofplanlægningen knytter sig væsentlige nationale interesser. Det samme kan man sige om selve råstofgodkendelsen. Det er af national interesse, at der gives tilladelse til råstofindvinding på vilkår som gør det praktisk og økonomisk muligt at indvinde råstofferne. Det taler for, at godkendelse og kontrol også lægges i statsligt regi. Råstofindvinderne vil ikke have fordel af en kommunal indgangsdør.

De kommunale enheder vil have vanskeligt ved at få prioriteret råstofforsyning i forhold til andre interesser, hvilket kan betyde, at der vil være risiko for, at der vil blive givet råstoffilladelser med vilkår som gør det praktisk og økonomisk umuligt at indvinde råstoffer. Samtidig er råstofindvinding en økonomisk belastning for kommunerne i forbindelse med vejanlæg og vejvedligehold. Kommunerne har således kun udgifter forbundet med råstofindvindingen, og ingen indtægter fra regioner eller stat som kan modsvare omkostningerne. Det lokale engagement og ansvar omkring opgaveløsningen kan blive umulig at få skabt.

Med ovennævnte argumentation kunne det foreslås, at man indenfor den politiske aftale foreslår at staten er ansvarlig for den samlede råstofsagsbehandlingen i hele Danmark. Medarbejderne placeres centralt, regionalt og kommunalt. De regionale medarbejdere får til opgave at kortlægge og udarbejde råstofplaner, som er i overensstemmelse med de regionale udviklingsplaner, og de kommunalt placerede medarbejdere varetager

tilladelses- og kontrolarbejdet, således at råstofudnyttelsen gennemføres koordineret med den kommunale byudvikling, erhvervsudvikling og infrastruktur. Det kunne åbne mulighed for, at enkelte medarbejdere bliver ansvarlige for flere kommuner, og de landsdækkende råstofvirksomheder kan få tilknyttet faste sagsbehandlere uafhængigt af kommunegrænserne på linie med de tanker, der er for miljøgodkendelse.

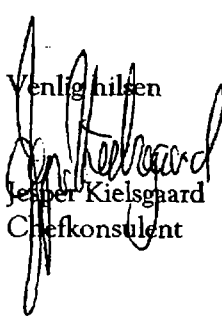
Til det konkrete forslags enkelte paragraffer.

- Det første vedrører erhvervets muligheder for at fremkomme med input til regionernes råstofplan. I § 6a bør efter kommunalbestyrelserne indføjes "...og råstofbranchens virksomheder". Vi er her i en idefase, og vores erfaringer fra nogle amter har vist, at erhvervets aktive medspil har givet en god og kontinuert planlægningsproces i de enkelte amter. Som nævnt i indledningen bør staten styre råstofplanlægningen mere detaljeret for at sikre råstofressourcer over hele landet. Som ny paragraf bør indføres krav til Miljøministeren om at udarbejde en overordnet råstofstrategi med udgangspunkt i den gennemførte kortlægning.
- Det andet vedrører muligheden for at afvige fra råstofplanen. Vi ser eksempler på, at amterne i dag ikke tillader, at en råstofressource udnyttes fuldt ud, hvis den strækker sig ud over de matrikler, som er medtaget i råstofplanens graveområder. I lovforslagets § 5 stk. 5 gives kommunen mulighed for at udvide graveområdet efter høring af regionsrådet. Denne mulighed bør udvides, så råstofindvinderen får mulighed for at få udvidet graveområdet efter direkte ansøgning. Kommunens mulighed for at modsætte sig tilladelsen skal kun kunne ske med de samme muligheder, som kommunen har ved den normale råstofplanlægning.
- I bemærkningerne til loven bør det fremhæves, at der via den nye planlægningsproces tilstræbes en forøget kontinuitet i råstofkortlægning og at der skal foretages en detaljeret interesseafvejning inden udarbejdelsen af råstofplanerne. Erfaringen fra det nuværende politiske arbejde omkring råstofplanlægningen har vist, at nogle amter har undladt at kortlægge og udlægge arealer til råstofindvinding uden samtidig at have sikret sig råstofressourcer fra naboamterne. Andre har udlagt arealer symbolsk ved at vælge arealer som ikke er lønsomme efterfølgende at indvinde, men det pågældende amt har med udlægningen opfyldt lovens krav.

I udkastet til råstoflov § 6 a stk. 4 får kommunerne mulighed for at nedlægge veto, hvis man er uenig i, at et forslag til graveområde eller interesseområde skal udlægges til råstofindvinding. Derved fastholdes den lokale mulighed for at undgå råstofindvinding. Det er ikke rigtigt - som det hævdes i bemærkningerne - at bestemmelsen svarer til planlovens § 28. I det gældende regionplansystem er der ingen tilsvarende vetoret for kommuner, kun for staten (i forhold til amternes og kommunernes planlægning) og for amter i forhold til den kommunale planlægning. Den nyopfundne vetoret for kommuner i dette lovudkast vil give dem en meget afgørende indflydelse på bekostning af erhvervet. Hidtil har kommunerne kun haft en almindelig ret til at gøre indsigelse. Det foreslås derfor, at kommunerne fastholder den nuværende indsigelsesret og ikke opnår vetoret.

- Kommunerne har som nævnt ingen incitamenter til at fremme råstof erhvervet lokalt. Derfor bør det af bemærkningerne til loven udtrykkeligt skrives, at udtrykket "kommunalbestyrelserne er bundet" betyder, at de er forpligtet til at meddele tilladelse på normale vilkår, når der søges om indvinding i et område, som er omfattet af indvindingsplanen. Ved "normale vilkår" forstås de vilkår, som hidtil har været praktiseret af amterne i overensstemmelse med Skov- og Naturstyrelsens Vejledning 182/1999. Det bør også nævnes, at Dansk Industri ønsker at medvirke i forberedelsen af det kommende kvalitetssikringsarbejde, som skal medvirke til ensartet sagsbehandling fra kommune til kommune.
- For at fremhæve regionsrådets kompetence til at udlægge graveområder og råstofinteresseområder foreslås et nyt § 10 stk. 3 indsat, med fx følgende ordlyd: "Der kan ikke fastsættes sådanne vilkår, at der varigt eller i en periode sker båndlæggelse af råstoffer, som er forudsat indvundet i henhold til regionsrådets indvindingsplan."
Bestemmelsen skal stoppe eventuelle misbrug af den meget frie adgang til at stille vilkår, herunder navnlig vilkår, hvor kommuner lader byudviklingsinteresser gå forud for den råstofinteresse, som ifølge regionsrådets plan skal nyde fortrin. Formuleringen af forslaget skal også stoppe kommuner, som mener sig berettiget til at pålægge erhvervet en tidsfølgeplanlægning. Der ligger allerede i den eksisterende planlægning - sondringen mellem graveområder og råstofinteresseområder - en tidsplanlægning, og der bør af hensyn til mulighederne for konkurrence i erhvervet ikke indføres yderligere restriktioner.
- Råstofindustrien indretter sine investeringer og langsigtede planlægning i tillid til den offentlige råstofplanlægning, arealer erhverves for store beløb, råstofkortlægning udføres, graveaftaler indgås, markedsanalyser udføres - alt dette sker, ofte meget længe, før en egentlig indvinding kommer på tale. I de tilfælde hvor der forekommer regionplanrevision i tiden mellem en råstofvirksomheds erhvervelse af et areal med råstoffer, og tidspunktet for påbegyndelse af udnyttelsen af råstofferne, så kan virksomheden risikere at arealet tages ud af regionplanen. For at sikre lodsejer og råstofvirksomhed mod store økonomiske tab foreslås indført en ny § 6a, stk. 9, i den reviderede råstofloven med følgende ordlyd: "Hvis et areal, der i hidtidig planlægning har været udlagt til råstofindvinding, udlægges til andet formål, skal der ydes erstatning for foretagne investeringer med henblik på råstofindvinding eller meddeles en frist på mindst 10 år til at nyttiggøre sådanne investeringer. Erstatningssager efter denne bestemmelse behandles efter de regler, der er nævnt i lov om planlægning § 50."

Venlig hilsen

Jesper Kielsgaard
Chefkonsulent

Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 Kbk. K

Skanderborg, den 6. januar 2005

sv/cv/ab

Udvalgte lovforslag til udmøntning af kommunalreformen, ministeriets j.nr. D 001-0006

Dansk Vand- og Spildevandsforening, DANVA, takker for modtagelsen af de talrige forslag til lovændringer. Da høringsfristen er ca. 1 måned hen over jul og nytår – sætter dette sine begrænsninger i vore muligheder for at gå i dybden med alle forslagene.

I det følgende vil vi fokusere på de faglige udfordringer som opstår for berørte. I og med at der i forslagene enkelte steder er forslag om præciseringer og udbedringer – som ikke har relation til kommunalreformen – tillader vi os også at give bemærkninger af denne karakter.

DANVA er en organisation, som varetager medlemmernes interesser mhp. at fremme en stabil og effektiv vand- og kloakforsyning på et højt kvalitetsniveau og på et for miljøet bæredygtigt grundlag. Vore medlemmer består hovedsageligt af følgende grupper; offentlige og private almene vandforsyninger, kommunale kloakforsyninger, kommuner og personlige medlemmer.

Foreningen har mange års erfaring med at se regelsæt m.v. i dels forsyningernes dels myndighedernes perspektiv. Vi er bekendt med, at der er taget de indledende tiltag i forhold til at danne et udvalg, som skal forholde sig til indholdet i et kvalitetssikringssystem, som faglig backup for kommunerne. Efter vor opfattelse vil DANVA være en kvalificeret og nødvendig deltager af et sådant udvalg, og vi har et ønske om at blive involveret i dette arbejde. Vore forsyninger vil blive berørt ved udøvelsen af kvalitetssikringssystemet og de kommunale sagsbehandlere, som søger foreningens rådgivning qua deres kommuners medlemskab af foreningen, vil være i den direkte målgruppe for det omtalte kvalitetssikringssystem.

Under alle omstændigheder er det foreningens opfattelse, at DANVA er lige så berettiget til en udvalgspost som eksempelvis DN, landbruget og industrien – når emnet er vand. DANVA vil anmode om en respons på ovenstående ønske.

Foreningen har igennem talrige år haft rådgivning og kursusaktiviteter, som understøtter kvaliteten i myndighedsudøvelsen i kommunerne. DANVA er således selvsagt interesseret i at være en aktiv partner i et kommende kvalitetssikringssystem.

Vandforsyningsloven

Generelle bemærkninger

Vi vil foreslå, at der i loven sker en konsekvent rettelse af "Miljø- og Energiministeren" til "Miljøministeren".

Der vil komme store udfordringer for kommunalbestyrelserne i forhold til at sikre, at det faglige grundlag er til stede forud for beslutningerne. Kommunerne skal til at arbejde med helt nye fagområder og sikre en multidisciplinær tilgang til beslutninger, som vil udfordre medarbejdere, ledelsen og de kommunale politikere. Det er oplagt, at der skal arbejdes bevidst med faglig opbakning, idet de integrerede faglige miljøer i amterne, som hidtil har taget sig af disse opgaver vil blive opsplittet.

Der vil tillige komme store udfordringer, som har relation til, at kommunalbestyrelsen skal forvalte mange hensyn herunder forsyningsmæssige, natur- og miljømæssige samt erhvervs-mæssige interesser. Det skal i den forbindelse også erindres, at mange kommunalbestyrelser har rollen som tilsynsmyndighed og bestyrelse for de offentlige almene vandforsyninger – samtidig med der også kan være private almene vandforsyninger i kommunen. Endvidere kan der opstå situationer, hvor en kommunalbestyrelse har beslutningskompetencen på et område, som angår forsyningsforhold i andre kommuner. I flere af disse situationer er det de almene forsyninger i nabokommunen som agerer/ansøger og ikke kommunalbestyrelsen i nabokommunen som agerer/ansøger (eksempelvis indvindingstilladelse, supplerende indsatsplaner).

Kommunalbestyrelsen får således udfordringer, som har tilknytning til forskellige roller (planlægger, tilladelsesmyndighed, indsatsmyndighed, generel tilsyns- og håndhævelsesmyndighed) i forhold til aktiviteterne i kommunen – uanset hvem der måtte udøve aktiviteten.

Taget i betragtning dels at der er megen af den vandrelaterede planlægning, som forudsætter et klart overblik over vandforsyningsforholdene i kommunerne, dels forureningspresset mod vandressourcen – bør der fokuseres på vandforsyningsplanerne. Forpligtigelsen til at udforme disse planer har eksisteret siden 1980'erne. Myndighedernes mulighed for at sikre dette og viljen til at forfølge dette krav – har varieret/varierer. Vi vedlægger en status fra 2002. Foreningen vil gerne foreslå, at det gøres obligatorisk, at kommunalbestyrelsen i hver valgperiode forholder sig aktivt til vandforsyningsplanen. Lignende regulering ses i planlovgivningen.

Som omtalt i lovbemærkningerne, vil der være behov for at ajourføre flere af bekendtgørelserne udformet med hjemmel i Vandforsyningsloven (VFL). Dette behov har også eksisteret før fremsættelsen af nærværende lovforslag – ikke mindst i forhold til bekendtgørelse nr. 2/1980.

Specifikke bemærkninger

§6

Delegation af kompetence fra ministeren til kommunalbestyrelsen. Se venligst de generelle bemærkninger om behovet for løbende ajourførte vandforsyningsplaner. I denne forbindelse vil det være værd at fastholde nogle af bemærkningerne i cirkulære nr. 64/1986 mhp. at kompetenceoverførslen giver kommunalbestyrelserne en ret – og ikke en pligt til at udøve den tildelte myndighed.

§8

Kompetencen til at udfærdige bekendtgørelser ser DANVA gerne tilknyttet en passus om, at ministeren kan fastsætte regler om, at myndigheder, grundejere, brugere samt *de almene vandforsyninger* skal inddrages i sagernes behandling. De almene vandforsyninger har ikke altid sammenfaldende interesse med de øvrige nævnte parter. Dertil kommer en tendens, hvor de kommunale almene vandforsyninger bliver udskilt af den kommunale forsyning. Endeligt kommer mulige udmeldinger fra "Servicetjekket" om dette emne.

§12

Vi vil foreslå, at der kommer en præcisering i lovteksten således, at når emnet er "vandforsyningerne i kommunen" – erstattes dette udtryk med "repræsentanter for de almene vandforsyninger som indvinder i kommunen". Dette er udtryk for dels en præcisering af teksten dels en hensyntagen til almene vandforsyninger, som måtte indvinde i andre kommuner end deres "hjemsted". En stor del af Danmarks befolkning bliver forsynet af regionale almene vandforsyninger – og disse forsyninger har et berettiget krav på at blive involveret.

Denne situation vil efter vor bedste vurdering ikke være dækket af stk. 2, som omtaler samarbejde mellem kommunalbestyrelser.

I lovbemærkningerne kan læseren blive i tvivl om, regionalrådet (RR) er en delmængde af begrebet "andre berørte myndigheder". Vi efterlyser en præcisering.

I lovbemærkningerne er der en frithængende sætning midt inde i afsnittet (nr. 6). Vi er enige i, at samarbejdet ikke er begrænset til at finde sted indenfor den enkelte region. Det ville være en hjælp for læseren – herunder de som skal forvalte loven, at emnet uddybes – evt. med bemærkninger i stil med vore, se vores 1. afsnit til §12.

Som vi læser ændringsforslagene, er det oplagt, at koordinationsfora får en øget betydning – i og med at alle relevante berørte parter kan samles og give in-put til kommunalbestyrelsen. Mhp. at hjælpe kommunalbestyrelsen med de nye udfordringer har vi bl.a. koordinationsfora. En reel hjælp og et effektivt samarbejde forudsætter efter vor opfattelse, at der er udformet retningslinier for arbejdet i disse fora. Dette kan gøres i en bekendtgørelse, som i givet fald muligvis kræver en særskilt hjemmel i VFL.

DANVA har centrale bemærkninger om koordinationsfora og samspillet mellem VFL og Miljømålsloven, se venligst vore kommentarer til Miljømålsloven.

§13 og §52c

Indsatsplaner efter VFL kan blive finansieret via gebyrmidler (indvindingsgebyr), kommunale skattekroner eller vandforbrugernes bidrag/almene vandforsyninger.

DANVA har på vegne af de almene vandforsyninger flere gang gjort opmærksom på, at det er problematisk, at der ikke er klare krav til indholdet i regnskaberne for anvendelserne af gebyrerne med relation til dels VFL dels Miljømålsloven. Det er ikke tilfredsstillende, at der anvendes millioner af kroner – uden af regnskaberne er gennemskuelige.

Hvis styrelsens tilbageholdenhed i forhold til at udfærdige retningslinier/en bekendtgørelse har sammenhæng med, at styrelsen er af den opfattelse, at der ikke er nogen klar hjemmel dertil, vil vi gerne opfordre til, at anledningen bliver brugt til sørge for dette.

Det vil være en meget stor udfordring for kommunalbestyrelsen at sikre at opgaveløsningen ikke bliver dyrere end den hidtidige opgaveløsning – alt andet lige. Der er i amterne opbygget en ekspertise og koordineret viden, som kommunalbestyrelserne nu skal matche og bygge oven på.

Når det er sagt, synes det nærmest uundgåeligt at der skal flere midler til administration af gebyrerne – i og med at der skal foregå en administration i samtlige kommuner og i Miljøstyrelsen.

Det er givet, at der vil være indsatsområder fastlagt i vandplanen, som vil gå på tværs af kommunegrænser. Der vil således være behov for forhandling mellem kommunalbestyrelserne. Denne situation er ikke omtalt i §13 – og det kan hævdes, at situationen er dækket ind af VFL §4. Der er to umiddelbare udfordringer i denne forbindelse: Kendskabet til §4 skal øges – og risiko for store forsinkelser i indsatsarbejdet pga. uenighed. Det første kan klares ved at omtale §4 i lovbemærkningerne til §13 samt give relevante eksempler i lovbemærkningerne. Det andet kan sandsynligvis klares ved at erindre emnet i forbindelse med ajourførelsen af Indsatsplan-bekendtgørelsen.

Det er naturligvis i de almene vandforsynings interesse, at kommunalbestyrelsernes §13-arbejde er fagligt velbaseret og indeholder prioriteringer og tidskrav, som er rimelige. Dette er en oplagt interesse, da de almene vandforsyninger betaler til §13-indsatsplanlægningen via gebyrerne – og tilmed er eneste reelle finansieringskilde, når det gælder indsatsplanlægning efter §13a (supplerende indsatsplanlægning).

Det ville være ønskeligt, hvis der i lovbemærkningerne også blev omtalt relationerne til de kommunale handleplaner udarbejdet efter Miljømålsloven jf. udsendt udkast.

§13b

Mhp. at initiativrige kommunalbestyrelser og andre ikke oplever, at afklaringer af uenigheder trækkes i langdrag, er der efter vor opfattelse behov for fastsættelse af tidsgrænser i relation til forhandlinger efter stk. 1, 4 og 5.

Det må antages, at begrundelsen omtalt i stk. 3 skal være saglig. Det vil være unødige brugte kræfter, hvis forhandlingsprocessen og mæglingsforsøget vil være baseret på noget, som ministeren afslutningsvis vurderer ikke er baseret på en saglig begrundelse. Dette taler også for, at der opstilles rimelig klare tidskrav til forløbet beskrevet i §13b.

Alle parter har interesse i, at RR's mæglerrolle afklares bedre.

Vi vil foreslå, at der i sidste punktum i stk. 1 står "kommunalbestyrelserne" frem for mellem "parterne". Begrebet "parter" indicerer noget andet – i og med at der også er andre aktører med relation til indsatsplanerne.

Vi foreslår, at der sker en præcisering i 1. sætning i stk. 6, således at der står "... at kommunalbestyrelsen, *hvor vandet indvindes*, har modtaget ..."

Som tidligere omtalt, er der store dele af den danske befolkning, som får deres vand via regionale forsyninger (eksempelvis Esbjerg, København og omegn). Dette faktum sammenholdt med den kendsgerning, at de supplerende indsatsplaner (§13a) af kommunaløkonomiske hensyn finansieres af de almene vandforsyninger, taler for, at der skal udvises særlige hensyn til de regionale forsyninger. Det vil således være vort forslag, at der igangsættes en forhandling og/eller mægling m.v., når der aktuelt er tale om regionale indvindings- og beskyttelseshensyn.

En aktiv miljøminister vil ganske vist kunne anvende landplandirektiver, jf. VFL §15. Men af hensyn til at sikre ejerskabet og dialogen mellem de direkte berørte vil en proces, som beskrevet ovenfor, være en mulig fornuftig løsning.

Vi må pege på, at det vil være en meget stor udfordring for en kommunalbestyrelse at forholde sig til en indsatsplan fra en almen vandforsyning med hjemsted uden for kommunen. Specielt hvis den måtte indeholde forslag til foranstaltninger, som den pågældende kommunalbestyrelse finder for vidtgående sammenholdt med lokale – måske erhvervsmæssige - interesser.

§13c

I den gældende lovgivning kan der i en amtslig indsatsplan besluttet foranstaltninger, som kommunalbestyrelsen, så vidt vi kan vurdere, ikke har fået tildelt kompetence i forhold til. Se venligst lovbemærkningerne til L56/1998. Vi tænker bl.a. på Jordforureningsloven og Råstofloven, men der er måske også andre.

Hvis dette er korrekt, er der umiddelbart færre strenge at slå på i beskyttelsesarbejdet, medmindre at de myndigheder, som har fået tildelt de nævnte kompetencer, også skal lægge den vedtagne indsatsplan til grund for deres beslutninger.

Det vil sige, at når samme beskyttelsesniveau og muligheder skal bestå efter kommunalreformen, så skal der i lovgivningsarbejdet tages hensyn til ovenstående. Lad os straks bemærke, at emnet kan være dækket ind af lovforslag, som vi ikke har nået at forholde os til.

§13d

Vi har et lille forslag til præcisering i forhold til det nye stk. 2: "... meddele indholdet af den påtænkte aftale til kommunalbestyrelsen i den kommune, *hvor vandet indvindes*".

§14

Se venligst vor generelle bemærkninger til VFL.

Det er bydende nødvendigt af hensyn til kommunalbestyrelsernes vigtige arbejde med vandforsyningsplaner, at den gamle bekendtgørelse (nr. 2/1980) og tilhørende cirkulære ajourføres. En ny vejledning om emnet, som afløser den gamle fra 1979, vil heller ikke være malplaceret. I denne forbindelse er det vor vurdering, at reglerne for delplaner og deres vedtagelse med fordel kan gøres mere fleksible end det er tilfældet i dag.

Disse nye retningslinier ville tilmed kunne tage afsæt i de seneste års praksis fra Miljøklagenævnet.

Taget i betragtning at RR forudsættes involveret i koordinationsfora, jf. §12, og at RR har en aktiv rolle i forbindelse med såvel vandplaner som indsatsplaner, vil det være relevant, at RR får tilsendt vandforsyningsplanerne.

Da det er ministeren, som har fået kompetencer efter kap. 6 og 8, er der også givet ministeren et overordnet ansvar for, at de forskellige kommunale vandforsyningsplaner ikke strider mod hinanden. VFL §4 vil i princippet kunne sikre, at kommunalbestyrelserne inddrager hinanden. Da ministerens overordnede ansvar ikke skal fremgå eksplicit af §§14 og 14a, er det nødvendigt for alle parter, at dette fremgår af lovbemærkningerne mv. Den mest direkte måde at gøre opmærksom på emnet er at henvise til §4 i de relevante paragrafer.

§20

Da vi kan frygte, at læseren med lethed overser ordet "herunder", som er tiltænkt som en eksemplificering, vil vi foreslå, at der eksplicit i lovbemærkninger står, at der ikke tilsigtes en ændring af de situationer, hvor der er behov for tilladelser. Hovedreglen er således fortsat, at al indvinding af grund- og overflade vand skal have tilladelse, jf. §18 stk. 2. Der er nemlig fortsat behov for et overblik over indvinding af vandressourcen både af hensyn til VFL og til Miljømålsloven.

Det vil være en udfordring for tilladelsesmyndigheden at forholde sig alle relevante hensyn:

- Kommunalbestyrelsen kan evt. have en offentlig vandforsyning.
- Der kan være private almene vandforsyninger i kommunen, som ønsker indvinding.
- Der kan være almene vandforsyninger uden for kommunen, som ønsker indvinding.
- Der kan være erhvervs- og landbrugsinteresser i og uden for kommunen, som ønsker indvinding.
- Der skal tages hensyn til naturtilstanden i kommunen. Recipienter har ligeledes behov for vand.

Det er vor bedste vurdering, at der vil være behov for en tilpasning af Bekendtgørelse nr. 3/1980. En tilpasning med afsæt i kompetencefordelingen og i de forskellige planer, som er aktuelle for sagsbehandlingen.

§21

Udbedring af vandforsyningsanlæg er et emne af interesse for såvel enkeltindvindere som almene vandforsyninger. Det vil være en udfordring for ministeren at give kraftige signaler/vejledninger mhp. at den nationale opfattelse fortsat er, at vort drikkevand skal være baseret på rent grundvand med en absolut begrænset/ingen behandling – og at det bør være grundlaget for kommunernes myndighedsbehandling. Vi tillader os i den forbindelse at gøre opmærksom på Vandrammedirektivets artikel 7 stk. 3.

§22 stk. 4

Er det vandområdedistriktmyndigheden, som ligger inde med de informationer, som skal anvendes i forbindelse med sagsbehandlingen af indvindingstilladelserne?

§29

Det vil være vort forslag, at begrebet "vandværk" erstattes med begrebet "almen vandforsyning".

Umiddelbart kan vi ikke følge beskrivelsen i lovbemærkningerne om nødvendigheden af amternes godkendelse, se 3. og 4. sætning i lovbemærkningerne. Så vidt vi kan forstå cirkulære nr. 82/1986 og §23 i Bekendtgørelse nr. 3/1980, kan kompetencen overføres til kommunalbestyrelsen for så vidt angår stk. 1-3 – forudsat en godkendt vandforsyningsplan.

Vi finder det bemærkelsesværdigt, at kommunalbestyrelsen ikke fremover i en §29 stk. 3 sag kan forholde sig til tilslutningsvilkår – på samme vis som i dag. Det er et nyttigt styringsredskab for myndigheden. Faren ved at fjerne dette styringsredskab er, at der kan være forbrugere, som vil kunne blive tvangstilsluttet på nogle ikke ideelle vilkår. Der er talrige almene vandforsyninger, som har godkendte takstblade, hvoraf fremgår, at tilslutningen skal være efter de faktiske omkostninger, og dette kan medføre en økonomisk byrde, som lokalpolitikere ikke finder rimelig i den givne situation.

Der skal ske en ajourførelse af Bekendtgørelse 3/1980 af hensyn til evt. nye delegationsmuligheder mellem ministeren og kommunalbestyrelsen.

§45

I de sager hvor kommunalbestyrelsen efter §29 stk. 3 påbyder tvangstilslutning af enkeltejendomme til eksisterende forsyninger – har det i praksis været anset som en fornuftig ting også at påbyde den almene vandforsyning at forsyne. Umiddelbart ligger denne kompetence i fremtiden hos ministeren. Dette skal parterne være opmærksomme på. Set fra vor side er det ikke hensigtsmæssigt med denne deling af opgaven.

§47

Ministeren er tillagt kompetence i forhold til udbygning af eksisterende almene vandforsyninger. Dette understreger ministerens behov for at få kendskab m.v. til de kommunale vandforsyningsplaner. Se vore bemærkninger til §14.

§48

Ministeren vil få store udfordringer i forhold til at kunne løfte opgaverne efter §48, hvorefter der kan påbydes kommunale og private samarbejder. Disse udfordringer kræver i det mindste (løbende) information for at kunne blive løftet i rette tid og på tilfredsstillende vis.

Det er endvidere foreningens opfattelse, at vandsamarbejder skal sikres en væsentlig større bevågenhed i lovgivningen for at større fælles opgaver omkring forsyningssikkerhed og grundvandsbeskyttelse skal kunne løftes i fremtiden. Dette skal fremgå eksplicit af lovgivningen. Endvidere bør det fremgå, at når lokale og/eller regionale forsyningsinteresser bedst kan løses via samarbejde – skal dette kunne påbydes. Det kan dernæst af lovbemærkningerne fremgå, at der kan være tale om såvel kommunale som private og privat/kommunale samarbejder.

§52

Se venligst vore bemærkninger til §13.

§53 stk. 3

Der er korrekt, at det må formodes, at RR ikke får behov for at støtte de almene vandforsyninger. Amternes kompetencer i forhold til forsyningspligt er flyttet til staten. Det ville derfor være ganske naturligt, at ministeren ligeledes fik mulighed for at støtte de almene vandforsyninger økonomisk ud fra de overordnede interesser, som ministeren er sat til at varetage.

I modsat fald vil det være en formel forringelse af branchens muligheder – og af myndighedens mulighed for at animere til en sammenhængende og planmæssig udbygget forsyning, som det fremgår af VFL's formål.

§55 og §76

Efter flere samtaler med ansatte i Miljøstyrelsen og granskning af begrebsanvendelsen i §55 og bemærkningerne i cirkulære nr. 82/1986, har vi følgende opfattelse af sammenhængen mellem §55 og §76:

- De kommunale regulativer skal efter gældende regler til stadfæstelse i styrelsen. Beslutningen om vedtagelsen af de kommunale regler har således været "indbragt" for rekursmyndigheden. Derfor giver det ikke nogen mening/unødigt ressourceforbrug, hvis der også kunne bringes en klage over §55 stk. 2.
- Det er derfor reelt kun regulativerne for de private almene vandforsyninger, som kan påklages til rekursmyndigheden.

Grunden til, at der er megen forvirring om rekursadgangen i forhold til §55 stk. 2 og 4, beror på anvendelsen af begrebet "indbringe" i §76. Det vil være vort forslag, at der med henblik på at præcisere den fremtidige retstilstand, anvendes ordet "påklage" i §76. Det vil sige, at der af retssikkerhedsmæssige grunde gives mulighed for at påklage såvel §55 stk. 2 afgørelser og §55 stk. 4 afgørelser.

Af hensyn til forbrugerne vil vi tillade os at understrege, at der også fremover er behov for ajourførte normalregulativer (vejledninger) fra Miljøstyrelsen. De må gerne indeholde markeringer af, hvor retningslinierne kan være udtryk for lokal politik.

§62 stk. 9

RR har ingen behov for at overtage kommunalbestyrelsens sager om kvalitetskrav til drikkevandet. Ministeren har til gengæld fået det overordnede ansvar for drikkevandskvaliteten, se lovbemærkningerne til §63 stk. 2. Det vil efter vor bedste vurdering være unødvendigt at afskære sig fra at kunne anvende den eksisterende §62 stk. 9.

Alternativet i §7 vil blot starte en diskussion af ordene "sager af vidtgående karakter".

§65

For at fremme forståelsen af tilsynet og de efterfølgende reaktionsmuligheder – vil det være udmærket med en bestemmelse i VFL i umiddelbar forlængelse af §65, som beskriver reaktionsmulighederne – i stil med §69 i Miljøbeskyttelsesloven. I den forbindelse ville det være belejligt med lovbemærkninger om kommunalbestyrelsens tilsynskompetence i forhold til de kommunale regulativer – og mulighederne for håndhævelse.

§84

I parallelopstillingen skal der nok i højre side stå §84 stk. 1 nr. 1 – frem for en henvisning til stk. 4 i samme bestemmelse.

Lov om betalingsregler for spildevand mv.

Generelle bemærkninger

De få ændringer lovforslaget lægger op til i forhold til den eksisterende lov, giver kun anledning til en enkelt bemærkning fra DANVA.

Det er vor vurdering, at forslaget ikke vil medføre nogen væsentlig ændring af områdets forvaltning, som den foregår i dag.

Specifikke bemærkninger

§9a

Vi formoder, at når der gives adgang til, at ministeren kan delegere sine beføjelser til en "styrelse eller tilsvarende institution", så tænkes der på en national institution under direkte nationalpolitisk kontrol. DANVA efterlyser med andre ord en præcisering af begrebet "tilsvarende institution".

Miljøbeskyttelsesloven

Generelt

Ændringerne som følge af kommunalreformen medfører et behov for revision af en række bekendtgørelser og i bekendtgørelser til udmøntning af en række bemyndigelser til Ministeren. DANVA ser frem til forhandlinger om udformning af disse og vil i det følgende kun give et par konkrete bemærkninger til lovteksten.

Forhandling med organisationer

Ifølge den gældende §11 består der en forpligtigelse for ministeren til at forhandle med landsomfattende erhvervs- og miljøorganisationer, de kommunale organisationer og andre berørte statslige myndigheder. Fremover vil "de kommunale organisationer" blive erstattet med ordene "Kommunernes Landsforening, regionerne i forening".

Efter vor opfattelse har §11 bl.a. til hensigt at involvere alle de landsomfattende interesseorganisationer, såfremt deres medlemskreds i væsentlig grad er berørt af kommende regler på Miljøbeskyttelseslovens område. Vi forventer, at den brede involvering fortsætter.

Der er flere organisationer, som organiserer kommuner – herunder nogle af deres mere snævre interesser. DANVA er som nævnt en organisation, hvor ikke alene forsyningerne som juridiske personer er medlemmer – men også kommunalbestyrelser. DANVA – og andre interesseorganisationer, som varetager specifikke kommunale interesser – vil antagelig være dækket af begrebet "landsomfattende erhvervs- og miljøorganisationer". Vi anmoder om en præcisering i lovbemærkningerne.

Betaling for beskyttelse af reserveressourcer – hvem skal betale?

§ 26 a kan fremover udelukkende anvendes af kommunalbestyrelsen til at pålægge rådhedsindskrænkninger som opfølgning på en indsatsplan vedtaget efter § 13 eller § 13 a i VFL.

Den nødvendige erstatning til de berørte lodsejere kan betales af kommunalbestyrelsen eller af de almene vandforsyninger, der har fordel af beslutningen. Her mangler der klare retningslinier for betaling for foranstaltninger, der har til formål at beskytte vigtige uudnyttede vandressourcer mod forurening, idet regningen ofte vil skulle sendes videre til forsyninger, der ikke er beliggende i den pågældende kommune.

Tilladelse til udledning

Så vidt vi kan forstå, vil kommunalbestyrelsen fremover skulle meddele tilladelse til udledning af spildvand fra de kommunale spildevandsanlæg/renseanlæg, se § 28 stk. 1 smh. stk. 2. Der vil her være en potentiel udfordring for kommunerne i forhold til at skulle meddele tilladelse til egne spildevandsanlæg. På den anden side skal staten som vandområdedistriktmyndighed udfærdige retningslinier for den ønskede vandkvalitet i henhold til Miljømålslovens krav om fastsættelse af miljømål og vandplaner. Udledningstilladelserne må nødvendigvis skulle udstedes mhp. at disse mål kan opnås.

Foreningen vil anmode om, at ovenstående – såfremt styrelsen er enige i vor udlægning – fremgår af lovbemærkningerne.

Planloven

Generelt

Planloven har ikke traditionelt været det lovområde, hvor DANVA har haft sit fokus. Arealanvendelsen er dog de seneste år kommet langt oftere frem på dagsordenen – i og med at de almene vandforsyninger bestræber sig på at producere drikkevand baseret på en uforurenet vandressource/grundvand.

Foreningen er ikke specialister på planområdet, men vor læsning af lovforslaget giver os anledning til at efterspørge præciseringer. Disse præciseringer vil efter vor opfattelse ikke kun have relevans for forsyninger med også for andre, som måtte blive berørt af de konkrete planer.

Indledningsvis vil vi nævne, at vi ser det som en meget stor udfordring for myndighederne m.fl. at sikre et behørigt hensyn i planarbejdet til de regionale, almene vandforsyningers interesser i andre kommuner. Som eksempel kan nævnes, at Københavns Energi i dag indvinder vand til Københavnsområdet i en lang række kommuner fordelt på flere amter. I fremtiden vil Københavns Energi være afhængig af de enkelte kommuners planlægning, hvilket kan indebære nedskæring af indvindingstilladelser og dermed en ringere forsyningssikkerhed i hovedstadsområdet. Dette giver anledning til, at ekstra overvejelser om indsigelsesmulighederne for andre end "nabokommuner" i et større omfang end forslaget lægger op til.

Landsplanlægning

Denne planlægning vil ske i form af landsplanredegørelser og kan meget vel have udmeldinger som angår arealanvendelse, som vore medlemmer har interesse i. Vi tillader os at foreslå, at udarbejdelsen af disse sker efter høring af landsomfattende organisationer, som repræsenterer interesser, som må blive berørt af den konkrete redegørelse.

Dette ville være i fin overensstemmelse med Århus Konventionen.

Regionale udviklingsplaner

Ved gennemlæsning af høringsmaterialet såvel lovbemærkningerne som de enkelte paragraffer får læseren ingen klar opfattelse af disse planers juridiske status. Det vil kun føre til usikkerhed og utilfredshed mellem de involverede parter, når eksempelvis indsigelsesretten ikke er bedre beskrevet.

Det kan også undre, at der ikke er nogen fast planperiode for udviklingsplanerne, mens dette findes for de kommunale planer.

Det vil endvidere være i udmærket overensstemmelse med Århus Konventionen, hvis planerne blev udarbejdet efter forudgående høring af offentligheden.

Kommuneplaner

Som vi læser lovforslaget vil nabokommuner have gensidig indsigelsesret over for kommuneplanerne. I forhold til kommuneplaner udarbejdet i Hovedstadsområdet vil der fremover være indsigelsesret for såvel nabokommuner som andre kommuner i dette område. Dette er i fin overensstemmelse med Århus Konventionen.

Som nævnt har de almene vandforsyninger en særlig interesse i arealanvendelsen. Endvidere vil såvel kloakforsyninger som de almene vandforsyninger have en interesse i evt. retningslinier for udbringningen af slam. Som det er i dag har amterne mulighed for at give retningslinier om udbringningen af slam i skovarealer.

Vi formoder, at de kommende kommuneplaner vil have konkrete udmeldinger af interesse for forsyningerne. Der vil uden tvivl også komme udmeldinger, som ikke alene har betydning for aktører i nabokommunerne. Forsyningernes interesse kan være baseret på et evt. ønske om supplerende indsatsplanlægning – eller på et ønske om at have indflydelse på udbringningen af slam. Hvis man ikke vil give forsyningerne indsigelsesmulighed, taler dette for - at relevante kommuner, som ikke nødvendigvis er nabokommuner - også får mulighed for at gøre indsigelse, hvis deres interesser på dette felt bliver berørt.

Statens og organisationers muligheder for at gøre indsigelser ved VVM-planlægning
Det foreslås i forslaget, at den overvejende del af VVM-planlægningen overføres til det kommunale område, mens enkelte anlægstyper varetages af staten. I en periode vil visse anlægstyper derudover også blive varetaget af staten. VVM-godkendelsessager er komplicerede og kræver udover faglig indsigt i de konkrete anlægstyper et overblik over forholdet til anden planlægning – herunder vandplanen. Der er derfor behov for en løbende vurdering af kvaliteten af VVM-planlægningen.

Staten får i forslaget en vetoret gældende i otte uger – dette synes som en meget kort frist til at gennemgå et stort antal plansager. I øvrigt bør det som opfølgning på Århus Konventionen indføres en pligt til elektronisk at sende planforslag til de relevante interesseorganisationer.

Miljømålsloven

Kommunalreformen indebærer, at staten overtager de nuværende opgaver med overvågning af vandmiljøet fra amterne. Staten får derudover opgaven med udarbejdelse af vandplaner fra amterne, mens kommunerne skal realisere de statslige planer ved udarbejdelse af kommunale handleplaner.

Regionsrådet får høringsret i forhold til de statslige vandplaner og skal koordinere kommunernes indspil til den statslige planlægning. Endvidere skal regionerne koordinere de kommunale handleplaner og mægle i tilfælde, hvor der opstår uoverensstemmelser i kommunernes handleplaner. Kan der ikke opnås enighed sendes planerne til afgørelse i staten.

Generelt

Overvågningen af miljøtilstanden bliver placeret i staten. De indsamlede data danner baggrund for udarbejdelse af vandplaner. Det skal sikres, at disse data er let tilgængelige for både regioner og kommuner til brug for udarbejdelse af indsatsplaner.

Det er positivt, at den overordnede vandforvaltning på planområdet sker på et overordnet niveau, for at sikre god miljømæssig forvaltning, da vandforurening har grænseoverskridende karakter. Denne indfaldsvinkel er imidlertid ikke at genfinde i lovforslaget, når vi taler indsatsplanlægningen.

Grænserne for de kommende regioner er således ikke sammenfaldende med vandoplandene. Det fremgår ikke af høringsmaterialet, hvordan regionernes koordinerende arbejde skal tage højde for dette forhold.

Forslaget om regionernes mæglerrolle i forbindelse med at koordinere kommunernes indsatsplan synes ikke specielt hensigtsmæssig, blandt andet fordi der ikke er tillagt regionerne nogen særlig kompetence og forbi processen herunder mæglingsperioden er ubeskrevet. Der synes at være et behov for yderligere overvejelser på dette felt.

Når ansvaret som vanddistriktsmyndighed overgår til staten, bliver de almene vandforsynings muligheder mindre for at påvirke dels målsætningerne dels prioriteringen af indsatsen. Specielt betyder dette, at de almene vandforsyninger ikke fremover får mulighed for at påvirke disse områder, da de i henhold til VFL nedsatte koordinationsfora fremover placeres i kommunerne – og ikke hos de myndigheder, som forestår den overordnede planlægning. Vi tillader os at gå ud fra, at det ikke var hensigten at begrænse vandforsyningernes medvirken på dette område, hvorfor vi ser frem til en drøftelse af, hvorledes problemet løses.

De beskrevne retningslinier og målsætninger for vandområderne i regionplanerne, vil være gældende indtil 2009, hvor de afløses af Miljømålslovens vandplaner. Det er af væsentlig betydning, at det nuværende ambitionsniveau, jf. regionplanerne, ikke forringes i forbindelse med udarbejdelse af vandplaner.

Overordnede betragtninger om vandplanen

En lang række beslutninger i den kommunale handleplan (og afgørelser efter anden lovgivning) kan kun træffes, såfremt vandplanen har et højt detaljeringsniveau. Som eksempel kan nævnes tildeling af markvandings-tilladelser, der skal træffes på baggrund af en samlet vurdering af grundvandsressourcens størrelse og forholdet til vandføring i berørte vandløb. Det må derfor indgå i vandplanen, hvor stor påvirkning af de enkelte vandløbsstrækninger, der er acceptabel. Desuden bør det præciseres, hvorledes denne påvirkning skal beregnes, således at vandløb, der krydser kommunegrænser eller er grænse mellem kommuner administreres ensartet.

Foreningen er forundret over, at forslag til vandplan opfattes som værende af en så overordnet karakter, at det kun har interesse for kommunalbestyrelser, og derfor ikke skal sendes til andre organisationer. Vand- og kloakforsyninger har i høj grad interesse for vandplanens prioriteringer og forslag til overordnede retningslinier, herunder den økonomiske analyse, hvorfor vi foreslår, at der udarbejdes regler for fremsendelse af disse forslag til forsyningerne. Alternativt kan der indføres en pligt til at kommunen drøfter behovet for indsigelser med forsyningerne i kommunen. Dette vil også være i tråd med Århus Konventionens intentioner om inddragelse af interessenter i beslutningsprocessen.

Århus Konventionens bestemmelser om inddragelse af berørte organisationer
Der bør som opfølgning på Århus Konventionen indføres en pligt til elektronisk at sende planforslag til de relevante interesseorganisationer.

Om ophævelser af bekendtgørelser

Det foreslås, at en række bekendtgørelser omhandlende statens fremtidige opgavevaretagelse ophæves, eksempelvis § 9 stk. 2 og § 21 stk. 2. Selv om det kan virke kunstigt at have bekendtgørelser vedrørende statens forvaltning af myndighedsfunktioner, så kan bekendtgørelser fremme gennemsigtigheden i den statslige administration. Endvidere vil en aktiv inddragelse af berørte parter under tilvejebringelsen af disse bekendtgørelser kunne give nyttige bidrag til den fremtidige administration.

Det bør derfor nøje overvejes, hvilke bekendtgørelser, der med fordel kan ophæves.

Kommunale handleplaner

En frist på otte uger for indsigelser mod kommunale handleplaner virker meget kort, og giver ikke nogen reel mulighed for forsyninger at udarbejde ændringsforslag. Såfremt man ønsker at opretholde denne frist, så bør forsyningerne inddrages i planlægningen på et tidligere tidspunkt.

DANVA finder, at der et klart behov for, at der også i de kommunale handleplaner skal ske refleksioner om de mest omkostningseffektive aktiviteter, som der reelt skal udføres i kommunen som opfølgning på vandplanen.

Om anvendelse af gebyrmidler

Der savnes klare regler for anvendelse af gebyrmidler i forhold til såvel § 35 i Miljømålsloven som § 52 c i VFL (se bemærkningerne til denne), hvorfor foreningen foreslår udarbejdelse af retningslinier for anvendelsen af gebyrmidler.

Om fuld klageadgang

I bemærkningerne til nummer 51 angives, at den fulde klageadgang opretholdes. Det må her menes, at der ikke ændres ved den hidtidige klageadgang. Med fuld klageadgang må menes en adgang til at påklage alle dele af vandplanen, hvilket netop ikke er tilfældet i selve lovteksten.

Med venlig hilsen

Anders Bækgaard

Antal godkendte vandforsyningsplaner, pr. november 2002 (version 2)

* Enkelte amter har oplyst, at få kommuner har 2. generationsplaner undervejs.

** Enkelte amter har oplyst, at der er kommuner med godkendte 2. generationsplaner

	Antal kommuner	Godkendte planer (10.95)	Godkendte planer (04.97)	Godkendte planer (12.00)*	Godkendte planer (11.02)**	"Snart godkendte" vandforsyningsplaner	Godkendte planer - som er ændret af hensyn til Regionplan 2001 og evt. amtslig indsatsplan	Antal godkendte amtslig indsatsplan?
Bornholms Amt	5	0	0	2	2	2	0	1 påbegyndt
Frederiksborg Amt	19	8	8	19	19	0	0	1 godkendt
Fyns Amt	32	20	272/max 25	29 + 2 delplaner	30 **	2	0	1 snart godkendt
Københavns Amt	18	0	3	4	16	2	0	1 påbegyndt
Nordjyllands Amt	27	14	18	22	23	1	0	0
Ribe Amt	14	9	9	11	11	0	0	0
Ringkjøbing Amt	18	9	13	16	17	1	0	0
Roskilde Amt	11	8	8	9	11	0	0	2 godkendte
Storstrøms Amt	24	20	21	22	22	2	0	1 snart godkendt
Sønderjyllands Amt	23	14	15	17	22	0	0	5 påbegyndte
Vejle Amt	16	8	10	13	16	0	0	4 påbegyndte
Vestsjællands Amt	23	4+2 delplaner	4+2 delplaner	8	8 + 3 delpl. ift. 1 kom.	2	0	0
Viborg Amt	17	5+1 delplaner	9	11	13	4	0	0
Århus Amt	26	16+1 delplan	17	26	26 **	0	0	4 påbegyndte
I alt	273	1442/max 142 samt 4 delplaner	1657/max 163 samt 2 delplaner	209 + 2 delplaner	236 + 3 delpl. ift. 1 kom	16	0	17 påbegyndte og 3 godkendte

De Samvirkende Invalideorganisationer

Kloverprisvej 10B · 2650 Hvidovre · Tlf.: 36 75 17 77 · Fax: 36 75 14 03 · dsi@handicap.dk · www.handicap.dk

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K.

Modtaget i departementet

7 JAN. 2005

Den 6. januar 2005

J.nr. 4066.22 [10.13] SL/cag/kt

Høring vedr. Forslag til Lov om ændring af lov om planlægning

De Samvirkende Invalideorganisationer (DSI) har til vores undren ikke modtaget ovennævnte lovforslag til høring. Men da lovforslaget indeholder afsnit, der har stor betydning for mennesker med handicap, og deres mulighed for at deltage i samfundets aktiviteter på lige fod med andre borgere, har vi gennemgået forslaget og har følgende generelle kommentarer.

I § 10a, stk. 3, opremses de temaer, der skal beskrives i de kommende regionale udviklingsplaner. Her er det væsentligt for DSI at gøre opmærksom på, at tilgængeligheden, og dermed adgang til det fysiske miljø for alle borgere med eller uden handicap, også bør indgå i de kommende regionale udviklingsplaner på lige fod med andre vigtige forhold som erhverv, turisme, beskæftigelse, uddannelse og kultur. Ligeledes bør tilgængelighed for alle være et af de emner, der skal gives retningslinier for i de nye kommunalplaner i henhold til § 11a.

Regeringen har generelt i sin satsning fokuseret på at forbedre mulighederne for, at mennesker med handicap kan fungere i samfundet på lige fod med andre borgere. Dette har medført en lang række initiativer på byggelovområdet for at bedre tilgængeligheden, og initiativer på arbejdsmarkedsområdet for at sikre flere personer med handicap en plads på arbejdsmarkedet samt mange tilsvarende tiltag på væsentlige områder. Dette medvirker til, at personer med handicap i højere grad kan blive inkluderet i samfundet i lighed med alle andre borgere.

En vigtig forudsætning for, at dette kan ske, er, at også vort fysiske miljø indrettes, så det er muligt for personer med forskellige funktionsnedsættelser, som nedsat bevægelsesevne, nedsat synsevne, nedsat høreevne, nedsat forståelsesevne m.fl., at færdes såvel i vore fysiske omgivelser – på gader, pladser, fortove, parker, naturområder m.v. – som i vore bygninger.

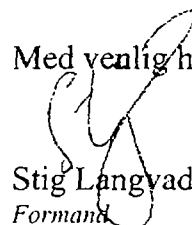
Derfor opfordrer DSI kraftigt regeringen til at sikre, at de fremlagte lovforslag ændres, således at tilgængelighedshensyn fremover skal indarbejdes som et krav i regionplaner og kommunale planer.

Høringsprocessen for hele dette enorme lovarbejde er meget kort. Det tidspres, som ligger over hele processen, bekymrer DSI. Med den korte høringsfase har det været yderst vanskeligt for DSI's medlemsorganisationer at indgå i en uddybende dialog med deres medlemmer og relevante repræsentanter for derved at skabe sig et grundigt overblik over hele reformen, mulige konsekvenser og ikke mindst mulige faldgruber. Det medfører en stor risiko for at overse væsentlige problemstillinger for mennesker med handicap i de mange lovforslag.

Vi forbeholder os derfor ret til i den kommende tid at fremkomme med supplerende synspunkter, ligesom vi også forventer at blive inddraget i de videre forhandlinger om lovforslagene og justeringen af disse.

Yderligere oplysninger kan fås ved henvendelse til konsulent i tilgængelighed og hjælpemidler Carsten Graversen, tlf.nr. 3638 8514 eller e-mail: cag@handicap.dk.

Med venlig hilsen

Stig Langvad
Formand